Glendon Swarthout
ANIMALELE SE COPIII

GLENDON SWARTHOUT

BINECUVÂNTAŢI ANIMALELE ŞI COPIII

BLESS THE BEASTS AND CHILDREN

Lui Miles, care a fost acolo şi mi-a povestit

Dar unde-i băiatul
La oi ce am pus?
Păi, lângă-o căpiță,
Doarme dus.
Ei, haide trezeşte-l.
Eu nu pot, zău.
Că dacă îl scol,
O să plângă rău.

1.

Locurile acelea erau bântuite de vânturi puternice. Mereu li se auzea vâjâitul. Canionul răguşise de atâta curent. Vântul se înălța şi trecea printre pini, apoi era prins între stânci. Pinii din acest loc erau neobişnuiți. Când vântul amuțea, înghițit de o văgăuna a canionului, şi în urma sa nu mai rămânea nicio adiere, copacii tot nu se linişteau. Fremătaseră în bătaia vântului, iar acum parcă suspinau după el. Erau mâhniți. Păreau să jelească amintirea vântului.

Cotton visa.

În zori, cei şase erau în aşteptare, prinşi într-un fel de țarc din stâlpi groşi şi scânduri; stăteau înghesuiți unul în altul, nu pentru că le-ar fi fost frică, ci pentru că, neobişnuiți să fie închişi, erau agitați şi, simțindu-se aproape, puteau să se miroasă mai bine. Se adulmecau unul pe altul. Cu nările dilatate, trăgeau în piept mirosul fierbinte, animalic care le trăda tulburarea.

Apoi apărură bărbații călare. Se deschise o poartă. Oamenii strigară la ei şi ei încercară să iasă buluc, deodată, dar poarta fu trântită după primii trei; Teft, Shecker şi Lally 1 trecuseră. Ceilalți aşteptau. Curând văzduhul fu spintecat de focuri de armă. Detunăturile îi îngroziră pe ceilalți trei. Se învârteau în cerc, îndoind scândurile țarcului şi frecându-se de stâlpi, fără frică, dar mai agitați acum, pentru, că le suna în urechi ceva ce nu puteau desluşi. În liniştea ce urmă, rămaseră din nou în aşteptare.

Călăreții reveniră la tare. Poarta fu deschisă şi ultimii trei, Cotton, Goodenow şi Lally 2 fură lăsați să iasă pe un drum îngrădit cu sârmă. Era plăcut să ieşi din tare, să fii liber în minunația dimineții. Dar când se opriră să bea dintr-o baltă, călăreții îi minară înainte, fluturându-şi pălăriile şi strigând.

Ajunşi în câmp deschis, se opriră. În fața lor, la o sulă de paşi depărtare, era un şir de maşini, iar în fața acestora, un şir de oameni. Cei eliberați mai înainte, Teft, Shecker şi Lally

1, nu se zăreau nicăieri. Aceasta îi nedumerea, aşa cum îi nedumeri şi bubuitura urmată de căderea lui Goodenow; mai întâi în genunchi, apoi îndoindu-şi picioarele din spate şi, în cele din urmă, greoi pe o parte. Nu se mişca. Cotton şi Lally 2 adulmecau mirosul nou şi ciudat care emana acum din trupul celui căzut!

La următoarea împuşcătură, Lally 2 sări în sus şi căzu pe pământ cu picioarele ţepene, iar în urma altor bubuituri îi zvâcni capul şi se răsturnă; ochii îi deveniră sticloşi, picioarele i se strângeau şi i se întindeau convulsiv, în timp ce din gură şi din nas îi ţâşni ceva de un roşu aprins. Cotlon adulmecă sângele. Cunoştea mirosul acesta.

Se năpusti înainte cu toată viteza, gonind într-o parte, dar fu întors din drum de maşini; se repezi în altă parte, dar fu încolţit de călăreţi. Gâfâind, încercă o altă scăpare: se năpusti cu capul în gardul de sârmă, dar căzu neputincios pe picioarele dinapoi. Sări din nou în picioare, înnebunit de obstacolul de oţel care trebuia să cedeze în faţa lui.

Turbat de mânie, se opri. Stătea, puternic, privind fix la şirul de oameni; se concentra asupra gurii unei carabine, ochii îi alunecară de-a lungul ţevii spre faţa unei femei care şedea pe prelată, ţintindu-l. Femeia trase. O recunoscu. Recunoaşterea fulgerătoare îi zgudui inima chiar în clipa când glonţul îi sfărâmă creierul. Era chipul mamei lui.

Cotton se trezi ţipând.

Sudoarea i se prelingea pe frunte, pe palme şi pe coapse. I se făcu silă de el însuşi. Avea cincisprezece ani, era cel mai mare, prea mare ca să mai viseze urât.

Se uită la ceas. Era unsprezece şi cinci. Dormise mai puţin de o jumătate de oră. Ridicându-se într-un cot, îşi verifică din obişnuinţă efectivul. Goodenow, left, Shecker, Lally 1 – dar unde era fratele lui? Atunci îşi aminti: Lally 2 îşi mutase perna şi sacul de dormit sub pat când sunase stingerea. În cel de-al şaptelea pat sforăia Wheaties,

instructorul lor, de care oricum nu le păsa nici unuia dintre ei. Toți prezenți şi numărați, să trăiți.

Cotton salută şi se întinse pe spate, ascultând vuietul jalnic al vântului prin pinii de afară şi murmurul tranzistoarelor din interiorul barăcii. Aşa dormeau ceilalți cinci, cu radiourile, ca nişte căței care nu mai scheaună şi adorm dacă le pui un ceas alături, să le fie ca bătaia unei inimi. Când se suna stingerea, ei se strecurau în sacii de dormit şi îşi băgau radiourile minuscule sub braț, după ce le potriveau pe postul Prescott cu muzică populară şi „western", sau pe postul Phoenix cu muzică din aceea care-ți merge la inimă. La început, întunericul se umplea de accentul nazal al lamentărilor după iubirea pierdută şi după cai morți, sau ele incoerența electronică cu „draga mea" şi de „blues"-uri, dar în timp ce băieții se întorceau de pe o parte pe alta în somn, iar radiourile alunecau tot mai jos in sacii de dormit, muzica devenea neclară şi se pierdea până când nu mai era muzică, ci o simplă prezență lângă picioarele lor. Le țineau companie Eddy Arnold şi Aretha Franklin. Radiourile murmurau în noapte, iar ei nu se mai simțeau singuri.

Dimineții le şi serile erau momentele cele mai grele. Dimineața nu aveau niciun chef să părăsească siguranța sacului de dormit. Goodenow gemea, Teft se scărpina, Shecker şi frații Lally tândăleau la îmbrăcat, de parcă realitatea de dincolo de pereții barăcii i-ar fi pândit ghemuită, cu colții ascuțiți şi ghearele scoase. Seara se temeau de venirea întunericului şi, odată cu el, de emigrarea în țara visurilor, de alungarea conştientă în necunoscut a eului conştient. Amânau cât puteau mai mult ora culcării. Teft se ducea la closet. Shecker vorbea. Goodenow citea romane şi reviste la lumina lanternei. Lally 1 dădea de-a azvârlită cu lucrurile. Mai beau câte o gură de apă din gamelele atârnate la capul patului. Shecker mânca

bomboane. Goodenow scotocea colturile întunecate după stafii, folosind lanterna in locul degetelor. Pe pereții goi, ca de peşteră, ai barăcii, Lally 2 proiecta hieroglife de lumină, mesaje indescifrabile către ziua de mâine. Când în somn eu mă cufund, / De-ar ține bateriile mult. Serile li se păreau mai plăcute acum decât la început. Cotton era mândru de asta. Dar mai era încă destul de rău, iar în seara asta o încurcaseră. Fusese cea mai nenorocită seară din toată vara.

Se întorseseră după-amiază târziu, după ce înnoptaseră sub cerul liber în Pădurea împietrită. După ce s-au spălat, s-au dus să mănânce în baraca de haleală, înghițind cu noduri. Îndată ce ieşiră din nou afară, Goodenow vomită în fața tuturor. Umplu locul de murdărie. Goodenow făcea pipi în pat. Fusese dat afară din două barăci din cauza asta. Locurile în barăci nu se stabileau dinainte. Băieții se culcau unde voiau la început, sau unde puteau, întâmplător sau din intuiție, sau de nevoie. În câteva zile, după teoria taberei, fiecare trebuia să-şi găsească grupul, casa sa, departe de casa părintească, să-şi stabilească nivelul de realizare, căci legitățile temperamentale şi spiritul de competiție urmau să-i separe inevitabil pe cei neadaptabili de cei normali, pe cei destinați să fie învinşi de învingători. Lasă-i în pace, şi cei treizeci şi şase de puştani se vor împărți în mod firesc în şase echipe, fiecare grup cu baraca şi instructorul său. Dar chiar şi la paisprezece ani, Goodenow încă se mai scăpa în pat. Era nătăfleț şi stângaci în toate, atât că ştia să facă centuri şi cordelute indiene din mărgele. Îi mai era şi dor de acasă, plânsese mult, iar atunci când, a doua zi dimineață, fusese alungat din cea de-a doua baracă, şi-a pus chiloții de baie, s-a dus la bazin, de fapt un mic lac artificial, a intrat până la gât în apă şi a stat aşa smiorcăindu-se, cu gândul să se înece. Nici instructorii şi nici ceilalți băieți din tabără nu l-au luat în serios. Când i-

au zis să se bage cu capul la fund şi să rezolve treaba, el a răcnit că apa e prea rece. Spectatorii se tăvăleau de râs. Când l-au întrebat de ce nu se sinucide în sacul de dormit, care oricum era mai ud decât bazinul, şi în mod sigur mai călduros, el o luă pleoscăind prin apă, dispărând printre canoe. Rămase în apă până când, după-amiaza, Cotton îl convinse să iasă din bazin, invitându-l să vină în baraca lui. Acolo, l-au asigurat, nimeni n-o să râdă de el, iar dacă vreunul ar face-o, el Cotton, o să-l bată până l-or lua dracii.

Cum şi-au petrecut seara după ce Goodenow a vomitat, Cotton nu-şi mai putea aduce aminte, decât că fusese o seară mai altfel decât toate celelalte din acea vară. Nimeni nu ardea gazul şi nici nu făcea năzbâtii. Scena la care fuseseră martori în timpul zilei îi traumatizase. Nu îndrăzneau să discute despre ea. Umblau printre copaci, târşâindu-şi picioarele ca nişte răniţi, ascunzându-se unul de altul în amurg. Aşteptau pentru prima dată cu bucurie să se lase întunericul.

Când se sună stingerea, baraca deveni un fel de celulă. Lally 2 se retrase sub pat. Ceilalţi traseră fermoarele sacilor de dormit, închizându-se ca în nişte vizuini, potrivind radiourile mai tare ca de obicei. În seara aceea n-a mai fost vorba nici de mers la closet, nici de discuţii, nici de lucruri azvârlite, ori de lectură, mâncare, băut din gamele sau jocul cu lanternele. S-au refugiat într-un somn ce nu era de fapt odihnă. Acum puteau vorbi. Acum toţi puteau scoate din ei ce văzuseră în acea zi. Transformară noaptea într-o cameră sonoră. Goodenow se zvârcolea. Teft scrâşnea din dinţi. Fraţii Lally îngânau înfricoşaţi. Cotton visă că erau închişi într-un ţarc şi omorâţi de propriii lor părinţi. Toţi se tânguiau într-o bâlbâială de miros, sânge şi nebunie a oamenilor, în timp ce Dionne Warwick se lamenta într-un cântec, iar Roy Acuff cânta despre păcat şi izbăvire. Era o purificare prin glas, dar în zadar.

Cotton ascultă din nou. Ceva nu era în regulă. Numără patru radiouri, nu cinci. Strecurându-se încet din pat, se uită sub patul de lângă el. Lally 2 dispăruse. Vârându-şi picioarele în tenişi, ieşi afară doar în chiloți şi o luă de-a lungul cărării spre closet. Luminile erau aprinse, dar budă era goală, la fel şi duşul. Mai grăbit de astă-dată, alergă înapoi spre baracă şi, aplecându-se din nou sub pat, descoperi că perna de cauciuc, pe jumătate arsă, pe care Lally 2 o adusese de acasă, lipsea şi ea. Abia atunci se dumeri. Stătu pe loc un moment străbătut de un fior, ştiind de ce, dar fiind hotărât să nu recunoască, nici măcar în sinea lui, că ştia de ce.

Se apropie de Lally 1, îi acoperi bine gura cu palma, iar cu cealaltă mână îi trase un pumn în coaste. Lally 1 se suci şi gemu.

— Unde-i frati-tu? şopti Cotton, luându-şi mâna de pe fața puştiului.

— A fugit.

— Ştiu. Unde?

Lally 1 îi spuse, adăugind:

— A zis că pleacă, şi-aşa a şi făcut. E bine?

Cotton era furios. Lally 1 avea 14 ani, fratele său numai 12.

— Chiar nu-ți pasă? şuieră ei.

— Nu, nu-mi pasă. Mă doare undeva.

— Dar mie-mi pasă şi mai bine ți-ar păsa şi ție. Cum a plecat – pe jos până acolo şi înapoi?

— Spunea că pe jos până în oraş, iar de acolo cu autostopul.

— E nebun. Bine, ieşi din sac. Mergem după el, cu toții.

— Eu nu.

— Ba da, şi tu, lua-te-ar dracu, sau te fac praf. Mişcă! Eu îi trezesc pe ceilalți.

Pat după pat, punându-le mâna peste gură şi şoptindu-le să-şi pună hainele pe ei şi să se mişte, că Lally a luat-o din loc şi că trebuie să-i prindă, Cotton îi trezi pe Teft, Shecker şi Goodenow, care se năpustiră asudaţi din celula ferecată, chinuită a somnului. Acţiunea le oferea o scăpare. Păreau a şti, ca şi el, de ce şi unde plecase Lally 2. După o zi ca asta, noaptea nu putea fi mai rea. Până îşi trase Cotton pantalonii şi îşi puse un tricou, ei erau gata, urmându-l tiptil afară, ca indienii, şi aducându-şi aminte chiar să lase radiourile deschise, cântec de leagăn pentru instructorul Wheatios. Cotton era mândru de el. În sfârşit, dovedeau că nu sunt nişte nătăfleţi.

2.

Barăcile erau cuibărite printre pini. La înălţimea de o mie de metri, păreau minuscule faţă de copacii uriaşi care le încadrau. Clădite din buşteni, acoperite cu şindrilă, răsăreau parcă direct din stâncă, străpungând ici şi colo platforma de granit presărată cu ace de brad.

Cei cinci înaintau cu precauţie pe platformă, înconjurând tabăra ca să ajungă la drumul nisipos care urca în sus, apoi cobora prin strâmtoarea canionului până la o pădure do pini, la o milă, o milă şi ceva de şoseaua ce ducea spre oraş. Ajungând în drum se opriră în vârful pantei. De aici puteau privi în jos şi înapoi spre barăci; puteau vedea ţarcul şi magazia şi poligonul de tir şi terenul de sport şi şopronul cu camioane şi bazinul. Luminile erau aprinse în cele două latrine, dar nu şi în barăcile instructorilor superiori sau în cea a directorului. Văgăuna canionului se închidea în spatele taberei. O baricadă de stânci întrerupea contactul cu lumea. Dar şi mai sus se înălţa un lanţ al munţilor din Arizona, după care venea unul şi mai înalt, şi încă unul, o cireadă de namile negre, uriaşe care îşi croiau cu răbdare

drumul spre o graniță încă nedescoperită, fornăind înspre nord, împingând cerul cu spinările lor cocoşate, şi agățând stelele în coarne. Era buza prăpastiei Mogollon. Se adunară în jurul lui Cotton.

— De când a plecat? întrebă Teft.

— Douăj' de minute, juma de oră. Trebuie să punem mâna pe el înainte să ajungă la şosea. Îl ia careva în maşină, şi dus a fost.

— Eram sigur că unul din noi o s-o şteargă, spune Goodenow, mai mult pentru el. Nu ştiam care.

Shecker căscă.

— N-o să se grăbească, nu-i el omu. Acum când e de capul lui, ar cam trebui să-i pese de timp.

— Gata, gata, spuse Cotton, să nu ne mai cârâim. Pas alergător până la şosea. Haideți!

Porniră cu toții în pas întins, în jos pe drumul nisipos ce şerpuia prin pădure, gâfâind şi dând din coate la unison, cu excepția lui Lally 1 care venea mai în urmă, întrucât cel pe care-l căutau era puştiul de frati-su. După cinci minute de pas alergător, trecând prin porțiuni luminate şi pătrunzând iar în întuneric, zgomotul paşilor răsunând înfundat pe nisip, Cotton îi opri şi le spuse să fie atenți dacă se aude radioul. Ştiau că îşi luase perna cu el, aşa că probabil luaseşi radioul. Ascultând, îşi auziră doar propria respirație şi suspinatul pinilor.

— Degeaba, spuse Lally 1, ajungându-i din urmă. Oricum, e sărit de pe linie.

Goodenow începuse să gâfâie – era cel mai slăbuț dintre ei.

— Am ajuns prea târziu. Vina-i a noastră. Trebuia să fi plecat cu toții.

— Terminați, şuieră Cotton. Hai, mişcați-vă.

Îi conduse mai departe la trap, cu medalioanele zdrăngănindu-i la gât; măriră pasul, alergând şi mai repede.

Cuvintele lui Goodenow îi biciuiau. Vinovăția îi mâna din urmă. Galopară prin curba în formă de S şi se apropiau deja de poarta ce marca granița taberei când, deodată, îl văzură toți, iar Lally 2, cum mergea agale prin mijlocul drumului, îi văzu şi el. O clipă rămase împietrit, apoi se năpusti in pădure.

— Puneți mâna pe el, ordonă Cotton cu glas gâfâit. Risipiți-vă.

Ferindu-se de copaci, se repeziră în pădure, luând-o când într-o parte, când în alta, până când, țâşnind din umbră într-un luminiş, se opriră brusc. Lally 2 era acolo, spăsit, cu perna urât mirositoare sub braț şi radioul vibrând în buzunarul jachetei; stătea aşezat pe un bolovan, uitându-se la ei şi sugându-şi degetul mare. S-ar fi năpustit ei asupra lui, dacă n-ar fi fost Cotton care le ordonă să se potolească, să stea el de vorbă puțin cu puştiul, singuri. Se îndreptă spre el.

— Salut, spuse Cotton. Lally 2 îşi strânse mai tare perna în brațe.

— Frumoasă noapte, ce zici? întrebă Cotton.

Lally 2 avea doisprezece ani şi nu era vorbăreț. Din cele şaisprezece camere ale casei părinteşti din Kcnilworth, stalul Illinois, el o prefera pe a şaptesprezecea, camera Oomilor. De fapt, nu era o cămară, ci o saună pe care o construise tatăl său în interiorul casei, iar apoi uitase s-o folosească. Tatăl şi mama sa erau tineri şi frumoşi, şi moşteniseră „bani vechi”, o avere de trei generații. În fiecare an se despărțeau o dată sau de două ori, înaintau acțiune de divorț, apoi se împăcau şi plecau fuga la schi, la Chamonix sau în altă parte, ori se duceau cu iahtul în Insulele Virgine sau în altă parte. Aceasta le oferea un prilej de joacă. Cât erau ei plecați, casa părea pustie şi goală. Mai rămâneau doar fratele lui mai mare, guvernanta, cameristele, majordomul, şoferul şi bucătăreasa. Când visa

urât şi se trezea în casa pustie şi goală, Billy Lally îşi lua perna de cauciuc şi se furişa la parter în saună, unde dădea drumul la căldură şi se ghemuia pe bancheta de lemn, cu capul pe pernă. Curând, Oomii, omuleţii care trăiau pe sub pietrele netede şi făceau aburi, apăreau cu sutele, se ghemuiau lângă el şi-l ajutau să doarmă în siguranţă şi la căldură, până dimineaţa când îl găsea vreo cameristă sau majordomul. Deseori răcea după ce dormea în saună, dar merita să şi răceşti pentru o noapte la căldură şi în siguranţă. Billy Lally nu vorbise niciodată nimănui despre prietenii săi Oomii. Cotton se ghemui în laţii lui. Ceea ce îndurase băiatul în acea zi îl afectase, probabil, mai tare decât pe oricare dintre ei, gândi Cotton, căci era cel mai mic, şi odată ce se băgase sub pat când s-a sunat stingerea, Lally 2 mai era tot sub pat. Chiar şi aici, în pădure. Va trebui luat cu binişorul.

— Măcar dă mai încet radioul, spuse Cotton, ca să mă poţi auzi.

Lally 2 îl dădu mai încet.

— Ascultă, spuse Cotton, tot ce facem de acum înainte facem împreună, nu de unul singur. Vârându-şi medalioanele sub tricou, adăugă: Aşa că, hai să mergem înapoi, ce zici?

Lally 2 îşi scoase degetul din gură.

— Dacă mă duci înapoi, de îndată ce-o să adormiţi am s-o şterg. Vorbesc serios.

— Si dacă-ţi ordon eu?

— Nu-mi pasă.

— Ai fi putut s-o păţeşti. Lally Doi, şi încă rău de tot.

— Nu-mi pasă.

Cotton luă o pietricică, o zvârli în sus, o prinse, apoi o aruncă. Uitându-se peste umăr, ridică un braţ şi le făcu semn celorlalţi să se apropie. Copiii veniră şi se aşezară.

Începuse să li se zvânte transpirația; tremurau şi se cuprindeau cu brațele, ca să le fie mai cald.

— Lally Doi şi cu mine am stat de vorbă, îi lămuri Cotton. El spune că, dacă îl ducem înapoi, fuge iar. Am încercat să-i spun că e... – Nu da vina pe mine, întrerupse Lally 2, acuzat pe nedrept. Trebuia «ă plecăm cu toții! V-ați gândit şi voi la asta, de când ne-am întors de acolo, azi după-masă. Trebuia să plecăm cu toții, doar ştiți şi voi!

Ştiau. Gândul îi obsedase din momentul în care Goodenow vărsase, iar apoi, plimbându-se singuri, se tot gândiseră; închizându-se în văluri de puf, şi de lână, şi de nailon, tot nu putuseră să scape, iar în somn acelaşi gând li se desprindea de pe buze odată cu murmurul de supărare. Gândul le clocotea în sânge. Le lansa imaginația de băiețandri în spațiul extraterestru al imposibilului. Dar, mai mult decât o şansă, mai mult decât o probă de curaj, era în acelaşi timp o obligație, despre care nu erau siguri că au destulă experiență, destui ani, ca să şi-o asume. Stând ghemuiți în pădurea de pini, cu brațele încolăcite în jurul celorlalți, cântăreau riscurile față de ceea ce înfăptuiseră în cele şapte săptămâni: un film la care se duseseră călare la miezul nopții, un raid câştigat împotriva întregii tabere, o cursă până la marginea Marelui Canion.

— Asta aşa e, recunosc, spuse Shecker.

— Dacă am reuşi, meditä Teft, ar fi grozav.

— Aşa-i, dacă, spuse Lally 1.

— Trebuie să reuşim! izbucni Goodenow. Eu unul sunt gata!

Cotton se ridică în picioare.

— Uşurel! Să nu ne pripim. Puneți-vă mintea la contribuție. Cum ajungem acolo? Călare? O sută de mile? – Cu autostopul, spuse Lally 2. Eu aşa aveam de gând.

— Toți şase? Cine ia şase puşti în mijlocul nopții?

— Luăm un camion, spuse calm Teft.

— Asta-i bună! Cine-l conduce?

— Eu.

— Ştii să conduci?

— Îhî.

— Ai condus vreodată, pe lume?

— Pe bune. Puneți-mă pe roti şi zbor ca vântul.

Erau uluiți. Că un băiat de paisprezece ani putuse ține secret timp de şapte săptămâni că ştie să conducă – era de necrezut.

— Bine, spuse Cotton. S-a făcut. E-n ordine, cât timp ne ia, o sută de mile?

— Cam două ore încolo, două ore încoace.

— Patru, socoti Cotton cu glas tare. Acum trebuie să fie unş'pe jumate. Douăş'pe, unu, două, trei... şi să zicem o oră ca să facem figura. La patru jumate Suntem înapoi. Când se luminează de ziuă, Suntem aici şi facem nani.

Începu să umble prin spatele lor.

— Ei, ce ziceți? întrebă Goodenow.

— Nu dăm greş, spuse Shecker.

— Trebuie să mergem, spuse Lally 2.

— Suntem profesionişti, se lăudă fratele său.

— Pe dracu! spuse Cotton.

Se aplecă, luă de jos altă pietricică şi, întinzând brațul, ținti cu o lovitură de maestru cel mai apropiat copac. Cârâind şi vâjâind, ceva zbură din copac pe deasupra lor, bătând din aripi. Sperietura a fost cât să-i țină un an de zile. Căzură pe spate, sau se apucară unul de altul, sau săriră în sus de groază, apoi îşi reveniră şi rămaseră pe loc, zăpăciți, scormonind pământul şi rânjind.

— Ei, vedeți? spuse Cotton disprețuitor. Zboară o pasăre din pom şi ne pierdem capul. Nu cred că suntem gata să ne apucăm de ceva atât de baban.

— Dacă nu Suntem acum n-o să fim niciodată, spuse Teft.

— De acord, dar față de asta. Tot ce am făcut până acum e floare la ureche. Cu chestia asta putem s-o pățim rău. Vorbesc serios.

Izbutise să-i pună pe gânduri. Acum tăceau. Lally 2 închise radioul. Îi rodea îndoiala. Acum puteau face minuni, dar Lally 1 își mai amintea de prima adunare, iar Shecker de raidul pe care îl rataseră. Pe Cotton n-o să-l mai prindă nimeni pe post de aruncător la baseball. În cel mai bun caz, asocierea lor era temporară, ocazională. Dacă-i presezi puțin, dacă le ceri să ia o hotărâre cu cap. Sau dacă țâșnește pe neașteptate o pasăre din copac – îi și apucă pe toți tremuriciul.

Recrutarea pentru tabăra de băieți „Box Canyon” se făcea din suburbiile bogate ale marilor orașe din Est și din Vestul Mijlociu și se limita, cu rare excepții, la băieți între treisprezece și paisprezece ani. Taxa pentru o serie de opt săptămâni, de la sfârșitul lui iunie până la sfârșitul lui august, era de o mie șase sute de dolari, plus biletul de avion. „Trimiteți-ne un copil vioi – Și noi vă trimitem un cowboy!” – așa suna lozinca taberei. În acest scop toți cei din tabără primeau câte un cal pe care să-l călărească și de care să aibă grijă. Adevăratul mijloc pentru atingerea scopului propus era însă spiritul de întrecere. Puteau să vină niște băiețandri necopți, cocoloșiți, ahtiați după televizor, cu un caracter nedefinit, dar la plecare erau bărbați în devenire. Spiritul competitiv trebuia să-i cizeleze și să-i înalțe. Puteau să fie prunci cu colici, dar în opt săptămâni și contra sumei de o mie șase sute de dolari, spiritul competitiv reprezenta garanția că marfa pe care părinții o cumpăraseră și o achitaseră va fi livrată: trei duzini de oameni din Vestul Sălbatic, trași ca prin inel, crunți la privire, tăbăciți, iuți la mânie, zgârciți la vorbă. La sfârșitul primei săptămâni populația taberei se împărțise, într-adevăr, de la sine în șase echipe, pe șase barăci. Procesul începuse printr-o selecție

naturală, ținând seama de vârstă, de gradul de îndrăzneală, regiune sau interese de rudenie. Testarea făcuse restul. Probele de călărie, de tragere cu arcul sau cu puşca, de îndemânare, de înot şi sporturile în aer liber din primele zile au separat curând grâul de neghină, pe cei reuşiți de incapabili. Era de aşteptat ca fiecare vară să dea la o parte unul sau doi inadaptabili, un izolat ici, un dezechilibrat colo, dar grupul lui Cotton era unic. Se mutaseră cu el pentru că nimeni altcineva nu voise să-i ia. Erau cunoscuți sub variate denumiri: Guguştiucii, împleticită, Sonații. Ei erau pleava.

Când au trecut la bătaie în primul lor meci de baseball, de exemplu, n-au reuşit să înscrie niciun punct. Nu erau în stare să nimerească nici măcar un fund de bou cu un târn de nuiele, darămite... Când au trecut în teren, Cotton servea, iar Shecker prindea mingea. Lally 1 juca pe postul de prima bază, Goodenow a treia, Teft preluase latura din stânga, iar Lally 2 latura din dreapta a terenului. A fost evenimentul sportiv cel mai hazliu pe care îl cunoscuse tabăra vreodată, în spatele gropii de nisip, Shecker mai mult se ferea de minge în loc s-o prindă, susținând că Cotton aruncă prea tare şi-l loveşte la mâini. Loviturile uşoare care ricoşau din teren treceau printre Lally 1 şi Goodenow ca prin sită. Teft aprecie greşit o minge care venea pe sus, la stânga, dispăru după ea printre pini şi nu se mai întoarse. Lally 2 scăpă o minge venită pe neaşteptate, se aşeză jos şi începu să-şi sugă degetul. Când scorul era 21—O şi cei de pe margine începură să huiduie, Cotton se repezi în ei, se încaieră cu doi băieți de două ori cât el, se alese cu un dinte aproape rupt şi cu nasul plin de sânge, şi meciul luă sfârşit.

— De data asta nu vă silesc, le spuse Cotton. Votăm. Gândiți-vă, azi e marți şi e ultima săptămână, Sâmbătă mergem acasă, ne întoarcem învingători. Aşa că, dacă

încercăm şi asta, nimeni şi nimic nu ne va mai opri. Aşa că, hotărâți-vă.

Le acordă un minut de gândire, apoi îşi drese vocea.

— În regulă, votăm. Toți trebuie să fim pentru. Toți, sau nu mai plecăm nicăieri. Perfect, care sunteți pentru ridicați mâna dreaptă.

Obținu unanimitatea. – Dar tu? chițăi Lally 2.

— Ei, spuseră ceilalți, tu ce zici?

Cotton veni printre ei, reținându-se, iar ei se îngrămădiră în jurul lui, în pădurea întunecată, tremurând, nesiguri, până când ajunseră atât de aproape, încât puteau să simtă în nări cât e de mândru de ei, cât e de emoționat şi de pornit pe fapte mari. Apoi le spuse, cu o voce joasă, dar atât de încărcată de ardoare, încât îi trecură fiorii:

— Al naibii care n-o face şi pe-asta. Să mergem, băieți!

3.

Muşcau zăbala. Ar fi pornit iar în pas alergător, dar Cotton îi conduse înapoi la pas, pe drumul nisipos, spunându-le să-şi păstreze energia că vor mai avea nevoie de ea înainte de sfârşitul nopții. Îşi încerca cu degetul dintele ce se clătina; chibzuia.

Pe dealul de deasupra taberei îi adună la un loc.

— E ca o acțiune de gherilă, spuse el, sau de patrulă, sau aşa ceva. Trebuie să plănuim bine, să cronometrăm totul şi fiecare să-şi îndeplinească rolul. Mai întâi ne îmbrăcăm, şi ne îmbrăcăm gros, pentru că acolo e mai sus cu o mie de metri şi e un frig de-ți clănțăne dinții. Luați lanterne şi ce mai aveți nevoie; cred că se poate, dacă tot luăm o camionetă. Ocoliți, să nu ne vadă nimeni. Vă dau cinci minute, băieți, ca să ajungeți la şopron, gala de plecare. Vreo întrebare? În regulă, împrăştiați-vă şi luați-o din loc.

Lally 1 a încercat să trimită pe ascuns o scrisoare acasă. Oricum n-ar fi ajuns la părinții lui, căci aceştia tocmai se împăcaseră, îşi expediaseră copiii în tabără şi plecaseră într-o călătorie în Kenya, cu aparatul de filmat. Cotton l-a prins şi i-a rupt scrisoarea. Stephen Lally, jr. A fost cuprins de furie. Răcnind cât îl ținea gura, stătea în pat, în patru labe, izbindu-se cu capul de perete. Ceilalți au plecat la masa de seară fără el. Când s-au întors, omorâse toate animalele lor preferate. Şopârlelor, gândacilor, păianjenilor şi şarpelui lui Goodenow, pe care acesta le ținea în cutii de carton sub pat, Stephen Lally, jr. Le dăduse drumul pe podea şi le strivise cu piciorul. Fratele său Billy avea o broască râioasă şi un pui de iepure şchiop, cu unul din picioarele de dinapoi ologit probabil de muşcătura unui coyot. Strivise broasca râioasă, încolțise puiul de iepure şi, cu sentimentul că loveşte în fratele său mai mic, îl bătuse cu o vergea de fier până îl omorâse.

Unul câte unul se risipiră printre copaci, ocolind cantina ca să ajungă la baraca lor. Wheaties sforăia la fel de tare. Cotton ieşi tot primul şi alese un traseu pe lângă baraca Comanşilor, ascunzându-se printre crengile pinilor ca să se ferească de un băiat care mergea ca un somnambul spre latrină, apoi prin spatele barăcii-atelier spre şopron unde aşteptă, trăgând nervos de cureluşa căptuşelii de la casca pe care o cumpărase dintr-un bazar de echipament militar dezafectat din Cleveland. În cele din urmă, în lumina lunii se furişară şi ceilalți. Erau îmbrăcați în ceea ce era aproape uniforma taberei: jachete albastre având înscrise pe spate cu alb inițialele „B.C.”, cămăşi de lână pe dedesubt, blugi Levi's înguşti jos şi strimți pe coapse, curele cu catarame concho, ciorapi flauşați şi cizme de cowboy. Puteau însă să fie deosebiți după pălării. Era la modă în vara aceea să pui pe cap tot felul de năzdrăvănii. Goodenow purta o cordeluță de indian Hopi pe care şi-o făcuse singur din mărgele;

Sheeker o şapcă de golf, cu cozorocul într-o parte, pe care tatăl său o primise de la Arnold Palmer după un turneu la Palm Springs; frăţii Lally aveau pălării texane identice, scumpe cu boruri mari pleoştite de ploaie şi neglijenţă, care le atârnau peste urechi, în timp ce Teft părea şi mai înalt cu o şapcă cu emblema „Africa Korps” pe care o descoperise în Greenwich Village.

De îndată ce sosi şi Teft, Sheker începu iarăşi să-l imite pe actorul James Cagney, şuierând printre dinţi:

— Ah, ticălosule de neamţ! Neamţ ticălos, ticălosule!

Cotton îl făcu să tacă, apoi băgă de seamă că Lally 2 îşi luase cu el perna, care era de fapt cam inutilă, dar şi că Goodenow târa după el capul de bizon, ceea ce era o prostie.

— Ce nevoie aveai să-l iei şi pe ăsta?

Goodenow se bosumflă. – Ai spus că luăm ce vrem. Şi-l mai putem ţine numai trei zile.

Cotton ridică din umeri. Îl întrebă pe Teft pe care dintre camionete s-o ia, Dodge-ul sau una din cele două Chevy. Teft îi şopti că pentru el era totuna, oricum toate aveau cheile înăuntru.

— Nu ştiam că lasă cheile în contact.

— Eu ştiam. Urmăresc întotdeauna cheile. Oricum, cine ar lua o camionetă?

Se opriră la Dodge, băgară perna, capul de bizon şi lanternele pe platformă şi, cu Teft în cabină, care încerca ambreiajul şi schimbătorul de viteză la punctul mort, împinseră camioneta afară. Se înţeleseseră s-o împingă printre pini şi apoi în sus, pe drumul nisipos, până când se putea porni motorul fără să trezească pe cineva.

Le-a fost uşor să treacă pe lângă cantină, pe lângă barăcile instructorilor şi directorului, şi cei cinci reuşiră să prindă destul avânt ca sa poată împinge Dodge-ul până la jumătatea pantei, dar mai departe nu mergea. Teft sări jos să dea o mână de ajutor. Împingeau gâfâind, cu capul în

piept, cele douăsprezece mâini proptite în oblonul din spate; cizmele se afundau în nisip, dar nu puteau s-o pornească nici măcar cu câțiva centimetri. Shecker fu de părere să pornească motorul, şi să o şteargă – or să fie departe înainte să se dezmeticească cineva. Cotton mormăi că e o tâmpenie, căci vor fi în mod sigur urmăriți, sau va fi chemată poliția, sau ceva tot se va-ntâmpla. Minute în şir îşi încordară puterile împingând camioneta, sau cel puțin aşa li se părea şi, pe măsură ce se istoveau, pe măsură ce desperarea îi măcina mai repede chiar decât efortul, începură să cedeze, unul câte unul, cu respirația tăiată, până când numai intransigența lui Cotton mai ținea maşina pe loc.

Aşteptau şi nu spuneau nimic, urmărind lupta tăcută dintre voința lui şi tona de fler. Ştia că ei renunțaseră, în mod rezonabil, dar el nu vroia să accepte. Corpul i se încorda, tremurând, încovoiat ca un arc între camioneta încăpățânată şi pământul nemişcat. Căptuşeala de la cască îi căzuse din cap. Le era cam teamă de Cotton în momente ca acestea. Era un apucat. Îl apucau năbădăile. I se bloca autocontrolul, îşi asmuțea agresivitatea asupra unor zei prea indiferenți ca să fie înfrânți, iar refuzul său de a tine seama de realitățile nopții şi ale zilei, de slăbiciune şi tărie, de viață şi de moarte şi de principiul gravitației era vecin cu nebunia. Avea părul roşu.

Competiția continuă pe parcursul celei de-a doua săptămâni pe baza unui sistem de marcare a punctelor. Punctajul obținut de cele şase echipe la călărie, la tragerea cu arcul, cu puşca, la orele de atelier, la înot şi la sporturile de câmp era afişat zilnic pe o tablă la cantină, iar Sâmbăta după-amiază se făcea scorul total. În acea seară s-a ținut prima adunare, între pinii de lângă poligonul de tir. În jurul focului de vreascuri, care răspândea un miros usturător, se adunaseră băieții şi instructorii, iar directorul taberei le explică denumirile triburilor şi sistemul de acordare a

trofeelor. Urma să se țină scorul în continuare şi pe parcursul celor 6 săptămâni cât mai dura încă seria. La adunarea din flecare Sâmbătă seară echipele, cunoscute de acum înainte ca triburi, vor fi botezate şi li se vor înmâna trofeele pe baza punctelor înregistrate în acea săptămână. Tribul cu punctajul cel mai mare va fi cel al Apaşilor şi, pe lângă acest nume şi rang, vor mai fi şi alte câştiguri suplimentare: o excursie seara în oraş ca să vadă un film, de exemplu, şi pepene roşu la desert. După Apaşi, în ordine descrescătoare, urma tribul Sioux, tribul Comanşilor, tribul Cheyenne şi tribul Navajo. Numele ultimei echipe, sau al tribului de pe locul şase, îl va dezvălui mai târziu.

El, adică directorul, dorea să sublinieze faptul că rangurile şi, prin urmare, numele triburilor şi trofeele puteau fi obținute săptămânal. Cu destulă voință şi cu efort, orice trib putea să, detroneze alt trib, şi invers, orice trib care se lăsa pe tânjală putea să coboare cu un loc sau două în clasament. Stimulentul era propriu sistemului, aşa cam era dealtfel propriu întregului mod de viață. Dacă doreai destul de tare să ajungi printre Apaşi, puteai. Dacă doreai să eviți ruşinea de a face parte dintre băieții de pe rândui de jos al totemului, se putea şi asta. Depindea de tine. Şi acum „spuse el, conducătorul echipei fruntaşe, de data asta Apaşii, să păşească în față, pentru a i se înmâna trofeul.

Unul dintre băieții cei mai mari şi mai voinici apăru în lumina focului. Din spatele unui copac, directorul aduse capul unui bizon uriaş, cu coarne şi barbă, cu ochi de sticlă, roşii şi fioroşi, cu nările dilatate, şi i-l înmână.

Tribul Sioux primi capiii unui leu de munte, tribul Comanşilor capul unui urs negru.

Triburilor Cheyenne şi Navajo li se înmână capul unui linx şi, respectiv, al unei antilope.

Directorul chemă apoi pe reprezentantul echipei de pe ultimul loc. Cotlon păşi înainte şi i se înmână o oală de

noapte mare, albă. Potrivit obiceiului taberei, anunță directorul, echipa de pe ultimul loc nu avea onoarea să poarte un nume indian. În schimb, pentru a-i stimula înaintarea pe scara realizărilor, echipa era numită tradițional Pişăcioşii.

Trupul lui Cotton se destinse. Ridică deodată capul. Toft intră în cabină şi băga motorul în viteză tocmai când Cotton plecă de lângă camionetă, îşi luă căptuşeala de la cască şi şi-o puse pe cap.

— Cotton?

— Îhî.

— Ce-ai zice să punem şeile pe cai să mergem călare până în oraş, sugeră Teft cu prudență.

— Şi după aia?

— Fac rost de patru roți.

— Cum?

— Şterpelim.

— Să furi o maşină?

— O închiriez. Adică o folosim câteva ore, o aducem înapoi şi lăsăm nişte bani în ea.. Pentru benzină şi kilometrii parcurşi.

Toți aveau bani de buzunar.

— Ar trebui să te închidă.

Dar ideea avu darul să însenineze atmosfera. Se îngrămădiră în jurul lui Cotton, vociferând în şoaptă, făcând pe proştii.

— Ce-ai zice să şterpelim două şi să ne luăm la întrecere?

— Spuneai că nimic nu ne opreşte!

— Teft ăsta, ce pungaş!

— Hai Teft, să te punem la volan, he-he, glumi Shecker.

— Tacă-ți fleanca! şuieră Cotton. Teft, chiar poți să furi o maşină?

— Sigur. Zi-mi numai Clyde.

Chicotiră cu toții.

— Gura!

Cotton îşi frecă barba imaginară.

— Să şterpelim o maşină şi s-o aducem înapoi. Probabil că e singura cale. Perfect, hai să ducem hodoroaga asta înapoi în şopron.

N-a fost greu deloc să lase camioneta să coboare panta, iar după aceea, cu Teft la volan, s-o împingă la locul ei. Lally 2 îşi luă perna, Goodenow capul de bizon şi, în grup, se îndreptară spre grajd să pună şeile pe cai. Tabăra părea lipsită de viaţă, cu excepţia luminilor de la latrine. La jumătatea drumului însă, în timp ce ocoleau unul dintre pinii cei mari, peste şuieratul vântului auziră o uşă scârţâind şi trântindu-se la închidere. Încremeniră. Mijindu-şi ochii, desluşiră silueta unui om care stătea pe prispa unei barăci, şi un licurici. Era directorul taberei, fumând o ţigară. Nu ştiau că fumează. Părea că se uită drept la ei. Nu putură să se clintească până când licuriciul nu descrise un arc în aer; uşa scârţâi iar şi se trânti la loc. Li se muiaseră genunchii.

4.

În negura grajdului orbecăiră printre baloturile de fân, printre găleţi şi harnaşament în căutarea frâului, păturilor şi şeilor, pe care le duseră în tare. Animalele îi cunoşteau şi nu făcură tărăboi.

Cotton strânse chinga, stând destul de aproape de Teft ca să-i poată şopti:

— Nu te-apucă toţi dracii?

— Dar pe tine?

— La naiba, ai dreptate. Dacă nu s-ar fi întâmplat să vedem semnul ăla astăzi şi să o cotim. Şi apoi fuga lui Lally Doi. Şi camioneta. Nu vreau s-o facem de oaie când suntem atât de aproape de plecarea acasă. Am votat cu toţii,

desigur, dar ei nu ştiu ce-i aşteaptă. Putem să dăm peste cap întreaga vară.

— Oricum e dată peste cap. Afară de cazul că ne reuşeşte figura.

Cotton coborî scările şeii.

— Ai scrâşnit din dinți al dracului de tare în noaptea asta.

— Şi eu te-am auzit țipând. Ai visat urât?

Cotton se făcu că nu aude.

— Cred că e timpul s-o pornim.

— Da.

Ieşiseră pe poarta țarcului, când Teft îi opri, făcându-le semn cu mâna să aştepte, îi dădu lui Lally 1 hățurile şi se îndepărtă, bâțâindu-se pe picioarele-i lungi ca de păianjen. Lipsi câteva minute, întorcându-se, spre surprinderea lor, cu o puşcă de calibru 22, cu închizător, luată din poligon. Apoi, în şir indian, duseră caii somnoroşi printre pini în jurul taberei, cu grijă, peste grohotiş şi peste stratul de ace de brad, până ajunseră la drumul nisipos, şi tot pe drum încă vreo sută de metri, când Cotton îi opri.

— Teft, de ce-ai adus arma? întrebă el.

Ceilalți chicotiră.

— Ca să jefuim bănci, Bonnie, drăguțo!

— Ucide-l! Ucide-l!

— N-ai să mă prinzi viu niciodată, curcane!

— Ai luat şi muniție?

Teft zdrăngăni o cutie cu cartuşe.

— Credeam că ăia țin raftul închis, spuse Cotton.

— Îl țin.

Cotton clătină din cap şi se uită la ceas.

— Unşpe patruşopt. Suntem în întârziere. Hai, încălecați şi dați-i drumul.

Încălecară, băgară mâinile în buzunarele jachetelor, dădură drumul la tranzistoare şi o porniră în şir, la trap. Nu erau nişte cowboys. Niciunul din ei nu se născuse călare.

Dar în şapte săptămâni de practică învăţaseră să călărească, chiar dacă nu prea elegant, chiar dacă trăgeau prea scurt din hăţuri şi strângeau prea tare genunchii, chiar dacă plesniturile fundurilor pe şei răsunau ca nişte aplauze. Mersul călare le puse sângele în mişcare. Drumul presărat cu pietriş le păstra taina. Să călăreşti contrar regulamentului, să călăreşti pe o noapte cu lună şi mister având ţeluri înalte, în ritm de copite şi cu scârţâit de piele în contrapunct, şi Johnny Cash cântând „Nu vă luaţi armele în oraş" – pentru un băiat toate acestea însemnau vin şi pepene roşu, primele sărutări şi focuri de artificii, balsam şi desfătare.

Apariţia cea mai măreaţă din istoria taberei de băieţi „Box Canyon" a fost a lui Sammy Shecker. A venit din Las Vegas într-o limuzină împreună cu tatăl său, Sid Shecker, vestitul actor de comedie, care avea un angajament de o lună în Las Vegas şi o lună la Tahoe, şi care hotărâse că o vară petrecută în munţii Arizonei va fi mai sănătoasă pentru fiul său decât una petrecutei într-o cameră de hotel cu aer condiţionat. În vreme ce şoferul avea grijă de lucrurile băiatului, Sid şi Sammy au cercetat condiţiile din tabără, Sid pufăind dintr-un trabuc, iar Sammy rozându-şi unghiile. Sid rămase chiar la prânz, făcând glume în legătură cu mâncarea „cuşer" în Vestul Sălbatic, iar după masă dădu o reprezentaţie gratuită de o jumătate de oră, timp în care Sammy, şi aşa destul de gras, primea al doilea şi al treilea supliment din fiecare fel. Toţi cei veniţi în tabără îl văzuseră pe Sid Shecker la televizor şi, deşi subiectele lui erau preluate de la alţi comici evrei, glumele obişnuite despre mămici, nazişti şi alte aiureli, spuse cu accent din Brooklyn, îi dădură gata pe toţi. Lăsându-i râzând, Sid se duse la bucătărie, dădu bucătarilor câte un bacşiş de 20 dolari de căciulă pentru ca Sammy să nu moară de foame, îl luă deoparte pe unul dintre instructori, îi dădu şi lui 50 de

dolari pentru ca Sammy să aibă întotdeauna un prieten, şi îi oferi directorului 100 de dolari pentru ca Sammy să primească cel mai bun cal din ţarc. Directorul refuză, dar n-a fost cu supărare, şi după ce mai spuse câteva glume seci ca să-şi încheie vizita cu glorie, actorul dispăru în limuzina sa închiriată, stârnind un nor de praf.

Trecură de curba în formă de S, unde îl ajunseseră cu puţin înainte pe fugar, şi se pomeniră în faţa porţii de lemn ce închidea drumul spre tabără. Ceilalţi îşi struniră caii în timp ce Cotton, aplecându-se, descuie zăvorul şi deschise poarta. Ei, însă, nu-l urmară. Îşi oferiră o clipă de răgaz. Era ca şi cum ar fi aşteptat o revelaţie. Pe sub casca militară, Cotton îşi trecu în revistă efectivul. De sub cordeluţă, de sub şapca de golf, de sub chipiul cu emblema „Afrika Korps" şi de sub borurile pălăriilor texane de vagabonzi, ei îl măsurau; apoi se uitară la perna arsă de sub braţul lui Lally 2, la capul de bizon ţinut pe şa de Goodenow, la ţeava puştii întinse peste oblâncul şeii lui Teft, şi apoi, lung, unul la altul. Erau impresionaţi. Unul avea 15 ani, patru aveau 14, şi unul 12. Dar erau teribil de impresionaţi de ei înşişi şi de ceea ce erau pe cale să înfăptuiască.

Erau înnebuniţi după filmele western. Se dădeau în vânt după poveştile cu surle şi trâmbiţe, care sfârşeau cu o căldare de bani, o găleată de sânge sau cu imnul naţional intonat în cor. Cel mai bun film pe care îl văzuseră în ultima vreme, de fapt singurul din acea vară, era Profesioniştii. Fusese grozav, merita dolarul, o legendă despre nişte bărbaţi, mari meşteri în mânuirea armelor, o mână de personaje pitoreşti, eroice, care au intrat călare în Mexic să îndeplinească o misiune de caritate – să scape o fetişcană voluptoasă din ghearele bandiţilor care o răpiseră cu scopuri, desigur, odioase. Era un film de bază, o ştiau în străfundul sufletului, o poveste nevinovată şi scabroasă, brutală şi principială, adevărată şi mincinoasă, veche de

când lumea şi nouălea generația următoare. Nu priviseră filmul. Îl sorbiseră. Căci acesta este tâlcul oricărei poveşti de aventuri americane: nişte bărbați cu pistoale, care merg undeva ca să facă ceva periculos. Fie că cercetează un continent într-o căruță cu coviltir, fie că făuresc țara în neagra sălbăticie, cutreieră mările sau desțelenesc jungla, aceasta a fost întotdeauna esența melodramei noastre: nişte bărbați cu pistoale, mergând undeva ca să facă ceva periculos.

Tot aşa făceau şi ei.

Se uitau unul la altul. Cotton rânji cu gura până la urechi. Toft, Shecker, Goodenow şi frații Lally rânjiră şi ei. Atunci dădu dm cap şi îşi îmboldi calul să le iasă înainte. Îşi îndesară pălăriile pe cap. Deodată, ca un singur om, plesniră hățurile şi loviră cu călcâiele în burta cailor înnebuniți. Şi „Pişăcioşii" o porniră la drum, într-o adevărată şarja pe poartă, prin perdeaua de argint, intrând in istorie.

— Ee-he! Eehee! răcniră. Eehee!

5.

Dădură pinteni cailor şi o luară la galop până când mârțoagele, neobişnuite cu astfel de escapade, erau gata să se prăbuşească. În plus, lui Lally 2 îi căzuse perna şi nu vroia să meargă mai departe fără ea. Îl aşteptară lângă şoseaua asfaltată care ducea spre oraş, mulțumind cerului că mai aveau brațe şi picioare, apoi întoarseră la dreapta şi porniră iar în pas legănat, pe rigola de griblură a şoselei; caii fornăiau şi făceau spume.

Într-o dimineață, toamna trecută, pe Goodenow l-a, apucat fobia față de şcoală. Nu mai putea să intre în clasă. Sufla greu, era într-o stare de groază, extremă. La întrebările directorului, şi-a dezvăluit teama pentru siguranța mamei sale, rămasă singură acasă, fără el. A fost trimis la

psihologul şcolii, care i-a pus rapid diagnosticul de relație de tip oedipian. Când Gerald avea patru ani, tatăl său a murit şi timp de opt ani băiatul a dormit cu maică-sa. Când a împlinit 12 ani, mama s-a recăsătorit cu directorul unei companii de maşini-unelte din Cleveland, un inginer care avea copii mari. Psihologul a recomandat tratamente şi pentru Gerald, şi pentru amândoi părinții. Prea bătrân şi prea ocupat ca să joace rolul de tată al unui băiețandru, tatăl vitreg refuză; dar, consultată în particular, mama dovedi o bivalentă majoră, o fragmentare între ostilitate şi iubire, între nevoia firească de a se îngriji de fiul ei şi cea de a avea un nou tovarăş de viață. Fobia lui Gerald se intensifică, şi de asemenea dependența față de mamă. Internat într-o şcoală specială pentru copii cu tulburări emoționale, în Shaker Heights, unde locuia, a urmat un tratament. La primul semn de ameliorare, tatăl său vitreg îl înscrise din nou la o şcoală obişnuită. Problema reapăru. Nu putea să stea în clasă. Când tatăl vitreg descoperi că băiatul făcea pipi în pat, îl pedepsi aspru.

S-au ciondănit ce fel de maşină să şterpelească. Shecker şi Lally 1 erau de părere că, dacă tot o fac, măcar să şterpelească un Cadillac sau un Imperial, sau cel puțin un Lincoln, dar Cotton spuse că nu, pentru că șase băieți într-o maşină mare ar cam bate la ochi. Aveau nevoie de o maşină pe care nimeni să n-o remarce, de o rablă.

— Am stat de vorbă cu directorul a doua zi după ce am şters-o la cinema, spuse el. Mi-a zis că suntem considerați delincvenți minori din momentul în care părăsim tabăra fără aprobare. Putem fi prinşi şi băgați la pârnaie. Băieții vroiau să ştie cum devine chestia asta.

— Pentru că, după lege, delincvent minor este considerat orice copil sub 16 ani care încalcă legea sau care a fugit de acasă. Aici e buba. Directorul ține locul părinților noştri pe timpul verii, ca un fel de înlocuitor. Dacă fugim, înseamnă

că am fugit de acasă. Mi-a spus că tabăra a aranjat toată treaba cu poliția. Câini polițişti şi toată panarama.

O maşină trecu pe lângă ei şi, în strălucirea farurilor, se înfofoliră mai bine şi îşi traseră şepcile pe ochi.

— Pe toți dracii, înjură Cotton. Trebuie să facem rost de o maşină cât mai repede.

Lovi calul cu călcâiele să pornească la trap, iar ceilalți îl urmară pe şoseaua de bitum cu două benzi care se încolăcea ca un şarpe, ducându-i spre oraş. Primul prilej se ivi la un bar, în fața căruia erau parcate trei maşini. Opriră caii să analizeze situația.

— Alegeți! spuse Teft, generos.

Cotton clătină din cap.

— Nu prea merge. Barul se închide într-o oră. Dacă înhățăm una din astea, iese tipul, vede că a dispărut, cheamă polițiştii şi gata – pornesc după noi. Prin radio.

Îşi continuară drumul. O altă maşină se apropie, de această dată din fată şi, prinzându-i în plin în raza farurilor, frâna brusc, încetinind ca să vadă parada de coşmar de lângă drum. Când maşina porni mai departe, Cotton înjură din nou şi dădu ordin ca toți să descalece şi să meargă pe jos ducând caii de căpăstru; trebuiau să se descotorosească de animale. Ținându-se după el, părăsiră şoseaua şi dădură din întâmplare peste un mărăciniş şi un pâlc de copaci pitici. Legară aici nobilii armăsari şi-şi luară rămas bun de la ei – oricum, caii adormiseră de-a-n picioarelea – apoi orbecăiră mai departe. Curând dădură de civilizație, de marginea comercială prăpădită a oraşului Prescott; treceau pe lângă panouri şi magazine de obiecte de artă sau de discuri, benzinării, bazaruri cu tot felul de fleacuri şi depozite de fiare vechi, până ajunseră în cele din urmă la un motel cu un parcaj în care era o herghelie de automobile.

— Asta e! spuse Teft, trecându-i altuia carabina. Maşinile astea stau aici până dimineața.

Cotton se declară de acord.

— În regulă, aici ne împărțim. Tu şterpeleşti maşina, iar noi stăm de pază pe-acolo, dincolo de benzinărie. Şi închideți cu toții blestematele alea de radiouri.

Traversară strada şi se ghemuiră în spatele unui stativ de cauciucuri vechi, în timp ce Teft umbla de colo până colo printre maşinile călătorilor, fără grabă, apreciind diversele modele cu cinismul unui negustor. Dar când se opri lângă o limuzină, aruncându-şi privirea la cauciucuri, o maşină cu număr de California se ivi pe neaşteptate şi coti spre intrarea motelului; un bărbat se dădu jos din maşină, se apropie de uşă şi sună; se aprinseră luminile la recepție şi individul intră să-şi comande camera, moment în care Teft dispăru, pentru ca în clipa următoare să traverseze tacticos strada, de parcă ar fi ieşit să ia aer. Se înghesuiră cu toții în spatele stativului de cauciucuri. – Vrei să aşteptăm? îl întrebă el pe Cotton.

— Nu. Trebuie să parcheze şi să-şi descarce lucrurile, iar noi nu mai avem timp. Al dracului ghinion!

— Găsim noi ceva în josul străzii.

— Mai bine.

Găsiră. Tot mergând de-a lungul străzii, dădură la mai puțin de o sută de paşi peste un festin al mijloacelor de transport: un bazar de maşini de ocazie. De data asta îl însoțiră pe Teft, dar descoperiră că maşinile erau încuiate, iar iscusința lui, după cum recunoscu singur, nu includea şi ştiința de a sparge o maşină. Se împrăştiară în susul şi-n josul şirurilor de maşini, încercând uşile, căutând un geam puțin lăsat şi ajunseseră la capătul parcajului când, fără niciun avertisment, singura maşină a poliției din Prescott îşi vârî botul la intrare şi îşi plimbă reflectorul de la un capăt al bazarului la celălalt. Se pitiră, se băgară pe sub maşini, lipindu-se de barele din spate, iar când, liniştită, maşina poliției o luă din loc, țâşniră din bazar ca nişte amatori, mai

fugiră vreo sută de paşi şi se adunară iar sub un felinar. Speriaţi, supăraţi pe ei înşişi că sunt aşa de speriaţi, săriră întâi pe Teft.

— Ăsta da, escroc!

— Marele zulitor de maşini!

— Nu i-ai putea fura nici măcar unui copil bomboana din gură!

— Ce-ţi mai trebuia? Cheile?

Erau asaltaţi de nelinişte ca de un roi de ţânţari. Şi din moment ce Teft nu se apăra, echipa începu să se destrame pe la cusături; fiecare apărea aşa cum era, cu grămada lui de preocupări şi temeri. Tocmai acest model dezintegrant de comportament, această reacţie exagerată faţă de greşeală, sau obstacol, sau un dram de nenoroc, tocmai această prăbuşire bruscă din încredere în desperare era lucrul de care se temea cel mai mult Cotton. O scurtă perioadă de timp, ştia sigur că Pişăcioşii pot face faţă, dar nu erau încă pregătiţi temperamental să tragă din greu vreme mai îndelungată. Era şi defectul lui, o ştia.

— Suntem grozavi, nu? Chiar grozavi suntem! rosti el în batjocură, fără să vrea.

— Mi-e foame, spuse Shecker. Goodenow era gata să plângă. Puse jos capul de bizon.

— Nu mai pot să-l car, mi-a amorţit mâna. E al tuturor, aşa că trebuie să-l ducem pe rând.

— Cum facem şi ce na facem dacă nici măcar nu putem ajunge până acolo? întrebă Lally 1.

— Eu fac autostopul, anunţă Lally 2. Ţinându-şi strâns perna. O să mă ia cineva, pentru că sunt doar un băieţel.

— Ora sugerii deştului! îl tachină fratele său.

— Nu, e ora să ne strângem în cerc, spuse Cotton. Haideţi!

Cuvintele avură un efect magic. Îl urmară bucuroşi, în afara conului de lumină, pe trotuar, sub copertina unui supermagazin.

Acolo formară un cerc, prinzându-şi mâinile, grămadă, străini de restul lumii.

Închiseră ochii.

Cu braţele încolăcite în jurul mijlocului sau pe după umeri, se strânseră tare la un loc.

Cu capetele apropiate, cu ochii închişi, îşi apropiau obrajii şi nasurile, atingându-şi feţele cu degetele.

Se regăseau ca orbii unul pe celălalt şi, prin fluidul magnetic al cărnii, îşi transmiteau unul altuia impulsuri de curaj şi afecţiune.

Se strângeau adesea în cerc în împrejurări critice.

— Hei, spuse Teft, întrerupându-i.

Stătea cu faţa spre stradă. Pe cealaltă parte a străzii se afla clădirea joasă, întunecată, de formă cubică, a unui atelier de caroserii, iar lângă el, în umbră, era garată o autofurgonetă Chevy, veche probabil de vreo 10 ani, năclăită de noroi, cu barele îndoite, paradită de atâta mers prin băltoace, foarte asemănătoare cu cele din tabără.

— Merge? îl întrebă pe Cotton.

— Şi încă al dracului de bine. Orice-i bun care ne duce până acolo. Îşi izbi pumnul în palmă, provocându-l: Acum să te vedem. Ia arată ce poţi!

— Gata!

Teft îi dădu lui arma.

— Voi, gagiilor, aşteptaţi mai în josul străzii. Mă prezint cât ai clipi.

Dar ei vroiau să vadă cum se şterpeleşte o maşină. În plus, mai vroiau să creadă în Teft, să fie iar uluiţi de isprăvile lui şi, decât să aştepte în josul străzii, preferau să se posteze în spatele unui panou de reclame; le ieşeau capetele de după panou ca nişte verze.

Bătrânul Teft trecu ţanţoş strada liniştită, de parcă ar fi purtat un Colt la şold şi o stea de şerif în piept. Se învârti în jurul camionetei, se convinse că era descuiată şi că nu avea

cheile în contact. Lovi cu piciorul vreo două cauciucuri. Constatând că totul era în regulă, se duse spre botul maşinii şi ridică cu pricepere capota.

Scoase dintr-un buzunar al jachetei un cablu cam de jumătate de metru, cu cleme-crocodil la fiecare capăt. Cu capul şi umerii sub capotă, prinse un crocodil la borna pozitivă a bateriei, iar pe celălalt la legătura bateriei cu bobina. Coborî capota, deschise uşa cabinei şi se strecură înăuntru.

La camionetele atât de vechi, butonul de pornire era la bord, la stânga coloanei de direcție. Degetele sale pipăiră butonul, apăsară.

Teft îi uluia adesea. Era înalt, subțire, avea paisprezece ani, destul de înalt ca să pară de şaisprezece, un băiat sucit care umbla cu un zâmbet sucit pe față şi care spunea şi făcea puțin, pentru, ca la un moment dat, deodată, să facă o groază de lucruri. Exista la Teft ceva reprobabil. La început îl cam suspectai. Ducea o viață sucită. Teft fusese cel care îi scăpase de instructori; un mălai-mare de nouăsprezece ani, pe nume Wheaties, care fusese eroul unei echipe de fotbal american într-un pârlit de orăşel din Arizona, călărea bine, țintea bine cu puşca şi încercase să-i convingă să intre în formă – că el, desigur, şi care în general reuşise, înțepat cum era, să se facă stimat precum coada vacii, îi ura, şi îl urau şi ei, dar Teft îl ura ceva mai mult. Pentru Teft autoritatea însemna tiranie şi într-o noapte, în timp ce Wheaties era în oraş, într-una din serile lui libere, Teft i-a pus o şopârlă în sacul de dormit. Când s-a întors, către unu noaptea, şi s-a băgat în pat, Wheaties a sărit până-n tavan. A urlat de spaimă, apoi de furie. A aprins luminile. Le-a confiscat radiourile. Ceilalți instructori apreciară că băieții aveau tulburări emoționale. El spuse că aveau aiureli emoționale. Că, de fapt, erau nişte nasoi. Un nasol, spunea el, este ceva sau cineva care nu se potriveşte nicicum,

nicăieri. Un obiect care ocupă loc în spațiu, dar altfel n-are niciun rost. Nimeni n-are nevoie de aşa ceva şi nici nu ştie ce să facă cu el. Prin urmare, un nasol n-are nicio justificare să existe sau să trăiască. Iar cei şase erau cea mai jalnică adunătură de nasoi, pişăcioşi, mucoşi, palavragii şi bâzâiți care se pomeniseră vreodată în tabără şi singurul motiv pentru care se ocupa de baraca lor era că niciun alt instructor nu o vrusese, dar acum era sătul până-n gât şi de acum înainte ori se vor supune regulilor ori, dacă nu, le va zdruncina atât de al dracului starea emoțională, încât vor veni oamenii în halate albe să-i ia pe sus la balamuc, acolo unde le era de fapt locul.

— O să faci pe dracu! spuse Teft. Sări din pat, trase lada de sub palul lui Wheaties şi o deschise. Înainte ca Wheaties să-l poată opri, scoase la iveală conținutul: pe lângă haine, mai era acolo o sticlă de jumătate de whisky, două cartoane a câte 6 sticle de bere, un cartuş de țigări şi un teanc de reviste sexy.

Wheaties urlă că lădița e încuiată şi îi aparține personal. Teft îi răspunse că e expert în materie de lacăte.

— Aşa că asta e, Wheaties, spuse el. Pentru început, ne dai radiourile înapoi. După aceea, poți să faci pe instructorul, dar practic n-ai să mai fii. Decât dacă vrei să-l informez pe director ce fel de poamă eşti de fapt, ce influență proastă ai asupra noastră şi cum prezența ta în preajma noastră poate să ne distrugă moralitatea. Şi o să-i mai spun şi ce este în lădiță. Teft zâmbi, zâmbetul ăla al lui, sucit.

— Aşa că, de acum înainte, drăguțule, te-am pupat şi n-am cuvinte. Poți să stai aici, te lăsăm fiindcă suntem noi aşa, generoşi, dar asta e baraca noastră şi o administrăm cum vrem noi. Iar dacă nu-ți place, poți să-ți lipeşti un afiş pe partea posterioară.

Motorul hârâi, porni, tuşi, se opri, porni din nou şi se domoli. Ascultându-l aproape ca un medic, Teft puse tocul

cizmei pe ambreiaj, băgă în viteză pe ghicite şi la nimereală şi o zbughi de lângă atelier.

Ajunse aproape la capătul străzii când îi zări ieşind de după panou, urmărindu-i; frână, schimbătorul trecu scrâşnind în marşarier; dădu înapoi până la ei, în mijlocul străzii, frână din nou şi, în momentul când îl ajunseră din urmă, scoase braţul pe fereastră, rânjind:

— Achtung!

Erau în al nouălea cer. Toţi cinci încercară să se urce lângă el.

— Hei, Teft, cum făcuşi?

— Întâi doamnele!

— Fantomas dă o nouă lovitură!

— Hai mai bine să mergem în Disneyland.

— Tăceţi odată, lua-v-ar dracu! strigă Cotton. Unde naiba vă treziţi? Bine, Lally Doi şi cu mine în faţă, ceilalţi în spate; mai târziu facem schimb. Hai, grăbiţi-vă şi tăceţi din gură!

Se căţărară înăuntru, Lally 2 în cabină cu el, Shecker, Goodenow, Lally 1 şi capul de bizon în spate.

— Acum fiţi atenţi, ascultaţi la mine, le spuse Cotton celor din spate. Aşezaţi-vă jos. Culcat. Am şterpelit o maşină şi suntem înarmaţi, aşa că dăm de dracu dacă ne opreşte cineva. Aţi văzut maşina poliţiei. Aşa că băgaţi capul la cutie, ţineţi-vă gura până ieşim din oraş. Nici măcar să nu respiraţi.

În timp ce ei se culcau, îi ordonă lui Lally 2 să se dea jos şi el de pe banchetă şi să se aşeze pe podea, pentru că voia să se vadă numai şoferul, iar când Lally 2 se aşeză jos, puse arma pe banchetă şi se înghesui lângă ea, aplecându-şi capul sub bord şi închizând uşa.

— Teft, spuse apoi, chiar ştii să conduci chestia asta?

— Învăţ. – Bine. Ia-o încetişor, dar nu prea încet. Totul e să trecem prin oraş fără ca cineva să se mai uite a doua

oară după noi. O camionetă cu o persoană la volan care nu deranjează pe nimeni. Ei, Teft, ce-ai zice să aprinzi farurile?

— Farurile, ia te uită, am uitat!

Teft găsi butonul de jos şi aprinse faza mică.

— Vă credeţi grozavi, dar nu prea vă duce mintea, strâmbă din nas Lally 2 de sub bord, cu pălăria pe nas. Pe niciunul din voi.

— Cum aşa?

— Nici măcar nu pot să văd, dar pun pariu că Teft mai are încă pe cap şapca de neamţ.

Teft se strâmbă, şi-o scoase şi ambală motorul.

— Gata, căpitane?

— Dă-i bice, spuse Cotton.

Teft porni camioneta mai lin de astă-dată, întrebându-l pe Cotton dacă s-o ia pe străzile lăturalnice, sau să atace frontal prin strada principală. Drept înainte, fu de părere Cotton, ca să câştige timp şi pentru că ar putea părea suspect dacă s-ar fi aventurat prin străzi dosnice. Asta se numea strada Montezuma. O urmară spre centru, pe porţiunea cunoscută în vremurile bune sub denumirea de Whiskey Row; un şir de tarabe cu uşi batante, unde băutura tare se vindea la juma de dolar o duşcă, berea cinci cenţi, mâncarea gratis pentru indigestie, muzică la pian pentru dureri de cap, o mână la pocher pe un dolar de argint, şi nu trebuia să plăteşti nimic ca să-ţi zboare în jur gloanţe de calibru 44: Kentucky, Wellington, Del Monte, Cobweb Hali şi Palace. A ars totul în 1900. Acum când vin vilegiaturiştii ageamii până în Prese ott ca să petreacă timp de o oră, o dată la două săptămâni, se bagă într-un „drugstore”, se urcă pe scaunele de la bar şi oferă publicaţii decadente de pe coasta de est în schimbul unor băuturi răcoritoare din malţ sau îngheţate cu alune sau cocteil cu lapte sau „banana split”.

— Am bulit-o!

— Cee?

— Mâna legii. Iar e maşina poliției.

— Stai drept, spuse Cotton.

Rămaseră încordați pe podea, până când Teft își dezumflă obrajii şi fluieră a uşurare.

Camioneta se opri la un stop, la intersecția străzilor Montezuma şi Gurley. La dreapta era piața oraşului, un scuar de gazon cu o grămadă de iarbă la mijloc şi turnul cu ceas al tribunalului comitatului Yavapai. Un cal şi-un călăreț se înălțau pe o lespede de granit. Era monumentul ecvestru al lui Bucky O'Neill, flăcău vesel, şerif, mare cartofor, primar al oraşului Prescott şi căpitan al Escadronului A, din regimentul de cavalerie voluntară, zis Călăreții Duri, imortalizat de un glonte spaniol în San Juan Hill şi înnobilat acum în bronz. Piața era frumoasă. Arbuştii dădeau o umbră plăcută vara, iar pe băncile de sub copaci se aşezau în fiecare zi nişte bătrânei trăsniți, veniți de la spitalul veteranilor şi de la clubul pionierilor Vestului. Erau numiți „pacienți la domiciliu", căci nu erau destul de bolnavi sau de schilodiți sau de ramoliți ca să zacă în pat, dar erau totuşi prea prăpădiți ca să şontâcăie cu bastonul printr-o societate ce-i onorase cu o pensie, dar uita să se mai prezinte la înmormântare. În umbra arbuştilor şi în dangătul clopotului de la tribunal, se adunau în fiecare zi, aceşti oşteni fragili, şezând pe bănci ore în şir, pălăvrăgind, ocărind şi dezbătând o ordine de zi care cuprindea danturi false şi generali, operații şi fiice nerecunoscătoare, impozite şi Vechiul Testament, politică şi locuri de veci, împrospătându-şi memoria cu jurăminte şi argumentând pe baza unei bibliografii de ramoliți. Scuipau pe jos. Ciopleau câte ceva. Se mai legau de câte o fată drăguță, făcându-i semn cu cutiile de tutun. Pe băieți îi îndepărtau cu o fină mizantropie. Măreți şi plini de ei, stârneau până la urmă mila. Erau ca nişte goarne prăfuite tânjind după alte buze.

Erau răvaşe din trecut purtate de valuri în nişte sticle crăpate, rugându-se să ajungă sub un cer senin pe ţărmuri primitoare.

— Teft!

Vorbise Cotton, după ce cotiră în strada Gurley şi acum urcau dealul spre ieşirea din oraş.

— Zi-i!

— Ai zulit bine rabla. Execuţie a naibii de corectă.

— Mulţumesc.

Camioneta mergea înainte. Se cam încălzi, dădu rateuri la vreo doi cilindri, roţile din faţă erau cam descentrate şi lanţurile de siguranţă ale oblonului zornăiau ca toţi dracii, dar mergea. Lăsând în urmă ultima lumină de neon, intrară în autostradă şi cotiră spre nord, pe lângă spitalul veteranilor, clădit pe locul unde fusese cândva fortul Whipple, iar apoi mai departe, printre spinările stâncilor ce se înălţau în jur. Când o luară pe bifurcaţie, la dreapta, se treziră deodată în preria larg deschisă; acum adio poliţişti, somn uşor tabără de băieţi „Box Canyon”, adios Prescott, erau în siguranţă. Cei trei care stătuseră culcaţi în spate se treziră la viaţă şi începură să bocănească cu exuberanţă în fereastra cabinei, iar Cotton şi Lally 2 se descolăciră de sub banchetă şi bocăniră şi ei din partea cealaltă. Pişăcioşii urlau de bucurie.

6.

Era 12 şi 35 de minute după ceasul lui Cotton. Teft îşi îndesă pe cap şapca „Afrika Korps” şi le spuse că pot ajunge în două ore.

— Si chiar mai repede, dacă trag tare.

— Să vedem. La două şi jumătate suntem acolo, jumătate de oră pentru ce avem de făcut, se face trei, iar la cinci

dimineața suntem acasă. Cam strâns al naibii programul, spuse Cotton. Trage tare!

Goneau nu glumă. După o şosea cu două benzi, la fel de albe şi de precise ca o cărare în părul unui filfizon, traversară o câmpie întinsă cât puteai cuprinde cu ochiul, douăzeci de mile de teren fără copaci, fără case, fără oameni. Dar totul era scăldat în lumina lunii. Undeva, în depărtare, aripile morilor de vânt scânteiau rotindu-se, iar la baza fiecărei mori, în preajma bazinului de adăpat, se zăreau grupuri de puncte întunecate: cirezi de vite păscând în lumina lunii şi meditând la iarba bună, la drobul de sare, la faptul că totul e trecător, la dragoste.

Lally 2 adormi, cu borul pălăriei mototolit, pe umărul lui Cotton. În jacheta sa se tânguia formația „Temptation".

Sprijinită între genunchi, carabina îl deranja pe Cotton. Era prea conştient de existența ei. Era prea palpabilă. În vreme ce în tabără nu fusese decât un mijloc pentru realizarea unui scop, obiect util, ca scara şeii sau bastonul de baseball, aici, în noaptea asta, dobândise o identitate rece şi unsuroasă care era numai a ei. Parcă cobea. Ar fi dorit ca Teft să n-o fi luat cu el. Chiar cu şi mai multă înverşunare ar fi dorit să fie cu toții în paturile lor şi ca ziua de ieri să nu fi existat niciodată.

Lângă el băiatul adormit se mişcă, mormăind nemulțumit. Lally 2 se reîntorsese în vis la masacrul care se abătuse asupra întregii barăci după ce sunase stingerea, se întorsese la lovitura care îl silise pe un copil de doisprezece ani să pornească la drum de unul singur prin pădurile de pini. Acum toți şase erau la drum, pe acelaşi traseu, trecând prin aceleaşi oraşe, revenind fizic la locul unde se produsese inițial oroarea. Erau nebuni de legat, fir-ar să fie, se asigură Cotton pe sine însuşi, dar şi mari, se asigură tot el. Ar trebui să se lase de înjurat. Nici el nu mai avea nevoie, nici ei. Păstra un gust acru în £ură, rămăşiță a scârbei de ieri.

Închise ochii. În grădina Domnului un unicorn cânta, un hipogrif dansa, iar Goodenow vomita.

Teft urca muntele Mingus. Roțile scrâşneau la curbele strânse, iar aerul din apropierea stelelor era rece. Sub ei Râul Verde tăia o enormă tranşee fertilă, iar în josul râului, printre plopi, se întindea Tabăra Verde, unde Crook fusese comandant. Mulți indieni au muscat țărâna pentru aceasta vale.

Teft îi trecu peste muntele Mingus. Conducea ca un nebun, dar toți erau apucați. Hotărârea fusese unanimă.

Coborâră în zig-zag prin Jerome, populat cândva de cincisprezece mii de oameni, redus acum la cincizeci de suflete chinuite. Aici munții semănau cu pântecul gol al unei femei, al unei femei moarte, mutilate. În acest pântec, fecundat de Phelps, de Dodge şi de Douglas, se aflau o sută de mile de galerii, guri de aer şi abataje; şi din acest pântec fusese scos cu târnăcopul şi hârletul, printr-o operație cezariană, un prunc de un miliard de dolari din cupru, aur şi argint, fărâmat, curățat şi topit. Camioneta cobora în jos, tot mai în jos, cu eşapamentul trosnind, peste cenuşa minerilor, peste mormintele târfelor şi cartoforilor, departe de duhoarea înțepătoare a lăcomiei, intrând în neprihănirea nopții.

— Trage pe dreapta! ordonă Cotton. Cred că li s-a bătucit fundul ălora din spate.

Când ieşiră din şosea, undeva dincolo de Clarkdale, şi se opriră, iar el sări afară să schimbe locurile, i se puse un nod în gât când văzu scena din spatele camionetei. Aşezat cu spatele la cabină, Shecker ținea brațele strânse în jurul lui Goodenow, care şedea între picioarele lui, în timp ce brațele lui Goodenow îl strângeau pe Lally 1, aşezat între picioarele lui, cu capul de bizon peste propriile picioare. Şedeau aşa ca să se încălzească un pic în frigul din munți. Din cele trei radiouri se auzea Jimmie Rodgers gâlgâind despre culesul

piersicilor în Georgia. Dormeau tun, vârâți unul în altul ca ouăle într-un suport de mucava. Cotton rămase locului Uitându-se la ei. Îşi aminti de o secvență pe care o văzuse la televizor într-o emisiune de ştiință pentru copii: un cuib cu ouă filmat când puişorii spărgeau cu ciocul coaja ca să iasă şi să vadă ce naiba se întâmpla afară, ouăle clătinându-se şi ciocurile cioc, cioc, ciocănind, iar apoi apăreau ochii mici, atenți, în căpşoare delicate şi umede. Trebuie s-o facem în noaptea asta, îşi spuse, este ultimul lucru pe care trebuie să-l facem. Cel mai grozav. Dar putem oare? Poate că oul nostru era stricat. Sau a crăpat în cuib. Simțea parcă izbiturile unui cioc minuscul, îl cuprinse senzația de fericire umedă, delicată din interiorul oului. Era, poate, compasiunea. Da, vom reuşi, le spuse în sinea sa celor trei care dormeau. Vom reuşi, orice s-ar întâmpla, vă făgăduiesc. Ne întoarcem acasă oameni adevărați, jur pe ce-am mai sfânt. Supărat, îşi şterse nasul cu mânecă şi lovi cu putere marginea camionetei.

— Treziți-vă, ce dracu! strigă el. Doi dintre voi în cabină. Executarea!

Dacă vreți destul de tare să ajungeți Apaşi, îi consolase directorul, atunci se poate. Dacă vreți să evitați umilința de a fi echipa cea mai slabă de pe totemul realizării, se poate. Totul depinde de voi. Culmea e că era şi adevărat, căci, indiferent cât de stângaci sau de nehotărât ai fi pe terenul de baseball sau la tragerea cu arcul, obiceiul taberei îți mai acordă o şansă; exista mereu o cale de a te sălta de fundul pantalonilor. Puteai organiza raiduri. Dacă, în timpul nopții, reuşeai să furi trofeul oricărui trib mai mare în grad, era al tău până la următoarea adunare, împreună cu titlul şi cu recompensa.

La început au fost multe raiduri, în special pentru a pune mâna pe trofeele Apaşilor şi Siouxilor, agățate la loc de cinste pe pereții barăcilor şi păzite cu străşnicie. Raiduri

nereuşite, deşi tribul Navajo a avansat cu un grad şterpelind capul de urs al Comanşilor. Fără niciun avertisment, strigătele de luptă trezeau din somn întregul canion, în momentul în care atacurile erau lansate şi respinse cu pumnii, cu pocnitori şi cu găleți de apă, în timp ce ceilalți membri ai taberei ieşeau împleticindu-se şi căscând din barăci ca să privească distracția. Instructorii nu se amestecau niciodată. Raidurile erau bune pentru băieți. Îi învățau să fie curajoşi. Le întăreau caracterul, dezvoltându-le dibăcia.

Pişăcioşii ştiau că nu vor fi niciodată nevoiți să-şi apere oala de noapte, şi mai ştiau că nu se pot aştepta niciodată să urce pe scara de valori a taberei prin propria lor performanță fizică. Dezorganizați, dar având simțul datoriei, intrară în joc, punând la cale un raid în noaptea următoare. Ținteau sus. Apaşii tocmai respinseseră o incursiune a Cheyennilor şi tabăra abia se liniştise, când Pişăcioşii, în chiloți şi în picioarele goale, se furişară printre pini cu gândul să captureze premiul cel mai mare dintre toate: capul de bizon.

Bineînțeles, au făcut-o de oaie. Aveau un avantaj, pentru că Apaşii nu mai puseseră sentinele după atacul Cheyennilor şi sforăiau plini de îngâmfare. Încet, cu grijă, Pişăcioşii se furişară prin umbră, de la un pin la altul. Lui Goodenow îi scăpă un chicotit. Lally 2 se poticni de o rădăcină şi căzu lat. Ajunseră la baraca duşmanului şi deschiseră uşa, centimetru cu centimetru. Teft şi Shecker, cei mai voinici, urmau să intre primii şi să dea jos trofeul, dar au fost mai neîndemânatici decât puii de urs; nu se ştie din ce motiv tâmpit, Shecker îşi agățase radioul de elasticul chiloților şi nu se ştie cum, pe întuneric şi din nervozitate, îi dădu drumul. Muzica urlă.

Au fost imediat placați şi capturați. Târâți afară de Apaşi, cei mai mari şi mai puternici băieți din tabără, au fost legați

de trunchiul unui pin, în timp ce unul dintre învingători aduse oala de noapte din baraca lor. Goodenow începu să plângă. Tot aşa făcură şi ceilalţi, chiar şi Cotton, toţi în afară de Teft. Celelalte triburi ieşiră afară în chiloţi şi pijamale să privească şi să râdă. Aşa le trebuia Pişăcioşilor. Erau meniţi să piardă, din născare. Iar în timp ce ei plângeau şi tabăra râdea, Apaşii puseră oala pe pământ, triumfători şi, pe rând, o umplură.

Trecură huruind prin Sedona, incredibila ţară a Tehnicolorului, unde au fost filmate atâtea westernuri şi unde stele de cinema ca Henry Fonda, Glenn Ford, James Stewart şi John Wayne au făcut atâtea fapte extraordinare pentru camera de luat vederi şi pentru un procent din încasări. Cotton îl puse pe Teft să tragă pe dreapta, ca să poată schimba iar locurile. II băgară din nou pe Lally 2 în cabină, împreună cu Goodenow, dar când Shecker, care rezistase eroic pe platformă la amândouă schimburile, se oferi să mai reziste o dată, Cotton îl lăsă. Evoluţia în bine a lui Shecker într-o singură vară fusese formidabilă.

Cauza lor era acum pierdută. Nu mai puteau nici să fure o poziţie în clasament, nici să câştige respectul cuiva. Nu vor putea niciodată să capete pepene roşu la desert şi nici să meargă la film în timpul săptămână. Erau condamnaţi pentru restul verii să rămână Pişăcioşii, cea mai grozavă adunătură de nasoi care a bântuit vreodată tabăra de băieţi „Box Canyon". În dimineaţa de după umilinţa suferită din partea Apaşilor, au refuzat să se scoale şi să iasă la lumină, au refuzat să înfrunte batjocura celorlalte triburi. Văzând că nu poate să-i urnească, Wheaties s-a dus singur la micul dejun. Cu excepţia lui Lally 2, care s-a băgat sub pat, se cuibăriră în căldura sacilor de dormit, cu ochii închişi sau întinşi pe spate, Uitându-se în tavan, în timp ce radiourile vibrau. Aerul în baracă era înăbuşitor din cauza încordării,

a ciorapilor murdari, a desperării şi a murdăriei făcute de micile lor animale.

Cotton stătea culcai, gândindu-se. Acum este momentul. Cu cine trebuie s-o facem? Unul scrâşneşte din dinţi. Altul se dă cu capul de pereţi. Doi fac cu adevărat pipi în pat. Unul îşi roade unghiile şi mănâncă prea mult. Iar unul îşi suge degetul şi visează urât. Toţi dorm cu radiourile deschise şi vorbesc în somn. Din şase, eu sunt singurul normal. Sunt singurul care poate reuşi. Iar dacă n-o fac acum, va fi prea târziu. Aşa că, să spargem buba. Să începem reprezentaţia.

Cu picioarele pe podea, fluierând ca să atragă atenţia, începu să scotocească prin lădiţă. În ea erau câteva obiecte pe care le păstrase pentru orice eventualitate. În jurul gâtului îşi puse o salbă de medalioane, pe care o cumpărase de la un magazin de surplusuri ale armatei, din Cleveland. Zdrăngănea. Teft şi Goodenow îl pândeau. Apoi scoase un aparat de ras electric, îl puse în priză şi îl plimbă pe obraji şi pe bărbie. Avea numai cincisprezece ani şi nu prea trebuia să se radă, dar aparatul stătea pregătit pentru ziua când va fi nevoie. Acum îl mai priveau şi Shecker şi lally 1, iar lally 2 îşi scoase capul de sub pat ca o broască ţestoasă. Pe urmă, punând aparatul de ras deoparte şi cotrobăind în continuare, scoase un trabuc şi una dintre cele patru sticluţe de whiskey de câte o sută de grame, pe care le şterpelise de pe cărucior în timp ce însoţitoarele din avion erau ocupate până peste cap încercând, să-l liniştească pe Teft pe care îl apucaseră năbădăile. Se aşează pe pat, rupse sigiliul de la sticlă, trase o duşcă, apoi îşi aprinse trabucul şi pufăi de câteva ori. Li se făcură ochii cât cepele. Îi dăduse gata. Acum era momentul.

Cotton le-o spuse pe şleau. Le spuse că felul în care au ratat raidul din noaptea trecută a fost lucrul cel mai cumplit care i se întâmplase vreodată, că nu-şi mai dorea să treacă

prin aşa ceva şi că ştia că nici ei nu mai vor. Wheaties nu se mai ținea de capul lor, şi asta era bine, dar dacă vor să ajungă undeva sau să fie cineva în vara asta, trebuie să aibă un şef care să le înțeleagă problemele, dar în acelaşi timp să-i poată, ține în frâu. Spuse că el ar putea fi omul potrivit. Dacă cineva vroia să se bată cu el pentru această cinste, el e gata, dar, dacă nu, preia comanda. Asta-i situația.

— Şi-acum, iată primele mele ordine, spuse el. Mai trase o duşcă, tuşi şi încercă să scoată un rotocol de fum, tuşi iar, dar nimeni nu zâmbi.

— De acum înainte nimeni nu mai scrie şi nici nu mai telefonează acasă. Mamele şi tații noştri n-au decât să ne lase-n pace Doi: ne adresăm după numele de familie, Lally 1, Goodenow, şi aşa mai departe. Dacă îmi mai spune careva John Cotton, îi rup gura. Acum, ultimul ordin: mişcați-vă fundurile din pat şi luați-o din loc spre cantină: să nu vă prind că clipiți, orice ar spune unul sau altul. Executarea!

Se scurseră prin Oak Creek Canyon ca ceaiul prin ciocul ceainicului, apoi încetiniră pe măsură ce Teft schimba vitezele de la a patra la a treia, la a doua şi în cele din urmă la a-ntâia, ca să poată urca. Ajunseseră la Râpa Mogollon. Era o eroare a pământului, inimaginabilă, paleozoică. Era o ruptură de calcar, o trambulină în partea de sud a platoului înălțat dintr-un fund de mare în epoca dinozaurilor şi a peştilor cu armură, formând acum zone întinse în patru state ale Statelor Unite. Trebuiau să ajungă sus. Camioneta se trudea când încoace, când încolo, în sus de-a lungul peretelui, înghițind ulei şi cutremurându-se. De la o mie două sute de metri urcară la o mie şapte sute, apoi la două mii, două mii trei sute; acum aerul era rarefiat şi rece, camioneta sufla din greu, şi deodată luă viteză. Ajunseră pe culme.

Shecker, Lally 1 şi Cotton erau în spate, îngrămădiţi unul în altul. După ce străbătură cam cincisprezece kilometri de platou şi pădure, Cotton se depărta de Lally 1, îşi strânse sub bărbie cureaua de la cască, aşa ca să nu-i zboare, se aşeză în genunchi şi îşi înălţă capul în bătaia curentului care venea pe deasupra cabinei.

Linia orizontului se desena ca o lumină palidă. Dincolo de ea, proiectate în negru pe cerul vânat, se înălţau cele trei vârfuri cunoscute ale muntelui San Francisco, la peste patru mii de metri. Dar licărirea de la orizont fu cea care îl făcu să se lase în jos şi să bată în fereastra cabinei, ca să le-o arate. Teft şi Goodenow îşi reveniră brusc, iar Lally 2 se trezi şi privi înainte, în timp ce Cotton tipa pe muteşte:

— Flag-staff!

7.

— Mi-e foame, scânci Shecker. Pastrama fierbinte cu murături, şi suc de căpşuni.

— Nu oprim, spuse Cotton. Nu avem timp, ştii doar.

— Şi eu sunt lihnit, se băgă şi Lally 1.

— Burta mea nu ştie de vorbă, spuse Shecker. Ce-aş mai mânca, mâncărică-mâncărea.

Trecu peste marginea oblonului şi rămase în mijlocul străzii, rozându-şi o unghie.

— Mergeţi mai departe fără mine şi distraţi-vă.

— Şi fără mine, spuse Lally 1. Nu poţi să ne ţii mereu în şuturi, mă Cotton.

Pe Cotton îl apucaseră pandaliile. Se opriseră la un stop chiar la marginea orăşelului Flagstaff, iar acum semaforul trecuse pe verde.

— Urcă dracului înapoi.

— Pe dracu! răspunse Shecker. Am stat în spate tot drumul, trebuie să îmbuc ceva.

— O să facem ce-o să vrem! strigă Lally 1. În ceea ce-l privea pe Cotton, asta punea capac la toate. Teft şi Goodenow îşi scoaseră capul pe fereastra cabinei.

— Bine, lasă-i aici! îi ordonă el lui Teft. Hai, lasă-i aici!

Teft se supuse, camioneta o luă din loc şi răzvrătiţii începură să meargă pe jos; nici unuia nu-i prea venea să creadă ce se întâmpla, că Pişăcioşilor li se spărgea gaşca, ţac, pac, şi gata, dintr-un fleac, tocmai când erau atât de aproape de ţintă. Dar după nicio sută de paşi, Cotton bătu cu pumnul în geam şi-i ordonă lui Teft să tragă pe dreapta; într-un minut Shecker şi Lally îi ajunseră din urmă. Cotton spuse că e-n ordine, să urce, tuturor le era probabil foame şi o să fie mai bine după ce-or îmbuca ceva, aşa că să urce şi să bage capul la cutie până găseşte el un loc, ca se părea că-s mai mulţi sticleţi aici, în Flagstaff, decât fuseseră în Prescott.

Îl plasă pe Goodenow în spate împreună cu ceilalţi, iar el se strecură lângă Lally 2 în cabină şi o porniră din nou.

Traversând strada principală, Teft o luă la dreapta. Era drumul naţional 66, artera care trece prin centrul ţării, pe direcţia est-vest. În vremurile bune de odinioară, orientându-se după un pin înalt curăţat de crengi, cunoscut.pe atunci sub numele de catarg de steag, şirurile imense de căruţe cu emigranţi opriseră să ia apă din izvoare şi să înnopteze. Acum oraşul era la distanţă de o zi cu maşina de Los Angeles, iar strada principală, drumul naţional 66, era un caravanserai cu Hoteluri de 10 dolari camera, mirosind a motorină, cu pişoare înfundate, chelneriţe tuberculoase, pilule contra somnului, plăcinte vechi, cauciucuri sparte, şerveţele murdare, chiştoace şi cafea sleită, pe cât de ţipător noaptea, pe atât de deprimant ziua.

Cotton îi spuse lui Teft să se abată puțin, ca să scape de înghesuială, şi s-o ia pe o stradă lăturalnică. Era ora 1 şi 51 noaptea.

Pe fondul unui mediu familial intermitent, care era şi stimulator şi imprevizibil pe deasupra, stratagema lui Billy Lally era să se retragă într-o lume imaginară, creată de el, într-o izolare în care nu mai lăsa pe nimeni. Cazul i se agrava şi după ce descoperise că, cu cât regresa mai mult, cu atât obținea avantaje mai mari față de Stephen, fratele său mai mare, astfel încât retragerea era pentru el atât o necesitate, cât şi un mod de acțiune. Devenise acum o obişnuință, pe lângă practicile infantile, adiacente. În afară de faptul că făcea în pat şi îşi sugea degetul, visa urât şi avea coşmaruri în timpul nopții. Părinții îl dăduseră de două ori la şcoli speciale, scoțându-i apoi ca să călătorească cu ei. În diferite perioade a început tratamente cu patru medici curanți diferiți, o dată chiar în Elveția, numai că tatăl şi mama iar s-au împăcat şi şi-au făcut valizele. La doisprezece ani, era cel mai mic copil din tabără, şi sub limita de vârstă acceptabilă, dar părinții săi nu puteau pleca în Kenya fără să se descotorosească cumva de amândoi băieții, aşa că directorul a fost convins să facă o excepție. Baraca lui Cotton era a doua în care nimerea. Când, în prima, s-a băgat sub pat cu perna de cauciuc adusă de acasă şi s-a făcut ghem în sacul de dormit, ceilalți băieți l-au tras afară; țipa de parcă atunci îl scoteau din pântecele mamei. Se băgă din nou în bârlog. Ei iar îl traseră afară. Distracția a continuat până când Cotton a trecut pe acolo şi s-a oferit să-l ia pe Billy Lally la el. Cotton afirmă că, la el, putea să se ascundă, ori de câte ori simțea nevoia, sub pat sau într-un copac, sau într-o peşteră, sau unde dracu o vrea, că lui tot nu-i pasă.

— Stai aşa! spuse Cotton. Opreşte acolo. Parchează până ce fac o recunoaştere.

Ieşi din maşină, trecu prin semiîntunericul străzii şi iscodi cu grijă o vitrină luminată, apoi se întoarse şi le spuse să vină, că e-n regulă; coborâră cu toţii lăsând motorul să meargă şi ascunzând carabina pe podeaua cabinei.

Localul era de fapt un fel de bufet deschis toată noaptea, unde puteai să bei o bere şi să mănânci o fasole, cu o plită în spatele tejghelei şi o popicărie mecanică înghesuită între scaunele şi mesele şubrede. Doi tineri beau bere şi jucau popice, iar pe podea, cu capul sprijinit de perete, moţăia un bătrân Navajo cu părul argintiu, îmbrăcat într-o cămaşă de catifea verde. Pişălcioşii se cocoţară în rând pe scaunele de la bar şi comandară din meniul limitat afişat pe perete: câte doi cârnaţi de căciulă şi câte un pahar mure de lapte. Barmanul era un tip osos, cu ochii de culoarea sucului de roşii şi bărbia în formă de lopăţică. Pe perete, lângă meniu, se afla următorul anunţ pătat de muşte:,. Directorul firmei noastre în probleme de credit este Helen Waite. Pentru credit adresaţi-vă la Helen Waite". Mingile se rostogoleau pe culoar, popicele pocneau, clopoţeii sunau, iar când jocul s-a sfârşit, singurele sunete din local erau sfârâitul grăsimii pe plită şi miorlăitul lui Grandpa Jones venind din două buzunare de jachetă şi cel al lui Gladys Knight cu formaţia Pips din alte trei buzunare. Cu paharele în mână, cei doi jucători de popice veniră în spatele celor şase băieţi de la bar. Erau tineri de 20 de ani, sau cam aşa, îmbrăcaţi în blugi strimţi, cămăşi ţipătoare, cu curele cu catarame mari şi perciuni lungi.

— Ce-i cu voi, băutori de lapte, la ora asta, aşa singurei? întrebă unul din ei.

Aşteptându-şi cârnaţii, Pişăcioşii sorbeau laptele cu paiul din paharele de carton.

— Cum reuşiţi să ascultaţi toate radiourile deodată? întreba celălalt.

— Suntem muzicieni, spuse Shecker. Formație rock. Baterie, patru chitare şi un solist. Din Los Angeles.

— Muzicieni, ha. Aveți un nume?

— Grupul Terapia, spuse Teft.

— După aia ne-am schimbat numele în După Moarte, spuse Goodenow, dar era prea deprimant.

— Si-acu ce sunteți?

— Boboci Căscați spuse Shecker.

— Boboci Căscați?

— Vezi şi tu ce scrie pe spate, mă frate.

Perciunații examinară inițialele B.C. Cusute pe spatele jachetelor. Apoi examinară colecția heteroclită de şepci aliniată pe tejghea.

— Vreți o poză cu autograf? întrebă Lally 1.

— Să ne ascultați pe programul De mişto, spuse Goodenow.

Perciunaților nu le căzu bine deloc.

— Am întrebat ce-i cu voi la ora asta, spuse unul din ei. Hai s-auzim.

— În vest, spuse Teft fără nicio legătură, totul pocneşte, plesneşte sau putrezeşte.

— Suntem în turneu, spuse Shecker. Mai suntem şi căutători de talente. Căutăm tinere talente vocale pe plan local.

— Aşa-i, spuse Lally 1. Cântați-ne ceva. Dacă ne place, s-ar putea să vă imprimăm.

— Suntem dintr-o tabără de băieți de lângă Prescott, spuse Cotton repede. Am făcut o excursie, iar acum ne întoarcem înapoi.

— Pe jos?

— Cu o maşină.

Perciunații râseră în bătaie"de joc.

— Măi copilaşi, prea sunteți țânci ca să conduceți o maşină.

— Învață să cânți la chitară şi-ai să ajungi la fel de mare ca Simon şi Garfunkel, spuse Shecker.

— Dacă e ceva ce nu-mi place, vorbi unul din perciunați, întinzându-se după laptele lui Shecker şi turnând bere din paharul său prin pai, apoi ăla-i un iepuraş de la oraş la gură cu caş.

— Vreți să ştiți cine-i taică-meu? întrebă Shecker.

— Gata, băieți, spuse Cotton care se dăduse jos de pe scaun. Gata, băieți, plecăm. Îşi scoase portofelul, lăsă o hârtie de cinci dolari pe tejghea şi făcu semn spre uşă:

— Hai să mergem, suntem în întârziere.

— Dar mi-e foame! se vaită Lally 2.

— Am spus că mergem! ţipă Cotton cu o voce stridentă, încât îl trezi pe bătrânul indian Navajo în cămaşă de catifea verde, barmanul scăpă borcanul cu muştar, iar ceilalți cinci fură în picioare şi o luară spre uşă ca nişte pisici opărite.

— Mergeți încet, nu fugiți, spuse el, cu o voce groasă de astă-dată. Luați-o înainte, urcați în drăcovenia aia de camionetă şi să-i dăm drumul; nu vă uitați înapoi, purtați-vă cât mai natural şi nu vă opriți.

Chiar când ajunseră la camionetă şi săriră înăuntru sau se urcară în cabină, uşa bufetului se deschise şi cei doi localnici ieşiră afară să se uite, în timp ce Teft se desprindea de trotuar.

— De ce-a trebuit să plecăm? întrebă Goodenow, care stătea în față cu Cotton. Ce i-a apucat pe caraghioşii ăia?

— Fac pe pistolarii, spuse Cotton. Au ieşit să se distreze şi să facă pe nebunii. Iar noi nu ne putem permite să riscăm.

— Of, of, spuse Teft.

O luă la stânga şi ajunse din nou pe drumul național 66; aşteptând la stop să se facă verde, se uită în oglinda retrovizoare a camionetei.

— Am dat ele belea! Cred că ei sunt, Mafia locală.

— Uită-te dacă se țin după noi, când o cotim.

Semaforul se schimbă şi Teft coti pe sosea. – Ne urmăresc?

— Îhî.

Cotton ciocăni în fereastra cabinei şi ţipă la cei din spate să ţină capul la cutie, apoi trânti cu casca de bord.

— Ei, drăcia dracului, aproape c-ajunseserăm şi a trebuit să dăm peste golanii ăştia, iar pe Shecker l-a apucat să facă pe şmecherul cu accent de New York. Oricum, păstrează viteza legală până ieşim din oraş; nu ne putem permite să mai avem şi poliţia după noi.

Merseră ca melcul, cu cincizeci pe oră, printre moteluri şi benzinării, apoi încă o jumătate de milă cu 65 pe oră, uitându-se după semnul de ieşire din oraş. Cotton întrebă ce fel de maşină conduc pistolarii, iar Teft îi spuse că au ghinion, că-i un Plymouth model 63, o maşină nemaipomenită, iar ăştia sigur că au mai aranjat-o, cel puţin cu nişte carburatoare noi şi alte drăcovenii şi i-au şi tăiat din bot. Cu un asemenea bidiviu, ăştia n-au treabă cu rabla lor de camionetă.

— Ce vor? întrebă Goodenow, pierit.

— Să ne pună la punct, îl lămuri Teft. Cum ieşim din oraş, ne depăşesc şi ne silesc să oprim.

— Şi p-ormă?

— Ne arată cât sunt de talentaţi.

— Talentaţi?

— Sigur, or să ne cânte.

Brusc farurile din spatele lor clipiră o dată, de două ori, de trei ori, şi automobilul ajunse în dreptul lor, rămase în rând cu ei, deşi Teft apăsă pe accelerator, apoi o luă uşor înainte şi începu să ţină spre dreapta, chiar la bara camionetei, lăsându-le numai două alternative: ori să oprească, ori să se ciocnească. Teft continuă să conducă atât cât mai avu curaj.

— Cotton, vorbi el în cele din urmă, n-am mai făcut niciodată aşa ceva. Mi-e frică.

— Opreşte, spuse Cotton. Goodenow îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Şi-acum, acum ce ne facem?

Teft frână uşor, părăsi şoseaua, ajunse pe griblură şi se opri în timp ce Plymouth-ul le tăie calea prin faţă şi stinse farurile. La lumina farurilor, puteau vedea roţile late şi netede, lucioase ca la curse, şi cele patru ţevi de eşapament care ieşeau de dedesubt, pufăind la ei ca nişte animale de pradă.

Cei doi veneau tacticos spre ei. Chiar şi la a doua privire nu păreau a fi răi sau ameninţători. Erau, de fapt, tot atât de curaţi, bărbieriţi şi arătoşi ca şi bătrânul Wheaties. Dar mai era ceva care le băga în sperieţi. Bătrânul Wheaties era un tâmpit. Ăstora, pur şi simplu, nu le păsa de nimic. Wheaties avea un cufăr „umplut cu vicii şi guşa plină de banalităţi. Ăştia păreau să n-aiba teamă de nimic.

Cotton puse arma de calibrul 22 pe podeaua cabinei şi le spuse băieţilor să stea pe loc, apoi scoase capul pe fereastră şi le spuse şi celorlalţi trei din spate să stea nemişcaţi şi sa nu-i mâi apuce cheful de glume tâmpite.

— Ia te uită! vorbi unul dintre localnici. Am dat de Bobocii Căscaţi. Salutare.

— Stingeţi farurile, îi porunci celălalt. Teft le stinse.

— Nu v-aţi mâncat păpica, spuse unul.

— Toată lumea afară, le ordonă celălalt.

Cu degetele vârâte în centuri, aşteptară în marginea şoselei cât cei şase băieţi coborâră şi se înşiruiră în dreptul lor, pe latura camionetei.

— Cum se face, dacă sunteţi de la o tabără de lângă Prescott, că vă îndreptaţi spre Albuquerque? întrebă unul.

Nu răspunse nimeni.

— Hai să oprim motorul, spuse unul din perciunaţi Vârându-şi capul şi braţul în cabină.

Se retrase brusc.

— Ei, fir-aş al naibii. N-are cheie.

— Aha, aţi cuplat-o cu sârmă? rânji celălalt.

— Ce vreţi, măi băieţi? întrebă Cotton.

— Ia-o binişor, spuse unul. Hai să vedem ce mai aveţi p-aici.

Se aplecă peste oblon.

— Ce dracu...?

Se uitară amândoi, apoi se întoarseră rânjind spre şirul de băieţi din partea cealaltă a camionetei, la feţele lor dârze, încăpăţânate, luminate din când în când de farurile maşinilor ce treceau pe şosea.

— Chiar că e ceva ce n-am mai văzut noaptea. Şase băutori de lapte într-o maşină de furat, cu şepci hazlii, o jumătate de pernă şi un cap de bizon cu o gaură de glonte în el.

— Zi ce vreţi, ceru Cotton.

Unul dintre localnici se scărpină în cap.

— Nu ştiu.

— Nici eu, spuse celălalt. – Îţi spun eu, zise primul. Hai să-i anunţăm pe oamenii legii din Flagstaff ce-am găsit noi aici. Vor fi siliţi să ciulească urechea când or auzi despre o maşină de furat. Aşa că or să ne rămână îndatoraţi.

— Ai dreptate, aprobă celălalt. Văd că ai talent.

— Vreţi să mai vedeţi şi altceva? întrebă Teft.

— Ba bine că nu.

Teft stătea lângă cabina camionetei. Portiera era deschisă. Făcând un pas în întuneric, dispăru vreo cinci secunde. Auziră un ţăcănit. Când reapăru, avea ţeava puştii proptită pe marginea capotei.

— Ai o puşcă cu doape, spuse unul dintre perciunaţi.

— Zâmbeşte când spui asta, străine, zise Teft.

— Nu cred că ai destul curaj.

Teft mai făcu un pas înapoi şi, întorcându-se, ridică puşca, ţinti şi trase. Se auzi o explozie stridentă după

pocnitura puştii, apoi un suspin lugubru şi Plymouth-ul se lăsă vizibil pe dreapta. Teft găurise unul din cauciucuri.

Îl instalaseră la bordul avionului pe aeroportul Kennedy ca pe un deținut. Tatăl său pusese totul la cale. S-a urcat cu el şi l-a păzit până s-a luat scara de la avion. Mai erau optsprezece băieți la bord care mergeau până la Phoenix, şi încă vreo doisprezece urmau să urce la escala pe aeroportul O Hare din Chicago. Nimeni nu trebuia să coboare din avion. Totuşi Teft reuşi. Personalul de serviciu l-a prins după o urmărire spectaculoasă prin toată incinta aerogării şi l-a transportat, când la pas, când târâş, până la bordul avionului. În continuare, până la Phoenix au mers fără oprire, iar Teft a avut grijă ca nici echipajul, nici pasagerii să nu uite vreodată călătoria. A încercat să deschidă o ieşire de siguranță, la înălțimea de aproape 12.000 de metri, şi atunci copilotul l-a legat cu centura de siguranță în fotoliu. Deasupra Kansas-ului, stewardesa i-a dat voie să meargă la toaletă. În drum spre coada avionului, Teft a deschis un capac şi a smuls cu totul o mască de oxigen, băgând în sperieți câteva babornițe care erau convinse că în acest fel se va produce o decompresie în cabină şi erau gata să facă o scenă de isterie. La toaletă s-a încuiat înăuntru şi a refuzat să mai iasă. Până să forțeze secundul broasca cu o şurubelniță, Teft a îndesat şervețelele, hârtia igienică, săpunul şi prosoapele în closet şi a dat drumul la apă să curgă în chiuvetă până când a inundat podeaua toaletei. Echipajul l-a legat într-un fotoliu la fereastră şi a postat o stewardesă lângă el. Dar, de îndată ce jos a apărut statul New Mexico, el a încetat să se mai războiască şi a rămas pironit la geam, urmărind cu gura căscată peisajul. Lawrence Teft III era din Mama-roneck, statul New York. Văzuse ținuturi ca acestea în filme western, dar nu crezuse niciodată că nemărginirea de stânci arămii poate exista în realitate.

Niciunul din ei nu înțelegea ce se întâmplase. În spatele baricadei formate de camionetă, Pișălcioșii stăteau în poziție de drepți ca nişte soldați de plumb. Înainte ca cei doi localnici să poată reacționa, Teft aruncase cartuşul gol, vârâse un cartuş nou, clănțănise levierul închizătorului şi proptise iar țeavă carabinei pe marginea capotei şi îi luase ia ochi.

— Ba am destui curaj, spuse Teft, vorbind cam prea tare. Am aici încă un plumb de 5,6. Acum, ori o luați spre Flagstaff, ori vi-l agăț în ureche. La distanța asta nu pot greşi ținta. Valea, sau vă agăț cercei de gloanțe în urechi, caraghioşi prăpădiți ce sunteți!

Perciunații se holbară la el.

— Ați auzit, caraghioşilor? strigă Teft. Am spus: mişcă! Hai, luați-o din loc!

— Ai să ne-o plăteşti, amice, spuse unul. Totuşi porniră. Pietrişul scrâşnea sub cizme.

Siluetele lor luau proporții în lumina farurilor care măturau şoseaua, şi iar se micşorau când întunericul îi readucea la mărimea adevărată. Când erau la vreo sută de metri, Cotton se repezi în băieți:

— În camion, repede! Hai, dă-i drumul! Săriră în spate şi în cabină, iar Cotton smulse puşca lui Teft şi o descarcă; de îndată ce camioneta luă viteză, gonind, pe şosea, îşi dădură drumul:

— Aiiii-ai, Teft!

— Mă, ce curaj ai avut!

— Şi-am ieşit la drumul mare!

— Auzi tu, cercei!

— Nimic nu ne mai poate opri!

— Teft, fir-ar să fie, nici nu pot să-ți zic! murmură Cotton. Dar a fost minunat! Minunat!

8.

— Ah, AH!

Un gând îl străfulgerase pe Cotton. Tot entuziasmul i se topi într-un oftat.

— Or să le telefoneze sticleților din Flagstaff, urmă el îngrijorat, şi-or să le dea semnalmentele noastre şi-ale rablei ăsteia. Iar sticleții or să comunice prin radio dincoace, poliției statului, să ne pregătească o ambuscadă. Aşa fac şi la televizor. Atunci chiar c-am pățit-o. Decât dacă o cotim noi mai întâi. Cât mai e până la cotitură?

Teft spuse că vreo zece-doişpe kilometri, cel mult.

— Atunci, dă-i bătaie.

— Să-i dau bătaie?

Teft se văzu în rolul unui pilot de curse, îşi trase pe ochi cozorocul chipiului „Afrika Korps" şi strânse bine volanul.

— Jawohl!

Urmăreau indicatorul de viteză. Trecu de 100 de kilometri pe oră şi se menținu aşa, iar peste zdrăngăneala motorului şi şuieratul cauciucurilor, Teft le strigă că asta era tot ce putea scoate din vechitura aia; dacă nu le punea nimeni bețe-n roate, mai puteau scoate încă zece kilometri. Goneau înainte cu teama în suflet să nu-i zboare pe cei trei din spate, hipnotizați de râul cenuşiu de beton ce curgea pe sub ei, de camioanele, maşinile, dubele şi rulotele care pluteau înapoi ca nişte fluturi de noapte pe cealaltă bandă a şoselei. Cotton ținea strâns carabina.

Goodenow încremenise; îşi mişca degetele pe cordeluța cu mărgele Hopi, de parcă ar fi deşirat-o.

— Iuhuu! răcni Teft.

Shecker fusese dat afară din patru barăci în două zile. În a treia zi, Cotton l-a lăsat în baraca lui, dar în a patra a şi regretat. Shecker era la fel de greu de suportat ca şi taică-său, vestitul Sid, a cărui victimă răsfățată şi al cărui

imitator supus devenise. Era ca un scârțâit de cretă pe tablă. Era la fel de gălăgios, de nervos, de băgăcios şi de lăudăros ca New Yorkul. Îşi rodea unghiile cu înverşunare, mânca cu înverşunare, repeta cu înverşunare banalitățile lui taică-său, era mereu „în priză”. În cele din urmă, Cotton trebui să-l înfrunte.

Cei din baracă avuseseră de înghițit destule, spuse Cotton, dar acum trebuie să pună punct. Nu voiau să mai audă bancurile lui taică-său, nici de barurile în care s-a „produs”, nici de spectacolele în care a jucat, nici de grangurii pe care-i cunoştea şi nici câți bani câştigă. Pe scurt, ori te pui la punct, ori îți iei valea. Shecker spuse că ştia el ce era în capul lor: aveau ce-aveau cu el fiindcă era evreu. Cotton oftă şi spuse că nu, nu de asta, iar dacă le mai lipsea ceva, păi era, colac peste pupăză, unul cu mania persecuției. Shecker strigă la ei că sunt nazişti. Asta îl scoase din răbdări pe Cotton. Nu, spuse el, nu sunt. Au şi ei problemele lor şi nu doresc decât ceva mai puțină gălăgie şi mai multă linişte ca să şi le rezolve, Shecker îşi pierdu controlul. De ce nu-i spuneau pe nume, urlă el, că nu-i tabără, ci lagăr de concentrare? Dacă vor să scape de el, de ce nu fac o cameră de gazare, şi cu asta basta? Cotton gemu exasperat şi făcu greşeala să-i întoarcă spatele, iar Shecker sări la el. Era mai mare şi mai gras cu vreo douăzeci de kile; curând îl doborî pe Cotton şi se aşeză deasupra lui ca un buştean, lovindu-l până când se repeziră ceilalți să-i despartă.

Incidentul însenină atmosfera. Shecker se linişti şi începu să se poarte omeneşte. Când i se mai întâmpla să bată câmpii, că cică a fost la Miami, sau îl apuca iar mania persecuției, tot ce aveau de făcut era să răcnească la el: „Gaza-ți-l!” şi termina bâlciul numaidecât.

Cu litere mari, galbene pe lemnul cafeniu, semnul de pe partea dreaptă se ivi în lumina farurilor pe neaşteptate. Teft

frână şi trecu pe pietriş; apoi cotiră şi trecură prin poarta deschisă, departe de cinematografele pline, de popicăriile mecanice, departe de civilizaţie. Brusc, ca prin minune, se întoarseră din nou în noapte, în Vest. Era ora două şi treizeci şi şase. Plecaseră din tabăra de băieţi „Box Canyon" la unsprezece şi patruzeci şi opt, iar acum, după trei ore, după o camionetă furată, puţin lapte băut şi nişte împuşcături, erau practic la destinaţie. Ultimii cinci kilometri îi vor face însă mai încet, căci drumul de ţară, îngust, plin de şleauri şi gropi, era atât de brăzdat, încât caroseria camionetei zăngănea din cauza vibraţiei. Avea aici senzaţia de spaţiu şi de înălţime, senzaţia nimicniciei vehiculului lor care, ca o insectă patrupedă, explora marginea pământului adormit, pipăind cu antenele farurilor după ceva comestibil şi găsind numai stegărişuri, cedri pitici şi tufe de manzanită. Ca să-şi facă simţită prezenţa şi importanţa, dădură drumul la radiouri, producând o cacofonie între „Cele zece porunci ale dragostei" cu formaţia Peaches and Herb, şi „Mă simt de parc-aş fi gata să mor" cu Country Joe şi formaţia Fish.

Coborâră într-o albie uscată şi traversară pe un pod de lemn; tocmai treceau scrâşnind peste cealaltă margine, când motorul începu să tuşească.

Dar tocmai personalitatea nesuferită a lui Shecker i-a stimulat pe Pişăcioşi la prima lor ispravă, în a patra săptămână de tabără, la cinematograful în aer liber din Prescott rula un film pe care ţineau grozav să-l vadă – „Profesioniştii", cu Buri Lancaster şi Lee Marvin. Apaşii trebuiau să meargă, bineînţeles, ei erau tribul fruntaş, dar Pişăcioşii aveau tot atât de multe şanse să-l vadă câte aveau să câştige un meci de baseball. Trei seri la rând Sheker, obişnuit să se comporte în stilul lui newyorkez, se jură că, după ce se dă stingerea, o şterge şi face autostopul până în oraş ca să prindă ultimul spectacol. Bineînţeles că nu-şi

puse planul în aplicare. Dar în a treia seară, Cotton nu mai putu de gura lui. Bine, spuse el, la naiba, mergem cu toţii; sistemul de ţinere a scorului e împuţit şi nedrept, şi nici nu ne pasă de el. Zis şi făcut. După ce a adormit, Wheaties, s-au îmbrăcat, s-au furişat în ţarc, au pus şeile pe cai, i-au scos afară din tabără şi au călărit trei kilometri până la intrarea la cinematograful în aer liber, la marginea oraşului Prescott. La început responsabilul n-a vrut să-i lase înăuntru călare, dar era în timpul săptămânii şi era şi ultimul spectacol, şi înăuntru erau numai câteva maşini cu perechi de îndrăgostiţi, aşa că, după ce Shecker i-a strecurat o bancnotă de douăzeci de dolari, responsabilul le-a vândut biletele. Au intrat înăuntru, an legat caii de stâlpii difuzoarelor, au cumpărat floricele, îngheţată, crenvurşti, fulgi de porumb şi coca-cola, s-au aşezat şi s-au distrat de minune. În timp ce rula ultima bobină, a apărut şi directorul taberei – probabil că-i telefonase fătarnicul de responsabil – şi a făcut câteva remarci nedelicate despre delincventa juvenilă. Bar în timp ce el îşi ţinea discursul, ei o tot lungiră cu încălecatul şi astfel reuşiră să prindă şi sfârşitul filmului, întorşi în tabără, directorul îi preveni: încă o astfel de ispravă şi îi dă afară. Pişăcioşii îl ascultau şi se uitau unii la alţii văzându-se în rolul lui Lancaster şi Lee Marvin.

Teft apăsă pe accelerator până la fund şi trase de mai multe ori şocul. Motorul învie şi mai parcurseră încă vreo sută de metri, dar nu mai mult, apoi tuşi din nou, de data asta cu o ultimă gâfâire a carburatorului. Cei şase rămaseră stană de piatră.

— Să nu-l pună dracu pe vreunul să spună ceva, zise Teft.

Niciunul nu spuse nimic.

— Nici măcar să nu se gândească!

Dar cu toţii numai la asta se gândeau. – Poate că s-a desfăcut cablul, îşi dădu el cu părerea.

Coborî, se duse în fața camionetei, săltă capota şi, scoțând o lanternă din buzunar, o aprinse şi aruncă o privire înăuntru – degeaba. Stinse lanterna, o puse la loc în buzunar şi lăsă jos capota, încet, ceremonios.

Prin parbriz, Cotton şi Goodenow se holbau la el. Din remorcă, Shecker şi frații Lally se holbau şi ei.

Teft stătea ca pe scenă, conştient de sine în lumina farurilor. Pe şapca sa, vulturul de argint strălucea. Începu cu un zâmbet de vagabond:

— Ei, ce ziceți de asta? şi parcă apela la clementa lor. Pur şi simplu, n-am observat indicatorul. Mă credeți sau nu, am mai şterpelit maşini şi înainte, le-am condus liniştit până se golea rezervorul, dar n-am avut dureri de cap. Zâmbetul îi pieri, şi adăugă: Sunt distrus. Asta chiar că m-a distrus.

Se predă întinzându-şi brațele lungi, se pocni peste picioare, amărât, îşi descheie jacheta, dezgolindu-şi pieptul.

— Aşa că acum vă ofer viața mea. Jertfă pe altarul Zeului Benzină.

Şi, cu o adâncă plecăciune, cu o expresie de martir pe față, se răstigni peste altarul alb al capotei.

— Acum puteți să-mi smulgeți inima, spuse el, şi s-o mâncați.

Deodată scena se întunecă. Teft dispăru. Cotton stinsese farurile. Era lucrul cel mai nefericit pe care-l putea face. Căci noaptea coborâ asupra lor. Şi noaptea îi turti, la fel cum îi turtiseră urmările unui rezervor gol. Rămaseră împotmoliți în tăcerea prin care se mai auzeau numai pocniturile slabe ale motorului în răcire, întunericul şi această nouă şi jalnică dovadă a propriei lor neputințe îi lăsau fără grai.

— Oh, îmi pare atât de rău, spuse Teft. Al naibii de rău îmi pare.

9.

— Aşa? îţi pare rău! răbufni Cotton. Grozav ne mai consolează asta!

Shecker şi fraţii Lally săriră din camionetă, iar Goodenow alunecă de pe banchetă şi ieşi din cabină. Insă Cotton îi dădea înainte:

— Nasoi! Nasoi! Wheaties avea dreptate: suntem nişte nasoi! Nu suntem în stare să facem nimic cum trebuie, n-avem niciun rost pe lumea asta...

Se înecă în mijlocul propoziţiei. Curioşi, ceilalţi se adunară la geamul cabinei. Dar el n-avea nimic, decât că-l apucaseră iar pandaliile. Stătea ţeapăn la volan, cu bărbia ieşindu-i în afară de sub casca militară, cu mâna ţinând strâns schimbătorul de viteză, de parcă ar fi condus el camioneta, ca şi cum, prin forţa voinţei şi energiei generate de furie, ar fi putut s-o alimenteze cu benzină şi s-o propulseze înainte. Maică-sa fusese măritată de trei ori şi divorţase de trei ori, iar acum ţinea un bărbat cu zece ani mai tânăr ca ea. Din cei patru, ea îl prefera pe bărbatul al doilea, un bogat fabricant de rulmenţi, cu aere de bunic, pentru că de pe urma generosului aranjament financiar la divorţ, se alesese cu casa din Rocky River, devenise membră a Yacht-Clubului din Cleveland şi obţinuse o avere considerabilă. Fabricantul era, desigur, şi preferatul lui John Cotton, pentru că făcea parte dintr-un club de pescuit din Quebec, şi odată, când John avea 10 ani, îi luase pe mamă şi pe fiu la munte, sus, după păstrăvi. Călătoriseră până acolo de la North Bay, statul Ontario, cu hidroavionul şi aterizaseră pe un lac, chiar lângă cabană. În dimineaţa următoare, John şi cu tatăl său vitreg se duseseră la pescuit, băiatul aruncând undiţa iar bărbatul manevrând canoea. Băiatul izbuti să prindă păstrăvi roşii, numiţi astfel deoarece culoarea cafenie a apei face ca burta să le pară de un stacojiu intens. Curentul îi purtă până aproape de o

ciută de elan şi de puiul ei, care se ospătau cu frunze de nufăr. Era o dimineaţă senină, senzaţională. Era locul cel mai minunat în care fusese vreodată, înţelese deodată băiatul, şi niciodată nu se distrase mai bine, şi ar fi vrut să nu se sfârşească niciodată. Tatăl său vitreg zâmbise.

— Eşti un băiat pe cinste, Johnny. Aş dori să te pot păstra.

— Divorţaţi, tu şi cu mama? întrebase băiatul. – Probabil. Maică-ta doreşte să se mărite cu un bărbat mai tânăr. Şi poale că are nevoie să aibă propriii ei bani.

— N-aş vrea să divorţaţi.

Tatăl vitreg scormonise adânc cu padela în apa neagră a lacului.

— S-ar putea să obţin de la ea să rămâi la mine.

— Ar fi bine, spusese băiatul.

Când se întorseseră la cabană, maică-sa, care se şi plictisise de Quebec, vroia să ia hidroavionul înapoi spre Cleveland chiar în dimineaţa următoare. Băiatul şi soţul obiectară. Ea făcu o scenă şi câştigă.

În noaptea aceea, John Cotton, doar un puşti de zece ani, luă un ciocan şi o daltă, înotă în pielea goală prin apa rece ca gheaţa până la hidroavionul ancorat în larg, îşi ţinu respiraţia, se băgă cu capul la fund şi făcu cu ciocanul o gaură în fundul unui papuc plutitor.

Dimineaţa, avionul zăcea pe-o rână, sprijinit în vârful unei aripi. Pilotul trebui s-o ia pe jos prin pădure până la Deux Rivieres şi să telefoneze la North Bay după un mecanic. Le-au trebuit trei zile ca să facă reparaţiile, şi John Cotton mai prinse încă treizeci şi unul de păstrăvi. Ştiind că nu pot să-l desprindă nici cu ranga de volan şi de schimbătorul de viteză, cei cinci din afara cabinei se întoarseră cu spatele până când avea să-i treacă criza.

Când îi trecu şi îşi veni în fire, Pişăcioşii începuseră să se izoleze unul de altul. Ceea ce fusese numai cu câteva

minute înainte o unitate în stare de funcționare devenise acum o gloată. Se răspândiseră in jurul camionetei ca ciulinii în bătaia vântului. Nomazi în sălbăticia îndoielii, rătăceau de colo până colo, cufundați fiecare în sinea sa; cauza era uitată şi fiecare se îngrijea de turma propriilor sale nelinişti. Cotton ar fi putut să lege noduri cu ei, atât erau de încordați. Dacă i-ar fi ars de glumă ca să apese pe claxon, ei ar fi zburat spre lună ca nişte păsări zăpăcite, aruncate pe o orbită aiurită. Trase cu urechea la ce spuneau. Gata, iar începem, oftă el, iar adunăm potcoave de cai morți noaptea.

— Am obosit, spuse pălăria mai mică de cowboy, cu perna sub braț şi cu degetul mare în gură. La urma urmei, eu sunt cel mai mic.

Şapca de golf Arnold Palmer, care tocmai făcea pipi într-un tufiş de menzanita, spunea:

— Uf, mor de foame. Trebuia să fi înghițit cârnații. Aşa ar fi fost o pagubă mai mică.

— Mie mi-e cel mai foame, se văita cordeluța Hopi. Voi, cel puțin, ați luat cina, dar eu n-am mai prins-o.

Şapca „Afrika Korps" se tot învârtea în jurul camionetei.

— V-am făcut rost de rabla asta şi am şi condus-o. De ce trebuia tot eu să mă îngrijesc şi de benzină?

— Eu nici n-am vrut să mă bag în chestia asta, încă de la început, se văicărea pălăria mai mare de cowboy. Numai pentru că mi-a fost sortit să am un frate într-o ureche.

— Aş vrea să mă uit la televizor, spuse pălăria mai mică de cowboy, ignorând-o pe cea mare. E nesănătos s-o duci prea mult timp fără televizor.

— Aş vrea să fiu în Las Vegas acum, spuse şapca de golf, încheindu-şi nasturii. Ce mai fripturi îi fac acum lui taică-meu.

— Când ajung acasă, hotărî pălăria mai mare de cowboy, vreau să stau o săptămână întreagă la televizor. La televizorul meu în culori.

— Hei, ce zici, nu le-am spart bine cauciucul? Buum! se lăudă şapca „Afrika Korps”. Cum de nu nimeresc la tir deloc?

Obosiseră, li se făcuse silă, iar pe Cotton îl cam durea în fund. Bine, îşi spuse, bine să mai vedem. Să le închidem blestematul de televizor şi să vedem dacă mai pot supraviețui când dau cu nasul de realitate. Ia să băgăm la loc în cutie lumea de ficțiune, şi să vedem dacă sunt destul de maturi ca să trăiască în lumea asta. Dacă nu, dacă se moaie, la dracu cu întreaga acțiune, la dracu şi cu ei, pentru că dacă n-au învățat nimic în vara asta, după tot ce-am făcut pentru ei, atunci într-adevăr sunt nişte prăpădiți sortiți mereu să piardă, atunci chiar că nu sunt decât nişte nasoi. Dar dacă pot, dacă cel puțin încearcă să se descurce şi fără mine, înseamnă că au trecut pragul, că au câştigat lozul cel mare, iar când îşi vor lua zborul spre casă, totul va fi bine, vor fi în stare să nu le pese de nimic, nici chiar de cei de acasă.

Ieşi din cabină. Ocolind botul camionetei, îşi scoase casca şi îşi sprijini o cizmă de bară. Imediat, echipa se adună; în linişte, se aşezară cu toții pe vine în jurul lui, la fel cum făcuseră mai devreme în pădurea de pini.

— Să fie clar, spuse el. Că am rămas fără benzină n-a fost vina lui Teft, ci a tuturor. Da, într-adevăr, asta ne cam paradeşte acțiunea.

Mai aveau numai o milă de mers – spuse el – dar acum, fără maşină, trebuiau să se gândească bine ce-o să facă după aceea şi la ce consecințe o să aibă de făcut față. Existau două alternative. S-o ia pe jos până la şoseaua națională 66, să facă autostopul până la Flagstaff, să şterpelească altă maşină şi să gonească înapoi la Prescott,

unde rămăseseră caii; în felul ăsta vor ajunge, probabil, în tabără şi în pat înainte de a se lumina de ziuă. Nimeni n-o să ştie. Nimeni n-o să se gândească la ei. Dar dacă continuă, dacă merg până la capăt, atunci e sigur că pierd timp şi au să ajungă în tabără după ce se face ziuă; directorul o să-i întrebe unde au fost şi chiar dacă îşi ţin gura, când isprava lor va apare în vreun ziar, directorul tot va bănui ceva – autocamionul furat din Prescott şi părăsit aici, localnicii din Flagstaff care vor identifica maşina şi îi vor recunoaşte şi pe ei – iar atunci Pişălcioşii vor da de necaz, chiar pe bune, şi cu cei din tabăra, şi cu oamenii legii, şi cu părinţii. Aşa că – asta este. O pornim spre casă acum şi poate reuşim să ajungem la timp, sau continuăm şi în mod sigur dăm de dracu; întrebarea este: merită oare?

— Aşa că o să votăm din nou, spuse el. V-am anunţat că de acum înainte n-o să mai fiu eu buricul pământului. Dar înainte de a vota, vreau să vă spun ceva la care probabil că nu v-aţi gândit. Sigur, ştiu ce-am văzut azi, adică ieri. Ştiu şi ce-am simţit cu toţii. Si am hotărât să facem ceva în noaptea asta, că altfel n-am fi aici. Dar dacă ne închipuim că asta va face din noi nişte eroi, sau alte prostii ca-n filme, să ştiţi că nu-i aşa. Nimeni în afară de noi nu dă doi bani pe chestia asta. De fapt, pe mulţi are să-i înfurie al dracului. Aşa că, să fie clar, nu contează pentru nimeni decât pentru noi. Iar peste trei zile, să nu uitaţi, ne despărţim, tabăra se sfârşeşte. Probabil că n-o să ne mai vedem niciodată.

Îşi lăsă jos piciorul de pe bară.

— Aşa că votăm. Trebuie să fim toţi de acord. Cei care zic să renunţăm la toată nebunia asta, să ne întoarcem în tabără şi să scăpăm de belea, să ridice mâna dreaptă.

Şi imediat, ridică mâna dreaptă.

Nu le putea vedea feţele, dar efectul gestului său asupra lor, şocul, era aproape palpabil. Ţinea mâna tot sus. Niciunul nu vorbi, niciunul nu mişcă.

— Şi aşa, Cotton, ai lăsat-o mai moale, ai?

Era Lally 2; se ridicase în picioare, dând cu perna de pământ.

— Plecasem singur şi m-ai întors din drum, iar acum ne-ai adus până aici ca s-o laşi mai moale, hai?

— Du-te să te culci, rosti batjocoritor frate-său. Bagă-te sub maşină. – Tu să taci. Hai să mai votăm o dată. Să ridice mâna în sus cei care vor să continuăm, aşa cum ne-am înţeles, orice s-ar întâmpla!

Şi Lally 2 ridică în sus mâna dreaptă.

Ceilalţi patru erau descumpăniţi. Rămăseseră jos, pe vine, sub cele două mâini ridicate deasupra lor, contemplându-şi propria încurcătură şi drumul plin de gropi de sub ei.

Lally 2 îşi lăsă mâna în jos. Plin de dispreţ, îşi luă perna arsă, şi tot cu dispreţ o scutură de praf.

— Ce adunătură de nasoi, spuse. Nu puteţi face nimic fără Cotton. Cum o să vă descurcaţi când o să ajungeţi acasă, iar el n-o să fie în preajmă?

Strângând perna sub braţ, îşi îndesă bine pălăria de cowboy peste urechi.

— Bine, n-am nevoie de nimeni. Am pornit-o singur, şi singur voi merge mai departe, iar dacă mai vrea careva să vină în urma mea, n-are decât.

Şi plecă în întuneric, în josul drumului, cu aceeaşi încăpăţânare cu care pornise pe drumul din pădurea de pini. Cotton mai ţinea încă mâna în sus şi începuse să obosească. Îl treceau sudorile. Unul a plecat, gândi el, şi mai sunt încă cinci.

— Stai aşa! strigă Goodenow după Lally 2.

— Ce vrei?

— M-ajuţi să car capul de bizon?

— Să văd.

Goodenow se duse până la camionetă şi se întoarse trăgând după el capul de bizon, cu coarne cu tot.

— Îmi pare rău, Cotton, spuse el, dar e prea mic ca să meargă singur.

Lally 1 scuipă.

— Ei, fir-ar să fie, ce nevoie aveai să spui asta? Acum trebuie să merg şi eu. Dacă i se întâmplă ceva, ai mei mă fac bucăţele. Habar n-aveţi cât îl răsfaţă.

I se alătură lui Goodenow şi, împreună, o luară din loc.

— Hei, aţi auzit povestea cu cele trei berze? întrebă Shecker, ridicându-se în picioare şi frecându-şi mâinile cum făcea când îşi pregătea un monolog. Mama-barză l-a întrebat pe tata-bărzoi ce făcuse toată ziua, iar el a răspuns: Am dus la lume trei gemeni. Atunci, el a întrebat-o, ea ce-a făcut, iar ea a răspuns: Am adus pe lume doi gemeni. Atunci mama-barză şi tata-bărzoi l-au întrebat pe bărzuţul cel mic – el ce-a făcut, iar el a zis că n-a făcut mare lucru, decât că i-a băgat în sperieţi pe un băiat şi o fată.

Îşi muşcă o pieliţă de la deget, şi apoi zise:

— Cum e o vorbă, când trebuie s-o iei din loc, o iei din loc.

Se legănă înainte şi înapoi pe călcâie, şi adăugă:

— Ei bine, să ne vedem la ziar. Sau la pârnaie, ha-ha.

După ce plecă Shecker, Cotton lăsă mâna în jos. Teft se îndreptă de spate, simula un căscat, se prefăcu că se întinde, ridică apoi capota camionetei, desfăcu cablul, îl înfăşură şi-l băgă în buzunar, lăsă capota în jos, se duse până la cabină, scoase încet puşca, şi merse alene înapoi spre Cotton.

— Pe curând, colega, declamă el cu accentul acela special din ultima bobină când soarele asfinţeşte. Am călătorit multe mile împreună, dar acum mă tem că avem alte oi de păscut. Cu capul plecat, îşi şterse o lacrimă de crocodil: „Auf Wiedersehen”.

Făcu stânga-mprejur şi îl lăsă pe Cotton singur lângă camionetă, pornind pe drum aplecat un pic pe umărul de care sprijinea puşca, topindu-se încet în întuneric. Gândul

că pierduse ceva îl înțepă ca un ghimpe pe Cotton, şi ochii i se umeziră. Era adevărat: nu mai aveau nevoie de el. Stând acolo, îşi trecu mâna prin părul roşu, încâlcit. Dar, după clipa de durere, bucuria explodă în el ca un ciorchine mare şi copt şi trebui să-şi înfrâneze dorința de a porni în goana după ei, chiuind şi țipând că nu asta avusese de gând, că n-o lăsase mai moale: doar v-am pus la încercare să văd ce-o să faceți, iar acum ştiu! Sunteți mari, fraților mari! Acum chiar ca puteți spune că nu vă pasă, că nu vă pasă de nimic, pentru că, în sfârşit, nu mai aveți nevoie de mine sau de oricine altcineva! Ne-am angajat, să fie al naibii care minte, să câştigăm ceva mai de preț decât olița de noapte, şi uite că am reuşit, singuri şi fără ajutorul nimănui!

Aşa că, înainte, pe toți dracii, fie ce-o fi: iad sau potop, sau tabără, sau poliție, sau părinți, sau orice-o fi, înainte! Dar mai întâi îşi îndesă casca, şi apoi porni după trupă. Mergea în pas de marş, nu alerga, numărând cadența încet, demn, luptând împotriva impulsului frivol de a fluiera. După un minut sau două îi observă în întuneric, după inițialele albe B.C. De pe spatele jachetelor. Ajunse printre ei, în mijlocul lor, iar ei îşi dreseră glasul în semn de salut şi de uşurare, strânseră rândurile în jurul lui şi, plini de delicatețe, pentru care le fu recunoscător, nu spuseră ceea ce, oricum, era evident. Dar tot mai era stânjenit, şi la fel erau şi ei, şi după un timp, izbucni: Măreşte pasul, se răsti cu glasul unui sergent, alinierea! Stâng, drept, stângu!

10.

Păşau voioşi în cadență, din nou plini de energie. Dar după vreo patru sute de metri se opriră, consternați. Ceea ce-i oprise era bocănitul cizmelor lor, mersul cadențat, amplificat – singur bocănitul acela şi nimic altceva.

Alt sunet nu se mai auzea. Îşi scoaseră radiourile din buzunare, le pocniră, învârtiră butoanele, dar degeaba. Toate posturile îşi încetaseră emisiunea; tăceau toţi cei care cântaseră pe nas şi zdrăngăniseră la ghitară. Erau acum singuri pe lume.

Ca să le distragă atenţia de la această demoralizantă lovitură sub centură, Cotton îşi lumină cu lanterna ceasul de la mână. Era 3,02. Perfect, şopti el, ar trebui să fim foarte aproape de destinaţie, aşa că, de acum înainte, fără lanterne aprinse, fără trăncăneală, fără tândăleală, şi nu vă depărtaţi unii de alţii.

Indicaţia din urmă era de prisos. Când el o porni înainte, conducându-i, se bulucirăîn spatele lui, aproape călcându-l pe călcâie. Când încetinea, încetineau şi ei. Cu fiecare pas se transformau din voluntari în recruţi. Nu pentru că nu puteau comunica între ei! În răcoarea şi în liniştea de la două mii şi ceva de metri, li se părea că sunt mai slabi, mai mici şi mai vulnerabili. Până şi înfăţişarea nopţii se schimbase. Timp de trei ore, prin păduri, prin oraşe, peste munţi, luna le fusese de bun augur. Acum îi părăsise. Coborâse undeva, spre apus, printre câteva dintre stelele obosite ale lunii august. Din când în când, câte un nor îşi arunca umbra întunecată asupra ei. Pierzând şi găsind din nou drumul, Pişăcioşii se strecurau prin noapte, îndrumaţi pe cărări zăpăcite de o vagă adiere bătrână. Descoperiseră o taină – îşi dădură seama că poate vremea s-a născut în altă parte, că poate îşi făcea de cap cu băieţii sau cu naţiunile în altă parte, dar aici sus, pe platou, pe această înălţime singuratică, vremea îmbătrânea, se şubrezea, o lăsau puterile. Aici sus, pe scăfârlia cheală a Arizonei, vremea dădea ortul popii.

Apoi, printr-o spărtură a norilor, lumina le arătă calea. Ajunseseră. Încă cincizeci de metri, şi aveau să dea de o poartă închisă. Dincolo de poartă, drumul de ţară o cotea pe

lângă campingul plin de maşini, excursionişti, rulote, camionete, jeep-uri şi camioane frigorifice, pe lângă focurile mocnite, pe lângă corturile înălţate de cei care preferau să nu doarmă în maşină, pe lângă şopronul unde se jupuiau vitele şi pe lângă clădirea de piatră a fermei de vite şi, mai departe, spre păşune. Erau mai multe maşini de cât păruseră a fi în ziua precedentă, iar mica armată de pasiuni, crime şi indiferenţă, care, odată stârnită, i-ar fi înfruntat, părea acum şi mai fioroasă.

Cotton îi opri în dreptul porţii. Dincolo de ea începea poteca îngrădită care ducea la ţarcuri şi la locul de tăiere a vitelor unde, în visul său, Goodenow căzuse primul, apoi Lally 2, agăţat în plasa de sârmă asupra căreia se năpustise înainte de a recunoaşte figura mamei sale şi înainte ca glonţul ei să-i fi sfărâmat ţeasta.

Îi ţinu pe loc până când norii acoperiră iar luna. Apoi se căţărară pe poartă, trecură dincolo puşca, perna, capul de bizon cu coarne cu tot şi o porniră spre locul de tăiere.

Deodată simţiră pământul fugindu-le sub picioare. Alunecau şi se împleticeau. Goodenow căzu. Încercând să nu-şi piardă şi ei echilibrul, îl aşteptară să se ridice, dar el nu se mai scula, în schimb, începu să verse. Stând sprijinit în genunchi şi-n braţe, simţea cum îl trag în jos nişte spasme groaznice, în gol. Goodenow îi ameninţă că se sinucide, a doua oară după ce Cotton îl prinsese într-o seară că-i telefona mamei sale, îi smulsese receptorul şi întrerupsese legătura. Goodenow izbucni în plâns, lucru pe care-l făcea la cel mai neînsemnat pretext. Cotton îi aminti de ordinele sale iniţiale: fără telefoane sau scrisori acasă. Sughiţând printre lacrimi şi ameninţând că o să se spânzure, Goodenow fugi în întuneric spre grajd.

— Du-te de mai înşiră mărgele pe-o cureluşă, spuse Cotton în silă, amintindu-şi cum stătuse prostănacul în

bazin cu apa pân-la gât o zi întreagă, făcându-se de râs, şi îl lăsă să plece.

Zece minute mai târziu, gândindu-se mai bine şi ţinând seama şi de faptul că amândoi erau din statul Ohio, se duse în grajd, unde-i găsi pe Goodenow Stând pe o iesle cu frânghia agăţată de un căprior şi cu laţul de gât, gata să sară. Pierdu o jumătate de noapte ca să-i convingă pe Goodenow cât de înţeleaptă şi de echitabilă era regula pe care o stabilise. Păi, dacă era vorba să se poarte ca nişte băieţi de vârsta lor, şi Goodenow avea 14 ani, păi, dacă era vorba să ajungă vreodată să stea pe propriile lor picioare şi să scuipe viaţa între ochi, trebuiau să înceapă chiar acum, în vara asta. Goodenow coborî în cele din urmă de pe iesle şi, mergând spre baracă, îi povesti lui Cotton ce făceau ei la şcoala specială din Shaker Heights, la care fusese trimis. Îi zicea „strângerea în cerc". Atunci când simţeau că se prăbuşeşte cerul pe ei, că nu mai pot îndura şi aveau nevoie de ajutor, rapid, profesorul îi punea să se îngrămădească unul în altul, cu ochii închişi, să se apuce cu braţele pe după umeri şi să se atingă unul pe altul timp de un minut, şi după asta era bine. Goodenow spuse că i-ar face bine, din când în când, dacă s-ar strânge „în cerc", tuturor le-ar prinde bine, iar Cotton zise că-i în regulă, or să-ncerce. N-a ştiut niciodată dacă Goodenow s-ar fi spânzurat atunci cu adevărat sau nu.

Nu putură să-i ridice pe Goodenow din poziţia în care stătea, în genunchi, sprijinit în mâini, iar el era prea chinuit de spasme ca să le poată spune ce s-a întâmplat. Îngenunchează în jurul lui ca să-l ajute, dar atunci atinseră şi ei pământul cu mâinile şi imediat, într-un gest reflex, se feriră. Călcaseră, puseseră mâna pe ceva umed, rece şi vâscos. Încercară să-şi şteargă mâinile pe jachete şi pe blugi, dar în zadar. Încercară să se ridice şi să fugă, dar tot în zadar, căci îşi pierdeau echilibrul şi alunecau. Se

împotmoliseră. Arătau ca nişte copii mici care se bălăcesc într-un noroi îngrozitor.

Şi atunci oblonul de nori se ridică. Acum vedeau. Acum ştiau. În paloarea unei lumini ciudate, Pişăcioşii înţepeniseră, în genunchi, chirciţi, prinşi într-un bâlci al groazei, cu feţele contorsionate, unii gemând, toţi şase ca în transă. O licărire a lunii demască jocul şi puse capăt aventurii. O singură privire scoase la iveală ce anume le mânjise mâinile, pantalonii, bărbiile şi cizmele. Era sânge.

11.

REZERVAŢIE DE BIZONI. DEPARTAMENTUL VÂNĂTORII ŞI PESCUITULUI DIN ARIZONA. FERMA ROSCOE. 4 MILE SPRE SUD. VIZITATORII SUNT BINEVENIŢI.

Aceasta era inscripţia cu litere galbene de pe marele panou cafeniu postat la marginea şoselei naţionale 66, la doisprezece kilometri est de Flagstaff. O văzuseră din camionetă ieri dis-de-dimineaţă, în timp ce se întorceau în tabăra de băieţi „Box Canyon”, după ce făcuseră o excursie de două zile cu corturile în Pădurea împietrită, Wheaties conducea, doi băieţi erau cu el în cabină, iar ceilalţi patru stăteau în spate cu sacii de dormit şi cu bagajele.

Ideea le-a venit în acelaşi timp Pişăcioşilor. Cei din spate au bătut cu pumnii în geamul cabinei, cei din faţă au argumentat că, oricum, nu erau aşteptaţi în tabără decât după-amiază, că ar putea fi unica lor şansă de a vedea o cireadă de bizoni adevăraţi; dezbaterea dură pe parcursul a doi-trei kilometri, şi până la urmă Wheaties cedă, conducând maşina înapoi spre indicator, iar de acolo pe poartă, de-a lungul drumului de ţară ce trecea peste platou.

Se opriseră în faţa unei porţi închise. De partea cealaltă drumul continua pe lângă clădirea fermei, o îngrămădire de

maşini, cele mai multe parcate una lângă alta formând o baricadă, şi o mică armată de bărbaţi, femei şi copii care şedeau pe capote, pe aripi sau pe bare, aşteptând. Lângă poartă erau câţiva călăreţi, drepţi în şa, aşteptând.

Deschiseseră poarta, trecuseră dincolo, o închiseseră la loc şi continuaseră drumul. Wheaties trăsese maşina în linie cu celelalte. Aveau în faţă un pogon de teren golaş, pe care nu era nimic decât nişte pete întunecate. Terenul era împrejmuit cu un gard de sârmă în partea opusă; o cărare îngrădită ducea mai departe, pe lângă un mic iaz. La vreo nouă metri în faţa baricadei de maşini, camionete şi rulote, fusese întinsă o prelata. Pe ea şedea o femeie tânără în blugi, ţinând în braţe o carabină grea cu lunetă, aşteptând.

Tinerii vizitatori aşteptau şi ei. Era o dimineaţă strălucitoare. Soarele se reflecta pe suprafaţa metalului. Din cauza încordării, aerul tare, uscat părea de cristal.

Apoi bărbaţii, femeile şi copiii murmurară. Pe cărare veneau în salturi caraghioase trei patrupezi cafenii, trei animale ce păreau din depărtare de jucărie. Zăbovind la marginea iazului ca să se adape, fură minaţi spre terenul deschis de alţi călăreţi care-şi fluturau pălăriile şi strigau.

Dând cu ochii de baricada de maşini şi oameni, se opriră cu toţii, un taur şi două vaci voinice. Curioase, animalele împungeau cu capul. Erau bizoni domesticiţi pe jumătate, între patru şi zece ani. Născuţi în această rezervaţie, crescuseră fără frică de oameni. Vaccinaţi împotriva bolilor, erau în cea mai bună formă. Hrăniţi cu fân atunci când zăpada iernii acoperea pădurea, umblau după camionul cu furaje ca oile. Nu cunoscuseră niciodată săgeata sau sulița, fulgerul sau focul care pe vremuri îi scoteau din minţi pe strămoşii lor, silindu-i să se arunce în prăpăstii sau râuri umflate, şi nici nu cunoscuseră până ieri zgomotul şi urmările unei carabine.

Acum distanta dintre tânăra femeie de pe prelată şi cei trei bizoni era mai mică de o sută de metri. Ea ridică puşca, sprijinind-o pe genunchi, şi ţinti spre taur. Trase. Praful se împrăştie pe coasta dealului, dincolo de gard, şi cele trei animale se năpustiră în goană spre poarta principală. Alergau cu o iuţeală de neînchipuit. Întorşi din drum lângă poartă de călăreţii care galopaseră după ei, bizonii ocoliră în goană cuprinşi de groază clădirea fermei şi ajunseră iar în spaţiul de sacrificare, unde alţi călăreţi le barau calea.

Ruşinată de lipsa ei de dibăcie, tânăra îşi îngropă faţa în mâini. Sub cămaşa întinsă pe umeri, trupul i se cutremură. Dar, de îndată ce animalele se adunară din nou, bătând din copite şi suflând din greu după goană, ea ridică iarăşi capul, ochi şi trase. Din pielea bizonului se înălţă un norişor de praf. Animalul zbură parcă în sus, desprinzându-se de pământ cu toate cele patru copite, şi în cădere fu lovit a doua oară, apoi a treia oară. Totuşi, nu se prăbuşi. Era masiv şi frumos, de parcă ar fi fost de marmură, tocmai bun să împodobească şi să întregească o fântână din Renaştere. Îşi plecă supus capul şi coarnele, scoase limba groasă, cenuşie, şi deodată, din botul deschis îi ţâşni un şuvoi sinistru de lichid purpuriu; la fiecare suflare i se formau băşicuţe roşietice în jurul nărilor, dilatându-se, lucind în soare, până când izbucni un fel de spumă. La vederea acestei prime ofrande de sânge, un lung suspin scăpă din piepturile bărbaţilor, femeilor şi copiilor care o aşteptau, un tremurat „amin” de plăcere.

Femeia mai trase două focuri în bizon, şi acesta se prăvăli. Izbucni un ropot de aplauze. Claxoanele sunau. Ridicând sus carabina în semn de victorie, ea sări în picioare. Obrajii îi luceau de lacrimi. Faţa îi era transfigurată de descoperirea unei plăceri aproape carnale.

Un bărbat cu părul cărunt, trecut de şaizeci de ani, despre care ziceau că-i doctor, ii luă imediat locul pe prelată, se

lăsă într-un genunchi şi ţinti. Cele două vaci stăteau aproape într-o poziţie ideală de tras. Se opriseră lângă taur de parcă l-ar fi jelit, băgându-şi botul în cocoaşa şi în capul lui, adulmecând un miros ce le era necunoscut. Doctorul trase. Vaca mai mare fu împuşcată în burtă. Picioarele i se înţepeniră şi, arcuindu-şi coada, se balegă. El trase din nou şi vaca se prăvăli, ridicându-se numai ca să primească un alt glonte. Căzu de două ori şi iar se ridică clătinându-se, Scuturându-şi capul, cu pielea tremurând pe ea. Dar nu sângera. Când în cele din urmă căzu, picioarele i se îndoiră şi se întinseră câteva minute, de parcă ar fi alergat trântită pe o rână, fugind din moarte spre viaţă.

Cealaltă vacă rămasă fugi de frica morţii de-a lungul baricadei de maşini, urmărită de călăreţi, trecu de şopronul pentru jupuit, ocoli ferma numai ca sa dea de alţi călăreţi, care o hăituiră înapoi spre terenul de sacrificare.

Atunci fu chemat cel de al treilea ţintaş. Un băietan de paisprezece sau cincisprezece ani se aşează cu stângăcie pe prelată, în poziţia culcat. Se auziră strigăte de încurajare şi sfaturi: să tragă rapid, s-o lovească după ureche, să se ţină tare şi să nu se pripească. Carabina părea fa fel de mare ca şi el. Proptit în coate, nu reuşea să stăpânească mişcarea ţevii. Şi, pentru că era prea nerăbdător, trase înainte de a ochi ca lumea. Greşi ţinta şi, înfricoşată, vaca se avântă să ocolească a doua oară ferma. Mânată din nou spre hoiturile „taurului şi primei femele, ea îşi pierdu suflul. Îşi lăsă capul într-o parte, ochii îi ieşeau din orbite, limba îi atârna afară, aproape să atingă pământul. Băiatul trase. Picioarele din spate se îndoiră sub ea, încât rămase ţeapănă, sprijinită numai pe picioarele de dinainte. Scos din sărite, băiatul începu să tragă foc după foc. La a cincea împuşcătură, ca printr-o minune, animalul se ridică şi, năpustindu-se spre gardul de sârmă din spate, încercă să sară peste el. Se prăbuşi deasupra lui şi îl dărâmă pe jumătate sub greutatea

lui, cu picioarele din față de o parte şi cu cele din spate de cealaltă, mişcând copitele în gol, neajutorat ca un mamifer al mării prins de reflux undeva pe uscat, gemând în agonie în timp ce băiatul, reîncărcând puşca, trase în el până când sângele începu să-i țâşnească în valuri din urechi, din bot, de sub coadă. În aşteptarea apropiatei ceremonii, îl trecuseră sudorile în fiecare noapte, cu săptămâni înainte. Totuşi, nu pierdu din greutate, pentru că mânca tot timpul. Poți să cumperi sau să împrumuți o cuvântare gata făcută, dar tatăl său, Sid, insistase să-i scrie el însuşi cuvântarea, cu ajutorul textierilor săi, apoi o tărăgăna atât de mult încât Sammy nu mai avu destul timp ca s-o învețe pe dinafară. Veni şi dimineața ceremoniei de „bar mitzvah ". Plecară din casa de pe strada nr. 64, îndreptându-se către sinagogă. Şase sute de oameni erau în aşteptare, mai mult de jumătate din ei prieteni de-ai lui Sid, nume ilustre din lumea spectacolului de revistă. Urmau să fie o mie la petrecerea din acea seară, la hotelul Taft, ceea ce îl va costa pe Sid – că abia aştepta s-o spună – zece mii de dolari. Sammy citi în ebraică din „Torah " şi „Haftarah ", iar rabinul spuse câteva cuvinte de bun-venit. Apoi, îmbrăcat în costumul cel nou, Sammy îşi luă locul în amvon şi începu: „Iubite rabin, minunații mei părinți, scumpe rude şi dragi prieteni, în această zi, cea mai importantă din viața mea, sunt onorat de prezența dumneavoastră. Iar acum, când păşesc în vârsta maturității, voi păstra în inimă urările dumneavoastră şi gândul dumneavoastră bun. Mi-ați dat tăria şi sprijinul, sprijinul.." Uitase. Nu putea să-şi amintească nimic. Îl trecură năduşelile de sus până jos. Fața tatălui său era lividă. Mama îşi lăsă capul în jos. Fără să-şi dea seama ce face, Sammy spuse unul din bancurile tatălui său despre cei doi „goi" în vacanță la Miami Beach. Nu râse nimeni la poantă. Desperat, zorindu-se, trecu la

gluma cu evreul care călătorea clandestin la bordul vasului „Mayflower", înainte ca Sid Shecker să pună mâna pe el.

De fapt, tinerii vizitatori nimeriseră întâmplător în cea de-a doua zi a „vânătorii" anuale, cu durata de trei zile, aranjate sub supravegherea Departamentului Vânătorii şi Pescuitului din statul Arizona. Din cele şaizeci de milioane de bizoni, cât se estima că trăiau în Vestul american cu un secol în urmă, rămăseseră acum doar câteva mii care supravieţuiau în cirezi mici, închise în rezervaţii, aflate fie în grija diferitelor state, fie a guvernului federal. Pentru a se menţine un raport ştiinţific optim între creşterea naturală a numărului de animale şi întinderea zonelor limitate, atribuite exclusiv ariei lor de viețuire, era necesar să se „răărească", sau să se „recolteze" periodic fiecare cireadă. Cele două cirezi din Arizona, una la Kaibab, la nord de Marele Canion, şi cea de aici, aproape de Flagstaff, erau reduse din doi în doi ani de la 250 la aproximativ 150 de „capete" de vaci sănătoase, bune reproducătoare, şi un număr suficient de tauri. Nouăzeci fuseseră repartizate în vara asta, treizeci pe zi, timp de trei zile, ca să fie „recoltate" de vânătorii sportivi din Arizona.

Nu i se zicea „vânătoare". Vânătorii erau numiţi „trăgători". În mod invariabil, erau mai mulţi trăgători decât bizoni ca să-i poată mulţumi pe toţi. În fiecare an, câteva sute de persoane înaintau cereri prin poştă pentru a obţine permis, adăugind şi un cec în valoare de patruzeci de dolari. Se trăgea la sorţi, iar primii nouăzeci de solicitanţi primeau permise şi erau împărţiţi în trei grupe, câte una în fiecare zi. Norocoşilor li se indica unde şi când să se prezinte şi erau informaţi că cea mai mare parte a cărnii urma să fie distribuită la cantinele instituţiilor de stat, dar pentru cei patru zeci de dolari plătiţi li se permitea să păstreze pentru uzul lor personal capul, pielea, o pulpă dinainte, inima şi ficatul animalului pe care-l omorau. În ziua fixată, numele

deținătorilor de permise erau strigate în ordinea în care fuseseră trase la sorți. La fiecare jumătate de oră erau eliberați din țarc trei bizoni şi începea tragerea.

În această zi, a doua, primii trei bizoni erau acum morți. După ce trăgătorii se duseră să-şi admire trofeele, animalele sacrificate fură ridicate în remorca unui camion, cu ajutorul unui vinci pe trepied, duse în şopronul de jupuire, săltate, iar cu nişte vinciuri cu manivelă şi cabluri agățată de glezna unui picior din spate, iar apoi trei echipe de măcelari, cu şorțuri de cauciuc, se apucau de treabă cu cuțitele şi cu fierăstraiele electrice. În acest timp, un alt trăgător era gata pregătit pe prelată, călăreții îşi reluau locul şi alți trei bizoni erau mânați afară din țarc.

Ca să împuşti treizeci de bizoni era nevoie de şase până la şapte ore. La distanță atât de mică, un singur foc de armă în ureche ar fi lichidat bizonul tot atât de rapid şi de uman cum sunt sacrificate vitele la abatoare; dar, fie că erau bărbați sau femei, bătrâni sau tineri, buni trăgători sau amatori de ocazie, americanilor li se întâmpla ceva ciudat când încercau să prindă în crucea lunetei cea mai americană dintre toate speciile de animale. Trăgând de la mai puțin de o sută de metri în ținte fixe enorme, trăgând cu arme grele, de calibru .30—06 şi .30—30, ei erau, nu-se-şție-cum, din punct de vedere emoțional sau psihic, incapabili să ucidă cum trebuie.

Trăgeau în burtă.

Nimereau în coarnele de pe cap.

Îi orbeau.

Ii schilodeau, zdrobindu-le genunchii şi gleznele.

Îi ciuruiau, făcându-i să sângereze, înainte de a lovi vreun organ vital.

Măturau terenul de sacrificare cu o canonadă pe cât de nemiloasă, pe atât de inutilă.

Atmosfera deveni festivă. Vânătoarea era acum un picnic de şcolari, o întrunire religioasă, o petrecere la iarba verde, o ceremonie patriotică, un carnaval al masacrului. Fusese depăşit orice simţ: văzul, auzul, mirosul, decenţa. Aerul pur, străpuns de bubuituri şi de ecoul lor, se viciase din cauza prafului de puşcă. Claxoanele răsunau victorios. Radiourile din maşini zbierau muzică şi reclame. Se înălţau hecatombe de cutii de bere goale. Copiii se hârjoneau să strângă tuburile de cartuşe. Ferăstraiele electrice şuierau tăind oasele, iar podeaua şopronului unde se jupuiau animalele se înroşise toată.

Şiroind de sânge, calde încă, pulpele din faţă erau aduse la camioanele frigorifice. Se specifica grosimea fripturilor ce urmau a fi tăiate din cocoaşă. Se achita transportul şi depozitarea Micilor alese.

Nu numai carnea, dar nimic altceva nu se irosea. Capetele erau date la împăiat, din copite se făceau scrumiere, din cozi apărătoare contra muştelor, din piei huse auto. Un portofel de mare fineţe pentru bani mărunţi se putea confecţiona, după cum s-a aflat, din scrotul taurului.

Şi aşa, una câte una, epuizate, încolţite între gard, călăreţi şi propria lor groază, piereau sub un cer imaculat aceste creaturi de mit. Nu mureau în pace, nu cu măreţia care li se cuvenea, ci ca ultimele târâturi ale pământului, blestemate de natură. Mureau în ţărâna înjurăturii şi în scuipatul glonţului.

Era aici ceva mai mult decât o profanare a ochiului, a urechii, a simţului olfactiv, ori a inimii. Era aici cu mult mai mult decât simpla manie a distrugerii. Însuşi sufletul american, însăşi antropologia sa, erau implicate.

Ne-am născut cu mâinile pătate de sânge de bizon. În preistoria noastră, a tuturor, se regăsesc atavic aceste animale. Ele pasc pe câmpurile subconştientului nostru, ne tropăie prin somn, ne bântuie visurile, amintindu-ne de

blestemul sub semnul căruia am fost zămisliți. Ştim ce am făcut, noi, oamenii violenți. Ştim că nicio specie nu a fost creată pentru ca sa extermine altă specie, iar priveliştea rămăşițelor acesteia stârneşte în noi cele mai profunde pofte, ura cea mai persistentă, vinovăția cea mai de neiertat. Cât trăieşte, bizonul îşi bate joc de noi. El n-are nici loc, nici țintă. Este o făptură blestemată, un monstru cu care nu putem trăi împreună şi fără de care nu putem trăi. De aceea ucidem şi iar ucidem, căci atâta timp cât mai rămâne un singur bizon, păcatul părinților noştri, şi deci şi al nostru, nu este pe deplin făptuit. Bar măcelărirea bizonilor este doar o parte dintr-un întreg mai mare. Este ca şi cum tara Canaan în care am fost duşi ar fi prea divină pentru noi, şi până când nu comitem toate actele de violentă împotrivă-i, până nu prădăm, nu ucidem şl nu mânjim toate binecuvântările sale, până când nu ştergem chiar şi ultimele urme ale silniciei de care dintru început ne-am făcut vinovați, până când nu ne spălăm mâinile de sângele fiecărui miel ucis în sângele altor miei nevinovați, nu vom găsi pocăire. De parcă suntem prea trufaşi pentru a ne înfățişa Domnului. Nici nu putem suporta bunătatea lui.

12.

Din fragedă copilărie, Stephen şi Billy Lally se luptaseră între ei pentru a cuceri afecțiunea părinților. Precum cățeluşii de salon, lătrau şi făceau frumos, cerşind câte o bucățică aruncată unuia, oferită din mâna altuia. Dacă unul din vlăstare învăța o şmecherie şi era răsplătit, celălalt învăța şi el un alt şiretlic. Iată ce-au primit fraţii Lally de Crăciun, când Stephen avea 11 ani, iar Billy 9: tancuri de jucărie identice, cu tot armamentul necesar; costume şi căşti de astronauți identice; seturi identice de jocuri de interior şi în aer liber; undițe şi mulinete identice; costume

de cow-boy, revolvere cu şase focuri, pălării şi cizme identice; picupuri portabile identice; labe, măşti şi tuburi respiratoare identice pentru pescuit subacvatic; câte o colecţie identică de maşini de curse de jucărie; echipamente suplimentare identice pentru trenurile lor electrice identice; şi biciclete de curse identice, doar că una era roşie şi alta aurie. Apoi tata şi mama s-au dus la o petrecere. Stephen primise bicicletă roşie, dar o vroia pe cea aurie. Billy nu vroia să facă schimb. La reîntoarcerea părinţilor, Stephen a făcut un scandal nemaipomenit, a zbierat, s-a tăvălit pe jos şi s-a dat cu capul de pereţi. Ca să-l consoleze, mămica i-a promis să schimbe bicicleta roşie pe una aurie, iar tăticu luă întreaga familie cu avionul la Aspen, la schi. După aceea, părinţii îi lăsară cu majordomul, cameristele, şoferul, bucătarul şi guvernanta şi plecară să-şi petreacă iarna în Maroc.

După ce fusese ucis primul bizon, îi spuseră lui Wheaties că sunt gata de plecare, că au văzut destul. După cel de-ai doilea, au insistat. După al treilea, l-au implorat, Dar Wheaties râdea de ei. Nici nu se gândeşte să plece. Fusese ideea lor, nu a lui. Ei îl convinseseră să-i ducă prin ţinutul Coconino, ca să vadă bizoni adevăraţi, că era unica lor şansă; ei bine, i-a dus, au văzut, iar dacă nu le place, n-au decât să se spele pe cap. Lui nici nu-i pasă. Le-a spus că era lucrul cel mai grozav peste care a dat vreodată, mai grozav decât un spectacol de circ cu trei arene şi că avea de gând să stea până când toţi blestemaţii ăia de bizoni au să fie ciuruiţi de gloanţe şi jupuiţi.

În pauza de la prânz n-au putut să mănânce nimic. Wheaties înfulecă resturile de mâncare rămase din excursie.

Abia pe la mijlocul după-amiezii, când ultimul bizon căzuse şi agoniza, porniră spre tabăra de băieţi „Box Canyon”. N-a vrut niciunul să stea în cabină cu instructorul. Toţi şase au călătorit în remorcă, îngrămădiţi

unul în altul, tăcuți, trași la față, șezând printre sacii de dormit făcuți sul. Călătoria li s-a părut fără sfârșit, prin Flagstaff și Jerome, peste muntele Mingus; în cele din urmă, în timp ce se opriseră la un stop, lângă judecătoria din Prescott, Lally 2, cel mai mic, rupse sigiliul scârbei.

— Câți au mai rămas?

Ceilalți știau ce vroia să spună.

— Treizeci, răspunse Teft. Pentru mâine.

— Unde-i țin?

— Jos, în țarcurile alea, spuse Shecker.

Își continuară așa dramul până la tabără; reveniră printre pinii fremătători, în tumultul gălăgios al celorlalți băieți, dar ei nu aveau nimic de spus nimănui și se țineau la o parte. După ce descărcară camioneta, se duseră direct la tare să se îngrijească de cai; îi țesălară, le dădură de mâncare, vorbiră cu ei, tot trăgând de timp până când se auzi gongul pentru cină. Părea că nu le pria compania altor oameni.

Lawrence Teft III era, dintre toți, cel care scrâșnea cel mai tare din dinți. Cotton l-a auzit în mai multe nopți, mirându-se că nu i-a tocit până la rădăcină și întrebându-se ce luptă interioară sălbatică o fi exprimând acest obicei. Iui Tejt i se mai întâmpla să țipe prin somn, protestând vehement și ininteligibil. Când avea 12 ani furase portofelul mamei sale. Nu pentru bani, că primea destui. Nici n-a putut, sau n-a vrut, să dea vreo explicație. Anul trecut, când împlinise 13 ani, plecase într-o noapte la plimbare cu automobilul Imperial al lui taică-său, mergând de la Mamaroneck până la White Plains, unde s-a ciocnit, la o intersecție pe autostrada Westchester, cu alte două mașini. Din nou, n-a putut sau n-a vrut să explice de ce a făcut asta; stătea mut, cu mâinile în buzunare, cu zâmbetul lui sucit. Tatăl său a plătit daunele și de atunci a avut grijă să nu lase mașinile în garaj cu cheile în contact. Două luni mai târziu, lawrence Teft III meșteșugise un contact cu cablu și furase mașina

unui vecin. Când rămăsese în pană de benzină în Queens, furase alta. Poliția îl prinsese în a treia maşină, pe autostrada New Jersey, lângă Elizabeth, în ziua următoare la amiază. A fost inculpat pentru depăşirea vitezei legale, conducere periculoasă, conducere fără permis, furt calificat de maşini, ultima acuzație fiind redusă pe motive de iresponsabilitate. Ca să lămurească motivele escapadei şi s-o ferească de publicitatea ziarelor, pentru a nu ajunge în fața unui tribunal pentru minori, au fost necesare trei săptămâni şi cheltuieli considerabile, dar tatăl său era un mare acționar la o firmă de investiții din Wall Street.

Îndată ce terminară cina, mâncând în silă, cum ieşiră din cantină Goodenow începu să verse. Mai târziu, până sună stingerea, rătăciră singuri printre pini, străini unul de altul, ruşinați de ei înşişi şi de specia umană.

Era unsprezece fără cinci când Cotton se trezise din coşmar. Ascultând radiourile, numărase patru, nu cinci băieți şi, descoperind că sacul de dormit de sub pat era gol, îi trezise pe Pişălcioşi cu vestea că Lally 2 fugise.

13.

Aproape că înotau în noroi şi sânge.

Timp de încă un minut, cu răsuflarea tăiată, încercară să se ridice din noroi şi sânge, ajutându-i pe Goodenow, care rămăsese fără vlagă. În cele din urmă, trăgându-l de încheietura mâinilor, reuşiră să se târască până pe un morman de nisip uscat şi să-l ridice în picioare; cu chiu cu vai, îl duseră de la locul de tăiere până la micul eleşteu unde, trântindu-se la pământ, începură să-şi frece mâinile sub apă, făcându-le căuş şi împroşcând-o ca să se spele pe bărbii şi să-şi curețe genunchii şi coatele.

Rămaseră aşa câteva clipe, cu apa picurând de pe mâini şi de pe față. Nimic nu se mişca în jurul fermei, sau printre

maşini şi corturi. Trăgătorii de a doua zi dormeau liniştiţi. De departe, din prerie, se înălţa un recviem sinistru, de li se făcu pielea de găină pe ei. Erau coioţii, suflete urlătoare.

Cotton îi duse pe poteca îngrădită pe care carnea fusese minată dinspre ţarcuri, dar ei se mişcau încet, aproape în silă. Era trecut bine de trei noaptea.

Pişăcioşii nu avuseseră niciodată un plan bine pus la punct, numai un simplu ţel: oricine ar fi, fie ce-o fi, să-i elibereze din ţarcuri pe cei treizeci de bizoni osândiţi să piară în dimineaţa următoare. Dar adevărul era că niciunul din ei nu ştia ce-i aia „ţarc". Presupuneau că trebuie să fie un fel de îngrăditură pentru cai, cu o poartă pe care n-ai decât s-o deschizi. Nu putea fi poarta asta, îşi dădură ei seama apropiindu-se de capătul potecii. Pe aici n-ar fi reuşit decât să scoată cireada pe locul de tăiere, unde animalele puteau fi împuşcate mai bine. Trebuia să mai fie o poartă, în partea cealaltă a ţarcurilor, pe unde bizonii fuseseră aduşi înainte de vânătoare. Doar deschizând-o pe aceea i-ar putea elibera, lăsându-i să se împrăştie iar pe păşune, amânând execuţia cu doi ani. Dar acum îşi dădeau seama cât de cumplit de greu era sa găsească acea poartă, şi să treacă animalele captive prin ea. Bâjbâiau în căutarea porţii. Deodată, îngheţară pe loc. Auzeau, miroseau, simţeau. Se aflau în vecinătatea uriaşelor animale.

Era tare întuneric. Nu puteau vedea nimic dincolo de ostreţe. Dar auzeau fornăituri şi tropăit de copite, iar în nări le pătrunse un miros crud, înţepător şi primar; brusc, tropăind şi mugind, ceva de mărimea unui dinozaur se năpusti asupra lor şi o răsuflare fierbinte îi plesni peste faţă; căzură pe spate, julindu-şi fluierele picioarelor, scăpând din mâna capul cu coarne şi împiedicându-se de puşcă. Unul dintre tauri îi atacase.

Cotton trase o înjurătură şi îi zori s-o tulească repede; ajutându-se unul pe altul, trăgând după ei trofeul, puşca şi

blestemata de pernă, se cățărară peste gardul de sârmă, ieşind din cărare, apoi trecură peste alt gard, săriră jos şi rămaseră aşa, tremurând, până când el le spuse că-i în regulă, că acum erau în siguranță.

Începură să cerceteze țarcurile. Laturile erau înalte de doi metri şi jumătate, din bârne negeluite de 10 pe 20, groase ca traversele de cale ferată, bătute în stâlpi cu diametrul de mai bine de 30 de centimetri. Nimic altceva, evident, n-ar fi putut ține pe loc ceea ce era înăuntru. În partea asta nu era nicio poartă.

Dădură colțul. Aceasta era latura mare a dreptunghiului, care dădea spre păşunea deschisă. Trecură pe lângă un Ford de teren cu inscripție şi emblemă pe portiere, apoi pe lângă un şir de baloturi de fân. Cotton le spuse că acum puteau vorbi, dar încet, că erau destul de departe de fermă şi de vajnicii vânători, dar că n-or să orbecăiască pe-acolo toată noaptea; trebuia să descopere amplasarea exactă a țarcurilor, aşa că el o lua înainte, chiar pe poarta aceea.

Urcă trei stinghii şi se opri, până ce se făcu o spărtură între nori ca să poată vedea, apoi le făcu semn celorlalți să vină lângă el. La început, ridicându-se pe vârfuri, cercetară atent ceea ce părea un labirint de țarcuri, dar pe măsură ce ochii li se obişnuiau cu întunericul, putură vedea că întregul dreptunghi era împărțit prin garduri interioare în cel puțin patru dreptunghiuri mai mici şi că cireada trebuia să se afle în porțiunea din colțul drept ce dădea spre poartă şi spre cărare. Pe creasta gardurilor interioare, toate la fel, din bârne groase prinse în stâlpi, erau un fel de pasarele din scânduri, înalte de doi metri şi jumătate. Se dădură jos.

— La naiba, făcu Cotton. Nu credeam c-o să dăm de aşa ceva. Unul dintre noi ar fi trebuit să vină aici ieri ca să vadă cum e.

— Cum era să ştim c-o să venim înapoi? întrebară ei.

— Ei bine, trebuie să vedem unde sunt porțile şi cum facem. Cineva trebuie să se urce pe pasarela.

Erau speriați.

— Eu nu!

— Şi dacă o să cad dincolo?

— Arşice te fac bizonii!

— Eu nu suport înălțimea!

Cotton oftă. – Ce şleahtă neînfricată. Prin urmare, cred că tot eu trebuie să mă urc.

— Nu, spuse Goodenow. Ai făcut destul. La fel şi Teft. Nu-i cinstit l! ui Shecker îi veni una din ideile lui lipsite de haz:

— Poate că se intră ca la corrida. Prefăcându-se că ține o mantie, bătu din picior ca un toreador: Toro! Hei, toro! Apoi, când atacă, deschizi poarta şi...

— Gazați-l, se răstiră ei.

— Hei, am găsit, spuse Lally 1. Luăm nişte paie şi tragem la sorți cu paie. Cel care scoate paiul cel mai scurt se urcă pe scândură. Iau eu nişte fân din baloturile alea.

Şi se şi repezise şi se întorsese cu un pumn de paie, pe care începuse să le sorteze înainte ca ei să se poată gândi dacă e bună metoda.

— Să le țină Cotton, spuse Teft. Tu trişezi.

— Ba nu!

— Eu amețesc şi când mă urc pe un scaun, scânci Goodenow.

— Măcar de-ar fi ceva mai multă lumină, spuse Cotton. Hei, dar unde-i Lally 2?

Se uitară prin jur. Puturosul ăla mic mereu dispărea, fie că erau pe drum, fie în baracă.

— Ştiu! şi Cotton pocni din degete.

Dintr-o săritură ajunse pe cea de-a treia stinghie. Ceilalți îl urmară, uitând de paie şi de tragerea la sorți.

Şi, într-adevăr, Lally 2 era acolo, ajuns prea departe ca să-l mai tragi înapoi; înainta încetişor, sprijinit în mâini şi în

genunchi, de-a lungul scândurii către centrul țarcurilor. Faptul era atât de important pentru ei, încât îşi lăsase chiar şi perna.

Tabăra de băieți „Box Canyon” închinase caii la un preț rezonabil, dintr-o stațiune de lângă Phoenix, care îi ținea în grajd pentru turiştii veniți iarna din est şi căuta un loc unde să nu sufere de căldură. Majoritatea erau nişte gloabe cam blege, pe care trebuia să le atingi zdravăn ca să meargă mai repede decât în trap mărunt. Lally 2 era înspăimântat de calul care-i fusese repartizat, o iapă vârstnică, pe nume Sheba. Refuza s-o încalece, cu atât mai puțin s-o călărească, într-o noapte, pe la început, Cotton văzu că lipseşte şi, căutându-l dădu peste el, aşezat pe marginea țarcului, Stând de vorbă cu Sheba.

— Eşti mămică? întrebă Lally 2. Ai avut copilaşi?

Sări jos, se duse la iapă şi, luând-o pe după gât, îi şopti la ureche:

— Sheba, vrei să ştii unde dorm eu uneori, când sunt acasă? în saună. Acolo sunt nişte omuleți care trăiesc sub pietrele fierbinți. Oomi, aşa le zice. Vin noaptea cu sutele şi dorm cu mine.

Ea fornăi şi îşi frecă botul de pijamaua lui.

— Dacă ai avut copilaşi, cum făceai, o întrebă el, stăteai cu ei sau plecai în galop şi îi lăsai singurei?

Cotton aduse un căpăstru din grajd, îl ajută pe băiat să încalece şi făcu cu ei înconjurul țarcului. În ziua următoare Lally 2 călărea. După aceea îl vedeai mai tot timpul călare. Putea să-i şoptească la ureche nu ştiu ce gloabei bătrâne şi o făcea să dea un spectacol, ca un cal de circ. Împreună au câştigat cursa de călărie pe tabără.

Cotton se căță̆ră, agățându-se de stâlp ca să se urce. Ceilalți urcau şi ei, lucru la care el oarecum se aştepta. Daca le dai exemplu, ei te urmează de fiecare dată., Lally 2 nu era, totuşi, chiar atât de îndrăzneț. Ii aştepta.

Pasarela era făcută din două scânduri groase, prinse în cuie una lângă alta pe creasta gardurilor interioare care tăiau în două dreptunghiul. În întuneric, pasarela părea cam la fel de lată cât un şarpe şi înaltă cât Empire State Building. Se târau pe scândură ca o patrulă de luptă, unul cu nasul în fundul celuilalt. Începeau să se descurce oarecum în planul ţarcurilor. Existau ţarcuri de stabulaţie, pentru sectoare mari unde putea să fie ţinuta întreaga cireadă când o adunau la un loc, pentru ca apoi să o împartă în grupuri manevrabile şi să separe bizonii, unul câte unul, pentru vaccinare. Unul câte unul puteau fi mânaţi într-un ţarc romboidal mai mic, aflat în centrul dreptunghiului format din cele patru sectoare, şi de acolo într-un fel de coridor îngust, în plan înclinat, o boxă din bare de oţel în care erau prinşi ca într-o menghină, ţinuţi nemişcaţi, în timp ce veterinarii le făceau vaccinul. Din fericire, toate barierele interioare, cu porţile respective, aveau pasarele de scândură deasupra, din moment ce niciun om cu mintea întreagă nu s-ar gândi să intre într-un ţarc. Tocmai când Pişăcioşii ajungeau în centru, la ţarcul îngust, între norii goniţi de vânt apăru o spărtură, iar Lally 2, aflat în frunte, se opri. Dar cei cinci din spatele lui nu vedeau nimic, şi atunci, cu precauţie, ţinându-şi cu greu echilibrul, se ridicară în picioare şi, nesiguri, apucându-se de mână, se răsuciră într-o parte pe scânduri ca să vadă. Atunci Lally 2 spuse „Oh!”. Şi iată că-i văzură în toată splendoarea.

Bizonul este cel mai mare şi cel mai impunător animal care se vânează pe continentul american. Măsurând un metru optzeci înălţime, şi chiar mai mult în dreptul cocoaşei, având aproape trei metri lungime, taurii cântăresc 900 până la 1200 de kilograme, iar vacile cu vreo 200—300 mai puţin. De la picioarele din faţă, puternice, de la cap şi cocoaşă, trupul se îngustează, până la picioarele zvelte din

spate, sprijinite pe glezne şi copite delicate, iar de sub bot le atârnă bărbi lungi şi au smocuri de păr pe cap, pe picioare şi la coadă. Chiar şi în lumina palidă a lunii, coarnele încovoiate, parcă sculptate, aruncau sclipiri metalice, pielea netedă era bine întinsă peste muşchi, iar din ochi le scăpărau scântei de foc. Şi păreau înnebuniţi. În situaţii rezonabile, omul poate ghici în mod rezonabil cum se comportă un bizon, dar aceste animale lipsite de păşunea lor întinsă şi de relativa libertate pe care o cunoscuseră din născare, despărţite de marea cireadă şi încarcerate de trei zile fără hrană şi apă, iritate de sunete şi mirosuri străine, erau cu totul imprevizibile. Ce făceau acum, de pildă, din instinct, nu mai făcuseră niciodată. Pe vremuri, una din priveliştile cele mai grozave ale preriei era, în fiecare primăvară, întinderea miilor de cercuri în care iarba fusese zdrobită sub copite. „Inelele ielelor" – le spuneau primii exploratori ai Vestului, fără să ştie cine le-a făcut. În realitate, erau făcute de tauri care mergeau în cerc de jur împrejurul vacilor şi viţeilor ca să-i apere de haitele de lupi. Iar acum, deoarece animalele adulmecaseră în preajmă mirosul omului, al omului devenit deodată duşmanul lor de moarte, deoarece trăgeau prin nările dilatate mirosul care pentru prima dată însemna moarte, jumătate din cireadă, taurii, ieşiseră în faţă şi stăteau de strajă în faţa vacilor, fornăind şi bătând din copite, cu capetele aplecate, ca să prindă în coarne orice atacator.

Dar nu-i ameninţa nimic. În schimb, sus pe pasarelă, ţinându-se unii de alţii, şase băieţandri tremurau în fata animalelor de dedesubt. Se întoarseră dezumflaţi, se târâră înapoi cât puteau de repede de-a lungul scândurilor, până la ţarcul cel îngust. Acolo, lăsându-şi picioarele să atârne în jos, se aşezară ca nişte noduri pe un buştean, încercând să rumege cele văzute. Imensitatea răspunderii pe care şi-o asumaseră le apăsa pe umeri. Ca să elibereze cireadă,

trebuiau s-o treacă prin două țarcuri: cel îngust şi unul dintre cele mari. Trebuiau să fie deschise trei porți: una între porțiunea în care era acum cireada şi țarcul cel îngust; a doua între țarcul îngust şi unul mare; şi a treia în gardul exterior al țarcului mare care se deschidea spre păşune. Şi prin acele porți, ei trebuiau să ducă, zbierând sau vorbindu-le cu binişorul, treizeci de tone de fiare mai negre ca păcatul şi de două ori mai speriate decât ei.

Cotton dădu peste nişte sânge uscat pe nas, şi îl râcâi dus pe gânduri. Apoi spuse că nu-i chiar atât de greu cum pare. Iată cum trebuia făcut. Poarta a doua şi a treia le puteau deschide acum fără grijă, nu-i nicio problemă. El va rămâne aici, deasupra țarcului îngust, lângă poarta numărul unu. Ceilalți ies din nou afară, pe drumul pe care au venit, pe. După colț, până în locul în care se află cireada. În felul acesta, bizonii or să se-ntoarcă spre ei, lăsându-i pe el în spate. Atunci el sare jos, deschide poarta numărul unu spre țarcul îngust, se urcă iar la loc, iar când văd c-a terminat, toți cinci se urcă pe gardul țarcului, deasupra cirezii, şi brusc, toți deodată, se apleacă înainte, dar fără să răcnească, ci îşi flutură pălăriile şi izbesc cu picioarele în ostrețe; asta ar trebui să pună pe fugă cireada, ca să treacă pe lângă el şi să iasă pe ultimele două porți.

— Aşa, spuse el. Ați priceput?

Ştia că erau înmărmuriți.

— Bine, spuse pe un ton hotărât. Teft, tu deschizi porțile doi şi trei, când plecați. Şi, ai grijă, când ajungeți acolo cu toții şi eu săr jos s-o deschid pe asta, lăsați-mi destul timp ca să mă urc înapoi, înainte de a vă urca pe gard. Şi țineți minte, că de asta am venit aici. În regulă luați-o toți din loc! Nimeni nu se clinti. Îl cuprinse desperarea. Şi atunci, tocmai Lally 1, din partea cui se aştepta mai puțin, aflat în coadă şi mai înfricoşat de posibilitatea ca frate-su mai mic să fie iar

primul decât de bizoni, porni în patru labe, iar ceilalți îl urmară.

Cotton îi privea cum se duc. Cu adunătura asta nu ştiai niciodată cine, de ce, şi ce anume face. Erau la fel de răi ca şi bizonii. Il urmări pe Teft cum sare jos, deschide poarta numărul doi de cealaltă parte a țarcului îngust, se cațără iar pe pasarelă, se târăşte spre gardul exterior şi deschide poarta numărul trei. Apoi dispărură în noapte.

Încercă să-şi dea seama cam cât timp le trebuia bizonilor ca să dea colțul şi să meargă de-a lungul gardului. Merg încet, era sigur de asta, lovindu-şi genunchii şi trăgând cozile după ei. Apoi, simți că cireada se mişcă, şi asta îl țintui pe loc. Se ridică în picioare, mai mult bănuind decât văzând. I se părea că animalele s-au întors cu fata spre gard, şi cu spatele spre el. Le auzi fornăind şi bătând din copite. Norii acoperiseră iar cerul şi nu putea spune precis, dar probabil că acum ajunseseră lângă gard şi se pregăteau să ia cu asalt gardul; căci aşa se comporta o cireadă. Îşi strânse pe sub bărbie cureluşa căştii. Se aplecă să sară. Încercă să fredoneze încetişor „Geronimo", dar îi era gura uscată.

Sări. Poarta era închisă cu lanț şi zăvor. De cum atinse pământul cu tocurile cizmelor, puse mâna pe lanț, trase zăvorul şi, apucând o şipcă, deschise larg poarta; şi parcă tot în continuarea aceleiaşi mişcări frenetice, sări spre gardul opus şi zbură în sus, încurcându-şi mâinile şi picioarele, de frică să nu se pomenească cu un corn în fund.

Totul se petrecu atât de repede, încât Cotton fu cât pe ce să cadă de pe pasarelă. I se păru că vede vânturarea pălăriilor deasupra cirezii. Apoi auzi tropotul cirezii, un bubuit îngrozitor, pălăriile dispărură, se auzi o izbitură şi zgomot de lemn sfărâmat; se gândi: „O, Doamne, au spart gardul şi au trecut prin el". Apoi, chiar dedesubt, un taur şi două vaci încercară să se înghesuie prin poarta pe care o

deschisese, tot țarcul cel mic se cutremură, şi el căzu lat, cuprinzând scândură cu brațele, în timp ce animalele înnebunite se repeziră pe poarta numărul doi în țarcul cel mare şi, în loc să treacă prin ultima poartă şi totul să se termine, se învârtiră in loc şi se îndesară iar pe poarta lui, înapoi în țarcul inițial, împreună cu restul cirezii.

Dacă ar fi putut, Cotton ar fi înjurat destul de tare ca să trezească şi morții. Dacă ar fi avut timp să plângă, ar fi inundat țarcurile cu desperarea sa şi cu apă sărată. În loc de asta, sări jos, dă-o-ncolo de primejdie, închise poarta numărul doi, o luă la fugă pe poarta trei, trecu gâfâind pe lângă maşina de teren şi pe lângă baloturile de fin, dădu colțul şi alergă de-a lungul gardului exterior, gândindu-se, ah nu, ah Dumnezeule, bizonii au trecut prin gard ca cuțitul prin unt, iar băieții erau în vârful gardului, eu sunt de vină, eu i-am dus la măcel, căci acum sunt morți, au murit cu toții!

14.

Se ciocni de ei în întuneric, lângă drum. Nu fusese nicio victimă.

Dar iar erau complet demoralizați. Aliniați pe lângă gard, îmbrățişau plasele de sârmă ca pe nişte prieteni de mult pierduți şi, bâlbâindu-se, reuşiră să-i povestească cum o întreagă hoardă de tauri atacase gardul în timp ce ei erau sus şi aproape că-l dărâmase; moleşit de uşurare, Cotton se sprijini de stâlpul gardului, îşi scoase casca şi îşi şterse fruntea cu mâneca.

— Unde mi-e perna? se smiorcăi Lally 2.

— Am picioarele numai băşici, se văită Goodenow.

— Ar fi trebuit să mergem acasă, e clar, spuse Lally 1. Eram în Flagstaff acum, dacă nu I-ar fi apucat pandaliile pe istețul de frate-meu.

— Fiți blânzi cu bietele animale necuvântătoare, spuse Shecker.

— Pac! Bum! se minună Teft. Au izbit gardul de parcă ar fi fost rugbiştii de la Green Bay. Bum!

— Gura! porunci Cotton, plictisit. Trebuie să mă gândesc.

Trase cu urechea. În țarc bizonii tot se mai învârteau, dar cel puțin toată agitația nu-i trezise pe vânătorii sportivi din Arizona care dormeau în corturi şi rulote. Ii auzea şi pe Pişăcioşi smiorcăindu-se că n-au radiouri şi cât de sfârşiți sunt, cât de scrântiți trebuie să îi fost din capul locului să încerce o chestie ca asta. Erau gata s-o lase baltă iar, cunoştea el semnele. Dacă nu era o întâmplare care-i speria peste măsură, apoi sigur era alta – o pasăre țâşnind dintr-un copac, o maşină a politiei, benzina care li se termină, iar acum zvârliți de pe gard de câteva animale zăpăcite de fiică.

De, dacă ar fi fost nişte băieţaşi americani drăguți, normali, care mănâncă fulgi de ovăz şi folosesc deodorante, ar fi putut el să-i pună la punct cu o palmă-două, dar necazul e că nu erau deloc aşa. Mereu se cățărau pe câte un gard, fluturându-şi pălăriile aiurite. Mereu îi atacau tot felul de fiare smintite. Trebuia să elaboreze imediat un plan. Dar mai întâi, le trebuiau vechile vitamine întăritoare.

— Hai mai bine să facem cerc, le propuse. Hai.

Şovăiau.

— Hai, îi îndemnă Cotton.

Si imediat se propti cu spatele de stâlpul gardului, întinse mâinile înainte şi încet, şovăind, veniră spre el şi alcătuiră cercul magic; apoi se strânseră tot mai mult, cu capetele plecate.

Închiseră ochii.

Cuprinzându-se cu brațele pe după umeri, îşi apropiară uşor obrajii şi nasurile, atingându-şi fețele.

Trecu un minut, apoi încă unul. Surzi, muți, orbi, dar uniți în speranță, în teamă şi în valul cald al omeniei lor, păzeau acum ceea ce creaseră împreună în acea vară.

Din nou apropierea îşi făcu efectul.

Cotton deschise ochii.

— Gata, băieți, ascultați comanda la mine, spuse el. Mai încercăm o dată.

Desprinzându-se unul de altul, mormăiau ca să sporească efectul.

— Acum e totuna, s-a făcut aproape dimineață, şi fără maşină ne prind oricum. Adineaori, orice-ați zice, era cât pe ce să reuşim. După ce am deschis poarta de la țarcul mic, trei dintre ei au trecut dincolo, numai că sunt şi ei la fel de speriați ca şi noi, aşa că s-au întors înapoi. Acum trebuie să-i mănăm pe toți, toată cireada, fără să facem zgomot; trebuie să țâşnească toți afară, şi pe-aci ți-e drumul! Ştiu eu ce trebuie să facem.

Ce trebuiau să facă, explică el, era să posteze doi băieți, unul la poarta mai apropiată a țarcului mic, pe care o deschisese el, şi unul la cea mai îndepărtată. Poarta a treia, care dă spre câmp, rămâne deschisă. Apoi, când cireada trece de porțile unu şi doi, cei doi băieți sar jos şi le închid, ca să fie siguri că niciunul din bizoni nu se întoarce înapoi. Cu groaza-n ei, nemai având unde să se ducă decât pe ultima poartă, bineînțeles că or să iasă.

— Care-s ăia doi? întrerupse Goodenow.

— Eu şi cu Teft.

— Nu. Nici aşa nu-i cinstit. (Goodenow iar îi dădea cu morala.) Merge Shecker şi cu mine. Noi n-am făcut nimic. Mie mi-a fost rău şi-am vărsat, iar din cauza lui ne-am oprit în Flagstaff să mâncăm, aşa că e rândul nostru acum. Cu amândouă mâinile, Shecker se prefăcea că-şi smulge pumnalul înfipt în piept.

— M-ai înjunghiat! Cine mă scapă? Cotton izbi cu palma peste cască.

— Cum vreți. Dar ascultați la mine cum să-i băgăm în sperieți. Ceilalți patru ne urcăm iar pe gard împreună, ca şi înainte, numai că de data asta le băgăm lanternele în ochi şi azvârlim cu radiourile şi pălăriile în ei, şi o să vedeți ce-o s-o întindă, să fiu al naibii dacă n-o întind.

— Cu radiourile? întrebară ei, pieriți. Să azvârlim radiourile?

— Ce altceva? şi Cotton îşi înăspri vocea. Ştim cu toții că n-o facem doar pentru bizoni, feste ultima noastră şansă de a şti, dar pe bune, câte parale facem. Sa vedem ce-a însemnat vara asta pentru noi. Aşa că, hai să aflăm. Goodenow şi Shecker, dați-ne radiourile, lanternele şi pălăriile voastre şi luați-o din loc. Când aprindem lanternele, dați-i drumu'. Stăm aici până când ajungeți la țarcul mic şi sunteți gata. Gata, băieți, asta e. Baftă! Şi nouă şi lor.

Shecker şi Goodenow le înmânară lanternele şi tranzistoarele, cordeluța Hopi şi şapca de golf Arnold Palmer şi plecară îngânduraţi pe lângă gard. Cotton îi puse pe cei trei care rămăseseră cu el, Teft şi frații Lally, să-şi aranjeze lucrurile în buzunare în aşa fel încât să le poată arunca în ordinea următoare: lanternele, radiourile, pălăriile. Când le dă semnalul, spuse el, să sară pe gard, să urce cam trei stinghii, să se țină cu o mână şi să zvârle obiectele cu cealaltă. Trebuie să meargă, spuse din nou. O să meargă al dracului de bine.

Aşteptau. De cealaltă parte a gardului, bizonii fornăiau, se zbârleau şi aşteptau şi ei. Cotton măsura timpul, uitându-se la norii joşi care ba acopereau, ba descopereau o stea tot mai palidă.

Disprețuiți, disprețuiau şi ei. Ostracizați, se strângeau împreună. Impulsul de a telefona acasă şi-l suprimaseră. Folosirea numelui de familie devenise între ei o obişnuință.

Deşi nu era conducător înnăscut, autoritatea lui Cotton se impusese datorită purtărilor lui de bărbat în toată firea, cu aparat de ras, medalioane de metal, trabuc şi whiskey; şi-o menținea cu înverşunare, cu ghearele şi cu dinții. Dacă o luptă cu un intrus părea obligatorie, se bătea, pierzând invariabil în fața băieților mai mari, dar acceptându-şi vânătăile cu stoicismul specific al roşcovanilor. În baracă el era prieten, sfătuitor şi sergent de instrucție, ba mângâindu-şi părinteşte subordonații, ba ridiculizându-i. Puteau ei să fie suciți şi nasoi, să stea strâmb în şa, să nu ştie a mânui o puşcă sau a prinde o minge ricoşată, dar spre sfârşitul celei de-a patra săptămâni, la mijlocul seriei, Pişălcioşii trecuseră de un fel de prag psihoneurotic. Faptul că se duseseră călare, în toiul nopții, la cinematograf îi eliberase de tensiune şi îi făcuse să stea mai drept. Cel de-ai doilea raid făcut de ei a şocat întreaga tabără, forțând recunoaşterea generală.

Cotton a fost creierul. Iar ei au executat perfect. Târziu, într-o noapte, au deschis poarta țarcului şi au dat drumul cailor printre pini, apoi au început să alerge, strigând prin tabără: „Au scăpat caii! Au scăpat caii!" S-au aprins luminile, băieții şi instructorii şi-au tras hainele pe ei ocărind şi s-au răspândit prin pădure ca să prindă caii înainte de a ajunge tocmai în California. Deoarece se mai întâmplase o dată, când cineva uitase să închidă bine poarta țarcului, nimeni nu bănui nimic. Ținându-se aproape unii de alții, în întuneric. Pişăcioşii fugiră înapoi în tabăra acum pustie. Unul câte unul, adunară toate cele cinci trofee din barăcile nepăzite, capetele de bizon, de puma de munte, de urs, de linx şi de antilopă, şi le aşezară în şir pe un loc deschis. Teft adăugă un pic de sare şi piper la acest triumf:

spunându-le să aştepte câteva clipe, se repezi la rastelul de arme, aduse o carabină de calibru 22 şi cartuşe şi, aplecat deasupra trofeelor, trase câte un glonte între ochii de sticlă ai fiecăruia dintre capete. Se împrăştiaseră apoi repede, alăturându-se celor ce adunau caii prin pădure; rămaseră cu ei până când se termină treaba, şi ţarcul se umplu din nou.

Descoperirea isprăvii i-a făcut pe toţi cei din tabără să iasă iar din barăci. Apaşii, Siouxii, Comanşii, Cheyennii, Navajo, toate triburile erau înfuriate. E clar că Pişăcioşii le-au tras clapa. Ei erau cei care nu puteau realiza nimic fără să trişeze. Se încinseră discuţii aprinse despre răzbunare, ca de pildă, să-i silească să petreacă tot restul nopţii într-o latrină. Că tot erau nişte împuţiţi. Încălcau regulile. Dar directorul potoli mulţimea pornită şi, ordonând acuzaţilor să meargă în cantină, le luă interogatoriul. Ei nu recunoscură nimic. Stăteau în tăcere, stingheriţi; Cotton rânjea, Shecker îşi rodea unghiile, Teft zâmbea, Goodenow se foia, Lally 1 încleşta pumnii, iar Lally 2 îşi sugea degetul.

În cele din urmă, directorul îşi pierdu cumpătul şi le spuse că nu erau în toate minţile. Trebuiau trimişi într-o instituţie specială, nici el nu ştia sigur ce fel de instituţie, dar locul lor nu era într-o tabără de băieţi normali, sănătoşi la minte şi la trup. L-ar fi trimis el pachet acasă, dar mai rămăseseră numai patru săptămâni şi nu dorea să le împovăreze părinţii, care fără îndoială, erau fericiţi să fi scăpat de ei şi să-şi tragă sufletul. Prin urmare, putea să-i mai ţină, dar cu o condiţie: încă o ispravă trăsnită ca asta, şi îi trimite cu primul avion care pleacă din Phoenix.

Chestia cu gloanţele trase între ochi fusese cea care lăsase cu gura căscată tabăra de băieţi „Box Canyon”. Era un act aberant, o izbucnire premeditată de ostilitate. Asta indică, după cum şuşoteau între ei instructorii superiori, o stare apropiată de nebunie. Disprețuiţi ca de obicei de ceilalţi din

tabără, acum chiar urâți, bezmeticii din baraca lui Cotton nu mai erau însă tiranizați şi chinuiți. Chiar dacă nu îndrăzneau s-o spună, celorlalți le era un pic teamă de ei, pentru că nu poți şti niciodată ce răzbunare mai pun la cale. Îi ştiau acum ce zănatici sunt.

Atacurile încetară. Nu mai era un joc. Semnificația lor fusese acum schimbată.

Se puse un lacăt la rastelul cu arme. Nu mai avu loc nici înmânarea festivă a oliței de noapte în cadrul adunărilor de sâmbătă seara. Pişăcioşii îşi purtau mascota peste tot, ca şi cum ar fi fost mândri de ea.

În întuneric, Cotton îi înghionti pe Teft şi pe Lally 1 şi 2.

— E timpul, şopti el. Țineți minte: întâi lanternele, apoi radiourile şi pe urmă pălăriile. Nu faceți zgomot.

Lally 2 îşi scoase degetul din gură.

— Cotton?

— Ce-i?

— Ce facem dacă vin iar spre noi, în loc s-o ia în partea cealaltă, cum ar trebui?

— N-or să vină, spuse Cotton. Vă promit eu. Acum, azvârliți din toate puterile, gândiți-vă că aruncați cu nişte grenade mari. Gata, dați-i drumul!

Două sărituri spre gard, una, două, trei şipci în sus, şi acum se aplecau în afară: Cotton la un capăt, Teft la celălalt, frații Lally la mijloc, deasupra cirezii, înfruntarea între trecut şi viitor, aplecați peste ea timp de o clipă de groază, simțind duhoarea şi desperarea animalelor înainte ca lanternele să se aprindă şi şase comete galbene să zboare în țarc, apoi cinci radiouri şi o ploaie de mărgele, de bucăți de stofă şi de material plastic să plesnească cocoaşele şi să pocnească coarnele; siluetele negre se dădură înapoi, trupurile se izbiră de pereții de bârne, se înălță un bubuit de copite ca o locomotivă ce porneşte, şi cireada o luă din loc.

Băieții săriră jos. Toți patru fugiră înnebuniți de-a lungul gardului, auzind cum crapă lemnul şi cum scrâşnesc niturile, în timp ce cireada se înghesuia prin țarcul îngust. Când dădură colțul, intrară brusc într-un gol de linişte, încetiniră pasul, înghițind în gol. Goodenow şi Shecker îi întâmpinau cu brațele întinse, arătând spre păşune.

Istoviți şi murdari, cei şase băieți stăteau cu capetele descoperite. Ceea ce făcuseră era mai măreț decât îşi închipuiseră vreodată. Ii treceau fiorii. Erau tot un cântec, până în vârful degetelor. Inimile le băteau în cadențe de poem. Trecut prin porțile furnicătoare ale mâinilor, sufletul li se eliberase. Căci departe pe păşune, sub ultimele licăriri ale lunii, sărind şi bătând din copite de parcă s-ar fi jucat, bizonii alergau liberi.

15.

Era clipa cea mai fericită din viața lor. Erau uluiți de ce putuseră să facă.

— Hm! şi Coton îşi drese glasul.

Ceilalți tresăriră.

— Hm! În jachetă, urmă el, puțin jenat. Le-am păstrat toată vara. Pentru ziua când vom face ceva cu adevărat măreț.

Scormoni adânc în buzunar şi scoase ceva învelit în hârtie subțire.

— Le-am luat din baracă înainte de a pleca, În timp ce ei se adunau în jurul lui, desfăcu hârtia. Înăuntru erau trei sticluțe mititele de whiskey, de mărimea celor ce se oferă în avion.

— Oho! exclamară ei. De unde le ai?

— Le-am şterpelit. În avion, la venire, în timp ce Teft întorcea lumea pe dos. A fost uşor. Stewardesele erau zăpăcite şi au lăsat căruciorul chiar lângă mine. Am luat

patru. Una am băut-o în dimineața aceea când am dat-o în bară cu primul raid, m-ați văzut. Dar acum avem câte o jumătate de sticlă de căciulă. Meritățm.

Le arătă cum se desface dopul, răsucind.

— Pentru Pişăcioşi, spuse el; pentru cei mai grozavi cowboy de bizoni din Vest.

Ridică sticluța şi, sub privirile lor, trase prima duşcă.

Cotton îşi împărțea porția cu Lally 2, Goodenow cu Shecker, iar Teft cu Lally 1. Parcă erau la împărtăşanie, în întuneric, lângă țarcurile goale, celălalt aşteptând respectuos în timp ce primul bea, îşi umfla obrajii şi înghițea repede ca să nu se sufoce. Goodenow era cel mai dornic, şi când înghiți gata să se înece, ceilalți se repeziră să-i care câțiva pumni în spate. „Foarte studios, preferă să citească decât să participe la alte activități. Are puțini prieteni. Fobia față de şcoală continuă; şi recent a manifestat tendințe de autodistrugere. Cauzele problemei se afla în situația de familie, încă nerezolvată.” Tatăl vitreg al lui Goodenow rupse acest raport trimis la sfârşitul anului, care fusese întocmit de psihologul şcolii. Găgăuță ăştia încrezuți au scrântit-o, spuse el către mama lui Gerald, acum ia el hățurile în mână. Există o tabără în Arizona, îi pomenise un prieten despre ea la club zilele trecute, unde băieții învață să călărească, să tragă cu puşca şi, gata, n-o să mai aibă caş la gură; aşa că acolo va merge copilaşul Gerald în vara asta. Mama lui Gerald a început să plângă. Arizona e prea departe, Gerald nu e obişnuit să stea în aer liber, o să cadă de pe cal şi rămâne schilod. Pe dracu schilod, zbieră tatăl vitreg. Ea trebuie să aleagă. Mai întâi, între soțul ei şi un copil care mai face încă pipi în pat. Iar, în al doilea rând, să se decidă ce vrea să ajungă progenitura ei. O fi el doar inginer şi nu psiholog care-ți răsuceşte în fel şi chip creierul, dar cel puțin el e în stare să facă deosebirea între o cheie franceză de stânga şi una de dreapta, sau între

un bărbat şi o femeie. Şi ea trebuie să se hotărască repede în privinţa acestui bebeluş răsfăţat pe care-l tot ţine la sân: ori îl îmbracă în blugi şi-l încalţă cu cizme, ori îi cumpără o rochiţă şi tot felul de sulemeneli.

Din capul scărilor, Gerald asculta.

După ce goliră cele trei sticluţe, rămaseră într-o atitudine solemnă, în aşteptare, uitându-se pe furiş unul la altul. Treizeci de grame de whiskey băute pe nerăsuflate trebuiau sigur să-şi facă efectul. Lally 1 râgâi, dar pe stomacul gol nu avu un efect prea grozav.

Shecker îşi dădu seama că are spectatori. Decât să imite pe cineva sau să spună vreo glumă prăfuită de-a lui taică-său, începu să se plimbe încet, târşâit, îndoindu-şi mâinile din coate, răsucindu-le. Tot învârtindu-se în cerc. Îl întrebară ce mai era şi asta.

— Dansul bizonului. Am citit într-o carte. Când au dispărut bizonii, indieni şi-au ieşit din minţi. Au încercat să-i aducă înapoi cu dansurile. Au dansat până ce-au căzut laţi.

Îşi lăsă capul jos, mişcându-l dintr-o parte în alta, mormăind: „Marea căpetenie Shecker... apă de foc mult... el dans facem... pentru înapoi bizoni aducem... În Times Square".

Ceilalţi şovăiau. Iar apoi, pentru că tot trebuia să-şi scoată într-un fel năduful, se înşiruiră în spatele lui... Teft, Goodenow şi fraţii Lally. Îndoiţi din mijloc, cu capetele lăsate în jos, bălăbănindu-şi braţele şi târşâind picioarele, se mişcau într-un cerc larg, gâfâind sacadat şi gutural: „Hu-hu-hu-hu... hu-hu-hu-hu..." Rămaseră surprinşi şi ei. Le plăcea să danseze! aveau impresia că aud venind de undeva bubuitul unor tobe fantomatice. Sub bătaia cizmelor, făceau să reînvie vechi legende. Vechea ruşine o spălau în sudoare. Din ierburi vechi şi amare, preparau un nou elixir. Se refăcuseră genetic, îşi restabiliseră mândria cu whiskey.

Băteau din picioare, săreau în loc, loveau batjocura cu coarnele, scandând monoton şi încet: „Hu-hu-hu-hu... hu-hu-hu-hu...”

Se opriră. Lipsea Cotton. Era sus pe gard, cercetând pe deasupra ţarcurilor, spre fermă şi îngrămădeala de maşini. Se căţărară lângă el.

— Hei, Cotton.

— Faţă palidă nu face dans. Cum vine asta?

— Uitaţi-vă acolo, spuse el.

Se uitară. – Într-o oră, o oră şi jumătate, se luminează, trăgătorii se scoală şi îşi încarcă puştile. Cineva o să vină să controleze cum stă cu carnea.

Se răsuci pe bârnă.

— Acum uitaţi-vă acolo.

Se răsuciră şi ei.

— Priviţi la bizonii ăia. Pe dracu au scăpat. Pasc, stau ca proştii, mari şi graşi. Credeam că într-o clipă n-o să mai fie picior de bizoni pe-aici, dar sunt prea blânzi.

— Aşa că...?

— Hai, spune, dă-i drumul.

— Om alb vorbeşte.

Cotton sări jos şi, aşezându-se pe vine, îşi propti spatele de gard. Se dădură şi ei jos şi se aşezară lângă el. Descheindu-şi fermoarul de la jachetă, scotoci sub tricou după medalioanele de la gât şi, zăngănindu-le, începu să le înşire ca nişte mătănii.

— Ai o problemă? întrebă Lally 2.

— Care?

— Păi, n-am terminat treaba. De fapt, n-am făcut încă nimic.

Ochii îi priveau înflăcăraţi, cuvintele abia se mai desluşeau din cauza patimii cu care le rostea.

— Tot ce-am făcut a fost să-i lăsăm liberi până dimineaţa, când or să fie adunaţi din nou şi măcelăriţi... vânătorii ăia

au venit aici să împuşte mâine treizeci de bizoni, şi au să-i împuşte... Iar noi ne-am apucat să bem, ţopăim ca indienii şi plecăm apoi acasă; dar, de fapt, n-am făcut nimic, fir-ar să fie! Generaţia lui Cotton a crescut cu războiul în casă. Jocul de-a hoţii şi vardiştii, de-a cowboy-ii, de-a indienii nu-i mai satisfăcea. Un puşti n-avea decât să întoarcă un buton, ca să se trezească în încordarea violentă a prezentării războiului din Vietnam la televizor. Cotton rămânea ţintuit în faţa ecranului ore în şir. Era chiar un război portabil. Băiatul n-avea decât să-şi mute televizorul din cameră în cameră, ca să vadă raiduri aeriene în camera de zi, operaţiuni de curăţire în dormitor, bombardamente navale în baie, napalm înainte de şcoală, grămezi de cadavre înainte de cină. Cotton avea întipărită în minte o hartă a operaţiunilor militare. Imaginaţia îi era plină de un întreg arsenal de armament modern. Dak To şi Khe Sanh erau mai reale pentru el decât Anzio sau Little Big Horn. Vechile sale visuri de a fi primul om care va ajunge pe lună sau de a marca în cupa de fotbal Super Bowl, le dădu deoparte ca fiind copilării, preferind în schimb să înainteze cu greu printr-o orezărie cu un pluton decimat îndemnându-l la victorie, să piardă un picior şi să fie decorat la Casa Albă. Singura lui teamă era ca nu cumva războiul să se termine înainte de a ajunge el acolo.

Locuiau pe malul lacului în Rocky River, o suburbie a oraşului Cleveland, numai el şi cu maică-sa. Într-o seară, după ce ascultaseră ştirile, tot schimbând de pe un canal pe altul ca să prindă o relatare completă asupra războiului, se năpusti la ea în dormitor şi se arunca pe pat, în poziţie de tragere, în timp ce maică-sa se aranja în faţa oglinzii ca să meargă la o petrecere. O urmări cum se fardează, cum îşi umbreşte pleoapele şi apoi îşi pune gene false. Ţinea minte cum, după numai o zi de pescuit în Quebec, ea insistase să plece înapoi spre civilizaţie, că se plictisise. Îşi întări

conturul ochilor cu creionul, insistând la colțul interior al ochilor. Nu mai juca tenis ca pe vremuri, observase el. Nu se mai repezea ca o tigroaică la fileu. Cu o pensulă luă culoare dintr-o cutiuță de argint şi îşi farda pleoapele. Într-o zi îl răsfăța, în următoarea îl pedepsea. Pe pomeți aplică puțin fard roşu, apoi îl întinse. John se gândi cât de speriată trebuia să fie de bătrânețea care se apropie, de singurătate, de nesiguranța socială şi, în inima ei, chiar de el, pentru că în curând va fi şi el bărbat. Amestecă două tonuri de ruj pe buze, acoperind apoi amestecul cu alb şi sărutând un şervețel de hârtie ca să înlăture ce era în plus. Ca să rămână tânără, îşi dădea el seama foarte bine, trebuia să-l țină pe el, fiul ei, ca pe un băiețel. Parfumându-se după urechi, ea îi zâmbi prin oglindă.

— Nu-i aşa că mămica arată splendid? întrebă ea.

— De ce ți-e frică? întrebă el. Că îmbătrâneşti?

— Nu fi răutăcios.

— Nu sunt, spuse. Am cincisprezece ani. Încearcă să treci peste asta. Peste un an şi zece luni, o să am şaptesprezece ani. Vrei să ştii ce-am să fac în ziua în care împlinesc şaptesprezece ani?

— Te ascult. – Mă înscriu la infanteria marină. Se poate, dacă-ți semnează părinții nişte acte.

— Ceea ce eu n-ara să fac, bineînțeles.

— Ba ai să faci. O să fii atât de cherchelită de ziua mea, încât nici n-o să ştii ce-ai semnat. Iar dacă nu vrei, o să iau o pancartă mare şi o să mă plimb cu ea prin fața Yacht-Clubului din Cleveland. „Mama mea are patruzeci şi doi de ani”, asta o să scrie pe panou.

— Te omor, spuse ea.

Şi uitându-se în oglindă, ea se făcu albă, în ciuda machiajului. În spatele ei, proptit în coate pe cuvertura de catifea, John Cotton o țintea de parcă ar fi avut la ochi cătarea şi țeava unei carabine M-16.

Se înfiorară. Aerul era mai rece acum, şi dansul nu-i mai încălzea. Era acea ultimă oră, ceasul neputincios dintre întuneric şi zori, când oamenii cumpără adevăruri şi vând iluzii.

Ia-i uşor, îşi spuse singur Cotton, ia-i uşurel. Au dat din ei aproape tot ce au putut. Mai mult decât credeau chiar ei că pot. De fapt, nu sunt decât nişte copii şi dacă-ţi sare ţandăra, odată se vâră scâncind în ţarcuri şi încep să-şi smulgă părul, să-şi roadă unghiile şi să viseze urât. Atunci, chiar că s-a terminat. Dar aproape că reuşiseră. Încă trei kilometri. Aşa că, dă-le-o cu bucăţica. Câte o felie de pepene, la rând.

Ştiţi că vorbesc pe şleau, le spuse. Toată ideea era să-i salvăm pe bizoni. Aproape că am reuşit. Până acolo nu-s decât trei kilometri. Am vorbit ieri cu un tip de la Departamentul Vânătorii şi Pescuitului, sunt numai vreo trei kilometri deaici până la gardul din spatele rezervaţiei. De cealaltă parte a gardului este râpa Mogoilon. Tot ce-avem de făcut este să-i mânam până acolo şi să-i ducem dincolo. Abia atunci vor fi cu adevărat liberi.

Ridicându-se în picioare, îşi vârî medalioanele la loc şi trase fermoarul de la jachetă, ca şi cum urmau să se ducă până-n oraş să bea un sirop de ciocolată.

— Aşa că, hai să ne urnim. Mai avem probabil doar o oră înainte de a se lumina de ziuă, iar partea cea mai grea am făcut-o. De acum nu mai e nevoie de curaj, doar minte să avem. Gândiţi-vă că or să se împrăştie pe o suprafaţă de peste două sute de kilometri pătraţi. Întregul stat Arizona va fi rezervaţia lor.

Ei, însă, rămâneau pleoştiţi.

— Cum o să-i scoatem? întrebă Lally 1.

— Simplu. În acelaşi fel în care au fost băgaţi. Cu ajutorul unui camion care să-i păcălească. E a dracului de puţină iarbă pe păşune, mi-a spus tipul ăla. Tot ce-au avut de făcut

a fost să le arunce nişte fân dintr-un camion, iar ei l-au urmat ca o turmă de oi. De trei zile n-au mai fost hrăniți, aşa că sunt morți de foame.

— Cine nu-i mort de foame? spuse Shecker. Eu încă nu m-am lămurit.

— Ei, asta-i bună, hai să ne lăudăm acum! zâmbi strâmb Cotton. Suntem nişte adevărați profesionişti, nu-i aşa, putem face orice... am şi dovedit-o!

Arătă cu degetul într-o parte. – Acolo-i fânul – şi o să-l servim pe o tăviță de argint.

Arătă cu degetul mai departe.

— Acolo-i camionul. Pişăcioşii au pornit-o iar la drum!

— Şi uite-l şi pe Teft!

Şi arătă iar cu degetul:

Atunci Teft sări în picioare. Proțăpit deasupra lor, luă poziție de drepți, pocni din călcâie, scoase repede ceva din buzunar şi, întinzând brațul, le arătă cablul cu care „aranja" maşinile.

16.

Cerul se întunecase. Un cortegiu de nori negri trecu încet, jos deasupra lor, scuturând câteva picături de ploaie. Dar băieții aveau acum ochi de pisică, aveau multe de făcut şi nici nu le păsa de ploaie.

Lally 2 intră în țarcuri să vadă ce se mai putea recupera, vreo lanternă sau vreun radio în stare de funcționare, ori o pălărie care mai putea fi folosită.

Teft inspectă camioneta.

Cotton, Shecker, Goodenow şi Lally 1 se apucară să încarce fânul. Baloturile erau grele, între 50 şi 100 de kilograme; chiar după ce lăsară jos oblonul din spatele camionului, fiecare băiat trebui să apuce de câte un colț al balotului, ca să-l salte sus şi să-l împingă în remorcă. Lally

2 se întoarse cu un tranzistor care părea că ar putea merge. Toate celelalte lucruri erau făcute praf, spuse el, inclusiv pălăriile, numai dacă vrea careva să umble cu o pleaşcă de balegă de bizon pe cap.

Teft raportă că autocamionul era un Ford vechi de numai doi sau trei ani, cu cauciucuri bune şi destulă benzină ca să le ajungă pentru trei kilometri, acum era sigur pentru că-i putea auzi plescăitul în rezervor în timp ce ei încărcau. Motorul era conectat şi gata de pornire.

Se trudiră să încarce cinci baloturi în camion, apoi ridicară oblonul, puseră şi puşca şi, la insistenţele lui Goodenow, trofeul – capul cu coarne – şi tocmai se urcau, când Cotton îşi aduse aminte.

— Hei, perna, exclamă el.

— Las-o, spuse Lally 2.

— S-o lăsăm? se miră fratele lui. Ha!

— Eşti sigur că vrei s-o laşi? îl întrebă Cotton.

— Sigur de tot, vorbi Lally 2 cu demnitate. Şi nu mai faceţi caz pe chestia asta.

Rivalitatea dintre fraţii Lally 1 şi 2 era aproape aberantă. Imposibil să-şi controleze impulsurile, Lally 1 şi-a mai revărsat în mod făţiş ura faţă de fratele său cu încă o ocazie, după ce i-a masacrat animalele. Lally 2 a câştigat cursa butoaielor într-un „rodeo” în tabără. Era o întrecere contra cronometru; fiecare călăreţ pornea de pe loc, cam de la 50 de metri distanţă de un triunghi echilateral format din trei butoaie metalice aşezate în picioare, pe care trebuia să le ocolească cât mai repede şi mai aproape, aplecându-se în şa şi conducând din frâu, iar apoi să dea pinteni calului pentru a reveni la start. Cel ce scotea timpul cel mai bun se plasa pe primul loc, iar cum raporturile dintre Sheba şi Lally 2, aproape ca între o iapă şi mânzul ei, erau atât de deosebite, obţinură un avantaj de trei secunde faţă de al doilea clasat. A fost singura probă câştigată de vreunul dintre Pişăcioşi în

cursul întregii veri. La câteva minute după aceea, cineva observă un fum negru care ieşea din baraca lor. Toţi cei din tabără veniră în fugă. Lally 1 dăduse foc pernei de cauciuc pe care fratele său o adusese de acasă, cea fără de care băiatul nu putea dormi, cea cu care el se vâră sub pat! Până când au reuşit s-o stingă în chiuvetă, jumătate din ea se pârlise şi se scorojise.

— Staţi aşa! spuse Cotton. (Era chiar deasupra oblonului.) Cum o să rupem sârmă de pe baloturi?

Îşi băgă amândouă mâinile sub sârmă cu care era legat balotul şi trase tare, dar în zadar.

— Teft, ia vezi dacă e vreun patent sau altă sculă prin cabină.

Teft răspunse că nu.

— Fir-ar să fie! exclamă Cotton.

— Sunteţi nişte molii, spuse Shecker. Pentru aşa ceva e nevoie de un băiat crescut în ghetou.

Luând puşca, vârî ţeava sub sârmă, la margine, şi începu sa o răsucească. Era el gras, dar avea şi destulă forţă. Sârmă se rupse de îndată.

Goodenow ar fi tras un chiot, dacă Cotton n-ar fi zis „pst!"

— Gura! Că doar n-ai vrea să ne trezim aici cu vânătorii, să ne ciuruiască pe toţi. Nu le pasă ce împuşcă, numai să fie o vietate. Ei, gata toată lumea? Teft, fără faruri, şi ţine minte – când o porni, – adică dacă o porneşti, să nu goneşti. Ia-o încetişor. Gata, dă-i drumul.

Aşteptau.

— Calc-o pe coadă, Teft! spuse Cotton.

Aşteptau.

Apoi un braţ lung apăru, n parcă cerându-şi iertare, pe geamul cabinei. Între degete ţinea atârnat ceva.

Lui Lawrence Teft III i se cerea să fie perfect. Aşteptau, de asemenea, să studieze la Exeter şi Darmouth, unde învăţase şi tatăl său. Întrucât rezultatele la şcoala elementară

fuseseră mai puțin decât mediocre, tatăl său îl duse în martie la New Hampshire, ca să vorbească personal cu directorul. Străbătură prin lapoviță curtea interioară până la clădirea direcțiunii. Directorul îi invită să ia loc şi, în mijlocul peroraţiei tatălui său, care argumenta cât de justă ar fi o anumită derogare de la normele de admitere pentru fiii foştilor absolvenți care donează bani şcolii, Lawrence îl întrerupse cu relatarea amănunțită a carierei sale de hoț de maşini, adăugind că, dinspre partea lui, colegiul Exeter putea să se ducă şi dracului. Se aşternu o tăcere că-şi puteau auzi respirația. Directorul l-a rugat apoi pe băiat să iasă afară, pentru ca ei să poată discuta ca între oameni mari. El se conformă politicos. Afară găsi un coş cu mere, care urmau să fie oferite elevilor din fondul direcțiunii. Mâncă unul, iar pe celelalte le zvârli pe fereastră. În absența sa, directorul îl sfătui pe taică-său să trimită băiatul la şcoala militară sau într-o tabără de vară, departe de casă. După părerea sa, băiatul avea nevoie de disciplină; de disciplină şi de maturizare, care îi vor permite într-o zi să accepte compromisul şi, prin urmare, să se adapteze la realitățile mediului înconjurător. Îi recomandă o tabără lângă Prescott, statul Arizona. Aşa s-a făcut că, în iunie, ai săi l-au urcat pe Lawrence Teft III în avion pe aeroportul „Kennedy” ca pe un deținut. Dintre degete îi atârnau nişte chei. Scoase capul pe geam, cu un zâmbet nătâng pe față.

— Cheile, spuse. Am uitat să mă uit mai întâi. Ăştia au lăsat cheile înăuntru. Închipuiți-vă!

— Haide odată! îl zori Cotton.

— Am plecat!

Motorul porni imediat. Dar ambalajul scoase un cârâit, camionul începu să salte şi să tuşească, iar cei cinci din spate aproape fură azvârliți din remorcă. – Teft, ce dracu faci acolo? se răsti Cotton. Teft scoase iar capul.

— Rămâneți în fotolii, domnilor. N-am mai şterpelit niciodată un bidiviu ca ăsta. Are, cred, patru viteze, iar mai jos încă un schimbător pentru reductor, cu tracțiune şi pe față şi pe spate... aşa cred... nu mă prea descurc. Urmează o scurtă pauză.

Aşa că mai aşteptară. La a doua încercare, Teft porni lin şi conduse încetişor Fordul printre baloturile de fin, iar apoi drept spre păşune.

Ploaia încetase. Aerul era spălat. Sub un cer lipsit de stele, camionul-păcăleală mergea încet, ieşind în largul rezervației. Parcă navigau umili pe o mare agitată, căci întinderea de pământ se ridica sub ei ca nişte valuri mari şi reci, rostogolindu-se în necunoscut. Iarba era bună aici primăvara, după ce se topea zăpada, şi toamna, când furtunile aduceau ploaia şi pământul se îmbiba cu umezeală; fusese însă o vară secetoasă şi pajiştea era pârjolită. În remorca camionului cei cinci stăteau în genunchi pe baloturi şi priveau drept înainte, peste capota cabinei, începeau să distingă siluete. Cireada era încă îngrămădită la un loc, adulmecând buruienile. Camionul se târî mai aproape.

Cam la o sută de metri, Teft opri şi îşi scoase capul ca un periscop.

— Scuzați-mi întrebarea, dar eu n-am prea avut de-a face cu bizonii. Care-i planul?

— Hai să ne punem la punct semnalele, spuse Cotton. De acum înainte am să ciocănesc în fereastră. O dată înseamnă opreşte, de două ori înseamnă înainte. Bine?

— Grozav? Dar acum, chestia e ce facem acum? Cum e protocolul?

Cotton şovăi, dar până şi o secundă de îndoială era de ajuns ca să deschidă cutia nelinişții.

— Ce facem dacă ne atacă? întrebă Goodenow. Ce ne facem dacă...

— Uitați-vă ce-au făcut din țarcul ăla, îşi arătă şi Lally 1 îngrijorarea. Dacă pot să sfărâme bârnele în halul ăsta. Înseamnă că o să răstoarne camionul cât ai zice peşte şi...

— Uite ce trebuie să faci, începu Shecker. Te duci la ei, dai mâna frumos şi le spui la ureche: „Mă, frate..."

— Gazați-l, se repeziră în el cu toții.

Cotton le tăie cheful de vorbă:

— Gata cu trăncăneala. Tipul de la Departamentul Vânătorii şi Pescuitului mi-a spus că bizonii sunt, de fapt, aproape domesticiți şi le arde buza după fân. Şi dacă asta-i camionul cu care li se aduce finul, o să-l recunoască imediat.

— Dar pe noi n-o să ne recunoască, spuse Lally 2.

— Oricum, trebuie să încercăm, făcu Cotton, nerăbdător. Important e să nu-i speriem. Trebuie să aibă încredere în noi. Aşa că nu vă agitați şi nu trăncăniți. Ascultă, Teft, ia-o cât mai încet, cu viteza cea mai mică. Ține drept spre ei.

Teft îşi ciuli urechile ca un catâr.

— Chiar până la ei? – Ca şi cum am face-o în fiecare zi. Când ajungem in mijlocul lor, iar eu bat în geam o dată, opreşti.

— Să opresc? În mijlocul lor?

— Exact, spuse Cotton. Voi, ăştia din spate, aşezați-vă cum vreți să stați. Capul la cutie. Şi cât mai liniştiți.

Încet, se aşezară pe baloturile de fân.

— Gata, Teft, ordonă Cotton.

— Cerul să ne-ajute, spuse Teft.

Bagă în viteza întâi şi înainta încet spre cireadă. Bizonii se opriră din păscut. Îşi mişcară capetele. Apoi se răsuciră, întâi taurii, să vadă, să adulmece şi să înțeleagă. Probabil că nu le venea să creadă ceea ce vedeau.

Prin întuneric, un monstru se târa spre ei. În spate, monstrul îşi căra puii, o încărcătură de mucoşi albi la fața.

Unul ținea strâns un băț de oțel şi lemn. Altul ținea de corn nobilul bust al unui rege din tribul lor.

Dinspre partea lor, cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai puțin le venea să creadă Pişăcioşilor că fac ceea ce fac, că intră într-o cireada de fiare a căror purtare şi forță nimeni nu le putea bănui. Din proprie inițiativă, singuri şi nesiliți de nimeni, îşi riscau ca proştii viața.

Capota şi bara din față a camionului-păcăleală pătrunseseră printre bizoni. Animalele le făcură loc. Bizonii se dădeau la o parte. Când ajunse în mijlocul lor, Teft auzi o bătaie în geamul din spate. Frână, şi puse schimbătorul la punct mort.

Nu se auzea niciun zgomot, decât gâfâitul eşapamentului sau pocnetul întâmplător al unei copite de o piatră. Bizonii se apropiară. Apoi înconjurară camionul, tauri şi vaci, coarne înfricoşătoare, bărbi țepoase şi cocoaşe mari, aproape de tot, cât să le atingi. Cotton, Shecker, Goodenow, Lally 1 şi 2 şedeau pe baloturi ca nişte degete înțepenite. Niciunul nu îndrăznea să clipească sau să se scarpine. Erau înspăimântați de-a binelea.

Fiarele şi băieții se examinară reciproc. Se mirosiră unii pe alții. Şi, deodată, băieții de cincisprezece, paisprezece şi doisprezece ani redeveniră copii. Răsuflarea animalelor nevinovate îi atingea ca o binecuvântare. Ii cuprinse o emoție, o tandrețe pe care niciunul dintre ei n-o cunoscuse până atunci. Pacea se pogorî asupra lor, şi nu le mai fu teamă. O clipă, sau mai multe, totul redeveni ca la început, înainte de teamă, înainte de răutate, înainte de moarte, ca în vremea zămislirii, când pământul abia fusese creat şi vietățile huzureau, când totul era plin de gingăşie şi toate vietățile viețuiau împreună ca o mare familie. O clipă, sau mai multe, animalele şi copiii au fost prieteni, în farmecul şi în liniştea nopții, pe câmpiile blânde şi liniştite ale lumii.

— Salut, bizonule.

Lally 2, cel mai mic dintre ei, vorbea cu animalele la fel cum vorbise cu calul său. Şi animalele ascultau cu răbdare ciripitul subțire al vocii lui.

— Salut, spuse el. Ți-e foame? O să-ți dăm drumul de-aici. După aceea poți să mergi oriunde, poți să faci orice vrei. Ca pe vremuri. Avem aici o grămadă de fân. Aşa că hai cu noişi mănâncă. Vino cu noi şi nimeni n-o să te împuşte, nimeni n-o să-ți mai facă vreun rău. Pentru că o să-ți dăm drumul.

Trase un braț de fân din balotul desfăcut şi îl lăsă să cadă peste marginea oblonului. Bizonul cel mai apropiat, o vacă, îşi aplecă pe dată capul şi începu să mănânce.

Ceilalți băieți făcură la fel. Smulgând câte o mână de nutreț, aruncau spre cireadă, iar capetele uriaşe se aplecau de îndată după hrană.

Cotton bătu de două ori în geamul din spatele său. Camionul se urni din loc.

17.

Şi cireada îi urma, înaintând încet, pe urmele porțiilor de fân. Era exact cum îi spusese iui Cotton funcționarul acela. Practic, erau nişte bizoni domesticiți, iuți la mânie dacă erau zgândăriți, dar născuți în rezervație şi obişnuiți toată viața ca, atunci când păşunea naturală era săraca, să fie hrăniți din camion, ca orice vite.

Cotton îi strigă lui Teft să caşte bine ochii la gard.

Cu ajutorul puştii, Shecker cel voinic rupse sârma la toate baloturile. Şi băieții se aşezară care cum voia, tolănindu-se pe baloturi, cu spatele rezemat de cabină; mai smulgeau câte un mănunchi de fân şi îi dădeau drumul peste marginea camionului sau îl aruncau în sus, ca să țină cireada în mişcare. Îşi scoaseră cizmele, lăsându-şi picioarele libere, mişcând fericiți degetele.

— Auzi, Bobocii Căscați, spuse Goodenow. Şi îl pufni râsul. Bobocii Căscați!

Şi deodată se porniră să râdă. Nu mai puteau de râs. Ținându-se unii de alții, se rostogoliră de pe baloturi şi începură să se joace aruncându-şi cu fân. O fi fost de vină spectacolul oferit de cele treizeci de animale care-i urmau ca într-un film de Walt Disney, sau poate era efectul întârziat al whiskey-ului furat din avion, ori faptul că fioroşii bizoni ce năruiseră gardurile se transformaseră într-o turmă de rumegătoare blajine, sau cine ştie, era prima dată după câteva ore când puteau să vorbească altfel decât în şoaptă, dar nu se mai puteau stăpâni.

Sid Shecker câştiga 40.000 de dolari pe săptămână din reprezentațiile pe care le dădea în Las Vegas. În fiecare noapte, după ultimul spectacol, se oprea la cazinou şi pierdea sume mari, băgând-o în sperieți pe mama lui Sammy.

— Va să zică, am pierdut cinci mii; ei şi, într-un an fac de o sută de ori suma asta, aşa că trebuie să mă mențin în formă, se apăra Sid. Când ai bani în țara asta, le explica el soției şi copiilor, eşti cineva. Aşa că, țineți minte. Avem bani, suntem cineva.

Mama lui Sammy rămânea însă neconsolată. Câteodată îl trezea pe băiat la două noaptea, îl îmbrăca şi-l trimitea jos, iar el stătea în holul hotelului, lângă mesele de joc, ciufulit şi somnoros, doar l-o vedea taică-său şi astfel i-o aminti de îndatoririle lui față de familie şi omenire, într-o noapte, după ce Sammy a aşteptat vreo oră, Sid l-a luat cu el la cafenea, cu toată suita lui de agenți publicitari, manageri, admiratori şi chibiți. Vestitul comic era într-o stare de spirit catastrofală. Tocmai pierduse şase miare şi, cu toate că suita făcea tot posibilul să-l distreze, Sid era neconsolat. Observând că fiul său devora o prăjitură de ciocolată, Sid Shecker le propuse un pariu: poate că Sammy al lui e cam

gras la 12 ani, dar el pune la bătaie o mie de dolari că băiatul poate înfuleca o duzină de prăjituri în patru minute, adică douăzeci de secunde bucata, fără a o socoti pe cea dinainte. Cei de la masă se învoiră cât ai clipi. Au fost aduse şi tăiate două torturi. Şi-au sincronizat ceasurile, s-a dat startul, iar Sammy s-a pus pe treabă, hotărât să-i facă pe plac lui taică-său. La a treia porție a început să plângă. Ar fi vrut să-şi roadă unghiile, să ceară lămâie sau vişine sau nucă de cocos, dar nu putea face nimic între înghițituri.

I se strângea stomacul de necaz, obrajii şi bărbia îi luceau de ciocolată, frişcă şi lacrimi. După prima muşcătură din cea de-a unsprezecea porție, Sammy puse jos furculița. Cei de la masă îşi întoarseră privirile, şi Sid Shecker îl conduse până la lift. Acolo, urcând spre apartamentul lor, tatăl îi dădu fiului un sfat părintesc: totdeauna trebuie să joci tare. A fost vorba de o mizã. Ai grijă să fie o mizã mare. Bine, ai fost fraier. Măcar să fii un fraier mare. Pişăcioşii râdeau mai mult decât era nevoie. Transformară ilaritatea într-un mijloc de apărare, ca un pas înapoi de la marginea prăpastiei care se cheamă epuizare nervoasă. Dar râsul îi înşelă. El îi împingea acum în jos. Ajunşi la fund, încă mai hohoteau de râs. Urechile le ardeau, pântecele le zornăiau de parcă aveau monezi în ele, şi deşi tot mai erau călare pe baloturi şi dădeau de mâncare bizonilor, acționau parcă în transă. Chiar şi discuția lor nu mai avea niciun sens. Crâmpeie de amintiri, fragmente de bancuri erau aruncate peste oblonul camionului, azvârlite în noaptea fără lună. Numai din când în când mai erau coerenți, măcar unul față de altul.

— Ce zi e azi? întrebă careva.

Trecuseră parcă ani de când plecaseră din tabăra de băieți „Box Canyon”.

— Cartea aia pe care am citit-o, spuse Shecker. Despre dansul cel mare. În ea se mai spunea şi că pe vremuri

opreau trenurile, toată lumea se dădea jos şi împuşcau cu toţii bizoni, numai aşa, de plăcere.

— De ce râdeţi voi, caraghioşilor? întrebă Teft.

Ridicară din umeri. El se strecurase pe fereastra cabinei şi şedea pe margine, cu capul şi corpul afară, iar cu lungile-i picioare înăuntru. Accelera cu tocul cizmei.

— Cum poţi să conduci aşa? îl întrebă cineva.

— Perfect – 19 august, ghici cineva. Suntem în 19 august.

Cu greu îşi puteau aminti că furaseră prima maşină din Prescott.

Cotton scotoci în buzunarul jachetei, scoase un chibrit, aprinse o altă ţigară, a doua din vara aceea, şi ţinu chibritul aproape de încheietura mâinii.

— Oho, e cinci şi zece. Ultima dată când m-am uitaţi la ceas era trei fix. Am lălăit două ore bune. În orice clipă poate să se lumineze, şi-atunci dăm de dracu.

— Potoleşte-te! spuse careva.

— Să mă potolesc! O să mă potolesc când îi trecem dincolo de gard, dar nu înainte!

— Ia spuneţi, în ce zi din săptămână suntem?

Întâmplarea cu pistolarii şi cu bolidul lor din Flagstaff li se părea pură închipuire.

Cotton trase un fum.

— Vedeţi şi voi, băieţi, de ce nu era de ajuns să-i eliberăm din ţarc. Când au să iasă de tot de-aici, or să fie cu adevărat liberi. După noaptea asta, au să existe treizeci de bizoni liberi în statul ăsta. Ai să poţi oricând să-l vezi pe unul din ei. Un bizon adevărat, liber, ca pe vremuri. Facem ceva pentru Vest. Pentru Vestul care a făcut al dracului de multe pentru noi.

— Miercuri?

— Cred că da.

— Sâmbătă plecăm acasă.

— Acasă, spuseră cu toţii.

Cuvântul nu avea niciun sens.

— Știți, vorbi Teft, mă simțeam înstrăinat în cabina, fără nimeni lângă mine. De ce râdeați așa?

— Tatăl meu vitreg îi spunea mamei, l-am auzit eu, începu Goodenow. Zicea că ea trebuie să se hotărască dacă sunt băiat sau fată.

— Mă întreb ce-or fi făcând caii noştri, spuse Lally 2. Sper că dorm.

— Închipuieşte-ți nişte tipi din California, spuse Lally 1. Merg pe drum, şi deodată dau de un bizon. Hei, frate, ce-i asta? Peste ce-am dat?

— Sau nişte țânci, dacă văd un bizon, spuse Lally 2. O să le placă mai mult decât la televizor.

Camionul se hurduca întruna, cu viteză mică, iar cireada mergea în urma lui, cu bizonii tot ridicând şi coborând capetele. Cotton se sălta în picioare la fiecare două-trei minute, scrutând depărtările întunecate pe deasupra cabinei. Gardul îl obseda, ca şi apropierea dimineții. Trebuie să fi parcurs cam trei kilometri până acum, îşi zicea el, neapărat.

— La trei kilometri pe oră, spuse Teft, nu se poate spune că înaintăm vertiginos. Motorul n-are cum să se oprească şi nici măcar n-ai cum să tai contactul, fiindcă are dublu circuit. Al meu şi al lui Hank Ford.

— Cotton a avut dreptate, spuse Goodenow. Trebuie să ne terminăm neapărat treaba, orice ar fi. Aşa o să fie ceva de capul nostru.

— E ca Ralph, încuviință Teft.

— Cine? întrebă careva.

— Ralph. Piranha vărului meu.

18.

— Ce-i aia pirancha? întrebă Lally 2.

— Un peşte. Numai că se hrăneşte cu carne.

— Nu pomeni de mâncare, spuse Shecker.

— Am un văr care învaţă la colegiul Amherst, explică Teft. Şi-a cumpărat un peştişor piranha şi l-a botezat Ralph; l-a luat cu el la cămin şi îl ţinea într-un acvariu în camera lui, iar în fiecare zi îl hrănea cu câte un caras auriu proaspăt, cumpărat de la pescărie. Asta-i peştele preferat de piranha.

— Mai uşor cu fânul ăla, le atrase atenţia Cotton.

— La noi în saună trăiesc nişte omuleţi, începu să spună Lally 2. Chiar sub pietre. Ei fac aburii.

— Aşa că Ralph a crescut tot mai mare şi avea nevoie de tot mai mulţi caraşi, iar vărul meu alerga toată ziua la pescărie să cumpere caraşi, şi îşi distrugea cariera academică. Ţinea tare mult la Ralph, dar în primăvara aia şi-a dat seama că trebuie să se despartă. Aşa că l-a pus într-o găleată, l-a dus la un colegiu de fete din apropiere, unde era un iaz cu caraşi aurii, şi i-a dat drumul acolo. Iazul era plin de caraşi mari şi graşi.

Goodenow îşi proptise trofeul între picioare, ţinându-l de coarne. Se uita ţintă în ochii lui roşii şi fioroşi, sub gaura făcută de glonţul lui Teft. – V-am spus să fiţi mai grijulii cu fânul, spuse Cotton. În caz ca n-aţi observat, să ştiţi că mai avem mai puţin de două baloturi. Daţi-le porţii mai mici.

— Ei, şi când Ralph s-a văzut în iazul cu caraşii ăia graşi, şi-a ieşit din minţi. A început să aleagă. Nu mai mânca decât burcile moi şi grase, îmbucătura şi burta, gogâlţ! În fiecare dimineaţă, apăreau plutind la suprafaţă caraşi fără burtă. Tocmai asta a fost greşeala lui Ralph.

— Ce greşeală? întrebă unul.

— Spune-mi, se adresă Goodenow trofeului. Ai trăit şi tu prin locurile astea? Erai cumva un super taur? Îţi dai seama ce facem noi pentru prietenii şi neamurile tale?

— Fiindcă grădinarii de la colegiul de fete şi-au dat seama că ceva nu era în regulă. Au scos restul de caraşi afară, au

pus otravă în iaz şi bătrânul Ralph şi-a primit răsplata. Asta pentru că se făcuse un porc de piranha.

Căzură pe gânduri. De câte ori trebuiau să analizeze ceva, îi apuca durerea de cap, iar acum îi enerva faptul că nu înțelegeau sensul povestirii.

— Teft, mârâiră ei.

— Ce-i?

— Care-i poanta?

— Ce poantă?

— În vara asta n-am văzut jucând echipa Chicago Cubs, spuse Lally 2. Am fost lipsit de hrană spirituală.

— Poanta! țipau ei acum. (Teft îi lăsase adesea cu gura căscată.) Care-i poanta? – Oh, oftă Teft. Păi, dacă bătrânul Ralph ar fi halit câte un caras întreg, în loc să ciugulească pe alese, grădinarii nu s-ar fi prins multă vreme. Ralph ar fi putut trăi – şi încă bine – în iazul acela, chiar şi azi. Dar el nu. Aşa că asta-i poanta: nu mâncați numai burțile!

— Burțile?!

— Tare aş vrea să am un tort de ciocolată întreg, mărturisi Shecker.

— Mâncați totul! spuse Teft.

— Cum adică să mâncăm totul?

— Vreau să spun, trebuie să terminați ce-ați început. (Teft scutură din cap, mâhnit de îngustimea lor de spirit.) Ştiți, ca atunci, la Marele Canion, țineți minte?

— Frate-meu mai mic şi cu mine, vorbi Lally 1, ne-am distrat grozav pe vapor odată.

Psihiatrul din Lucerna era renumit în toată lumea pentru felul în care lucra cu copiii. Stephen şi Billy Lally au fost duşi la el; stăteau într-o vilă pe care mama lor o închiriase pe toată vara. Se aşteptaseră ca elveţianul să fie un țap bătrân cu barbă care să le pună întrebări tâmpite. Era însă un tânăr bine bărbierit. L-a luat pe Stephen într-o cameră plină cu păpuşi făcute din plastic. A ales patru, un bărbat, o

femeie şi doi băieţi, şi a deschis un dulăpior plin de costumase, după care i-a cerut lui Stephen să îmbrace cele patru păpuşi, care trebuiau să reprezinte membrii familiei lui, în costumele care, după părerea lui Stephen, se potriveau cel mai bine cu rolul pe care îl avea fiecare în familie. Stephen Lally junior i-a îmbrăcat pe cei doi băieţi în costume bărbăteşti, iar pe cele două păpuşi adulte în haine de fetiţă şi, respectiv, de băieţel. Psihiatrul a spus ca era ceva foarte interesant şi că vor discuta data viitoare ce înseamnă asta. Dar data viitoare n-a mai existat, pentru că tatăl lor a venit în Europa, s-a împăcat cu mama şi au plecat cu toţii împreună acasă, pe un vapor foarte rapid numit „Statele Unite". Cei doi fraţi s-au distrat grozav într-o seară în timpul traversării. Furişându-se pe puntea superioară, au dat drumul din cuşti la toţi căţeii pasagerilor. Curând, vaporul s-a umplut de căţei care alergau peste tot, se hârjoneau prin sala de spectacole şi lătrau prin baruri.

Ascultând, chiar aşa nu prea atenţi, povestea idioată a lui Teft, neglijaseră să hrănească cireada şi acum bizonii se buluceau în jurul camionului. Cocoaşe şi bărbi, răsuflări fierbinţi şi propriile lor halucinaţii îi ameninţau din trei părţi. Simţindu-se încercuiţi, se înghesuiră unii în alţii pe podeaua de metal a remorcii. Idei ciudatele rătăceau pe cărările întortocheate ale minţii. Se întrebau acum: cine pe cine mână? Care sunt păstorii şi care e turma?

— Pe toţi dracii, pierdem partida, spuse Cotton. Teft, cred că ne învârtim în cerc, altfel ar fi trebuit să ajungem!

Teft se simţi ofensat.

— Bine, condu tu!

— Ştii că nu pot! îl îmboldi Cotton gesticulând. Bagă-te la loc în cabină şi aprinde farurile odată, scurt, să vedem dacă se zăreşte gardul! Teft se băgă înciudat înapoi pe fereastră, iar Cotton îi repezi pe ceilalţi.

— Daţi-le fân, că altfel vin ei aici să şi-l ia singuri! Dar nu prea mult!

Mai rămăsese doar un balot şi o grămăjoară. Sub supravegherea lui Cotton, începură să împartă fânul în mănunchiuri. Teft lumină o dată cu farurile, dar fără succes – nu se vedea niciun gard. Cotton se tot scula în picioare, nelinişţit că iar o să păţească cu fânul aşa cum s-a întâmplat cu benzina.

— Dar sunt mai mulţi acum, tresări deodată Lally 1. S-au adunat cu mult peste treizeci.

Îşi încordară privirile, numărând. Lui Shecker îi ieşeau 41, lui Goodenow 42.

— Clienţi noi, spuse Cotton. Grozav! Cu cât se adună mai mulţi, cu atât scapă mai mulţi.

— Hei, ia te uită! ţipă Lally 2. Au şi viţei!

Dincolo de grămada de tauri şi vaci, doi viţei de bizon, cu picioarele subţiri ca nişte beţe, zburdau pe lângă mamele lor. Născuţi în mai sau în iunie, nu aveau încă coarne şi nici cocoaşe, iar cozile ca de miel tremurau de plăcerea de a fi împreună cu toţi ceilalţi.

— Patruzeci şi unu şi doi viţei, spuse Shecker, apoi îşi trase una peste frunte. Putem număra! înseamnă că se vede!

— E dimineaţă! strigară cu toţii. Ura! Am stat toată noaptea!

Săriră în picioare cât ai clipi, rezemându-se unul de altul, uitându-se cu gura căscată la ciudatele făpturi cu care împărţiseră lungile şi întunecatele ore de pericol şi de împlinire, la erupţia ca de pojar din pete de noroi şi sânge de pe feţele lor, la firele de fân agăţate în păr. Formau un jalnic stol de canari în deşert, prea obosiţi ca să mai ciripească.

Întorcându-şi privirile unul de la altul, se uitară împrejur. Nu se făcuse încă ziuă. Dar noaptea sigur se sfârşise. Călătoriseră fără hartă către un tărâm nemărginit. Lumea

părea scăldată în lapte. Pământul şi cerul mai erau încă cenuşii. Iar ei se aflau într-un loc din acelea în care iţi vine să spui: ciupeşte-mă să mă trezesc. Putea fi oriunde – Arizona sau Africa, sau Asia ori partea nevăzută a lunii. Dar bizonii erau reali. Negri pe fondul cenuşiu, nu bruni, păreau mai puternici decât în ţarcuri; pufăiau, se izbeau între ei, rumegau şi mergeau înainte, ca într-un exod de la începutul lumii. Si camionul era real. Eşapamentul pârâia încet. Scuipate de sub roti, pietrele şuierau. Chitarele zdrăngăneau. Bateria marca un ritm îndrăcit. Un cântăreţ implora.

— Radioul! strigară cu toţii.

Îl înşfăcară pe Lally 2 şi practic îi sfâşiară jacheta ca să scoată afară tranzistorul. Mergea! Un post simpatic îşi începuse emisiunea, iar drăgălaşul de crainic, încă beat de somn, pusese primul disc cu cântecele preferate!

— James Brown!

— Şlagărele lui celebre!

— Ia să vedem cum se descurcă aparatul ăsta japonez!

— Ura-a-a-a!

Îl puseră mai tare. Ritmul viu îi readucea la viaţă. Târşâindu-şi picioarele, numai în ciorapi, pe platforma plină de fân, pocneau din degete şi se loveau peste coapse.

— Hu-hu!

— Dă-i-nainte tot aşa!

Shecker ridică tranzistorul deasupra capului şi-l agită în direcţia cirezii; zicea că aşa făceau cowboy-ii noaptea, pe drumul către Dodge City, în vremurile bune de altădată: le cântau vitelor cântece de leagăn, cu radiouri japoneze, cu James Brown şi cu şlagărele lui celebre.

— Tăceţi! Tăceţi toţi dracului din gură! Cotton bătea cu pumnul în acoperişul cabinei, asurzindu-l pe Teft.

— Şi mai închideţi naibii aparatul! se zborşi el. Luaţi fân şi daţi-le de mâncare! Ce naiba aveţi în cap – tărâţe? Nu vă

dați seama că în țarc au descoperit camionul şi cireada lipsă, şi că în orice moment toată armata de vânători sportivi va fi pe urmele noastre, să ne țină numai în suturi de-aci până-n Mexic? Sau o să facă din noi ținte de tras? Când o să-nceapă ei să tragă, să vezi ce-o să jucați, o să jucați până v-adună de pe jos!

Se liniştiră imediat. Lally 2 băgă radioul la loc în jachetă. Începură iar să hrănească animalele, adunând fânul risipit pe platformă şi desfăcând şi ultimul balot. Cotton le întoarse spatele, scrutând cu privirea pe deasupra cabinei. Se uită o dată la ceas. Era cinci şi treizeci şi patru, îl bruftului de două ori pe Teft, că nu-i în stare să conducă în linie dreaptă nici măcar trei kilometri, şi nici să găsească un amărât de gard. În spatele lui, ceilalți se resemnaseră. Izbucnirea lui ar fi putut provoca o reacție, dacă ei n-ar fi recunoscut simptomele familiare: Cotton îşi încărca bateriile de agresivitate, pregătindu-se să intre în criză.

Zorile erau acum liliachii. Parcă mergeau în derivă pe o plută, printr-o întindere de apă violetă. O gloată de făpturi venea în urma lor, clătinând din coarne cu nerăbdare, din cauza porției prea mici pe care o primea. Erau mai multe guri de hrănit ca înainte, căci alți şase bizoni adulți se alăturaseră grupului, plutind pe valurile violete.

— Cotton?

Îi tulburaseră spusele lui, c-o să-i adune de pe jos, doar numai Lally 2 îndrăzni acum să i se adreseze.

— Cotton, crezi că ne bagă la puşcărie? El se întoarse, înfruntându-i.

— Probabil. Măcar pentru furtul a două maşini. Şi pentru gaura făcută într-un cauciuc. Şi pentru faptul că suntem delincvenți minori, fugiți din tabără şi de la părinți. E destul, de asta puteți fi siguri. Dar, dacă-i eliberăm, zău că merită. Dacă nu reuşim, dacă o dăm în bară tocmai când suntem atât de aproape...

— Ce-o să ne facă? întrebă Lally 2. Adică, vânătorii.

— Cine ştie? Numai că nu-s vânători, sunt măcelari. De la de-alde ăştia, care trag aiurea în animale numai ca să se amuze, aşa cum au făcut-o ieri, te poţi aştepta la orice.

— Poate că ne bagă pe noi în ţarcuri în locul bizonilor, zise Lally 1.

— Şi ne scot trei câte trei, adăugă Shecker.

— Şi ne hăituiesc călare până când nu mai putem fugi, mai întunecă atmosfera Goodenow.

— Cotton! şi Teft îşi scoase capul pe geam. Hei, băieţi, gardul!

Împiedicându-se, alunecând, căzând unii peste alţii, Pişăcioşii săriră să se uite pe deasupra cabinei.

— Oh, nu! gemu Cotton. Numai asta nu!

19.

Niciunul nu se gândise la împrejmuirea care trebuia să închidă rezervaţia dinspre sud. Îşi închipuiseră că era tot gardul de sârmă în patru şiruri care îngrădea ţarcurile de animale şi păşunile. Acum se dumiriseră. Acolo, cele câteva rânduri de sârmă obişnuită şi împrejmuirile pentru vite erau suficiente pentru a opri bizonii să iasă spre străzile şi barurile din Flagstaff. Aici însă, unde tentaţia de a se aventura în paradisul de pini al canionului ar fi fost considerabilă, singura îngrădire trebuia să nu dea greş. Şi nici nu dădea.

Teft oprise camionul. Pentru a-i îndemna la treabă, Cotton dădu un ordin scurt: „încălţarea, toată lumea!”, numai că bieţii soldăţei abia reuşiseră să-şi vâre cizmele. Apoi, pentru a menţine cireada pe loc, le spuse băieţilor să le dea jumătate din balotul de fân rămas. Culorile se schimbau. Natura se îmbujora. Băieţi trandafirii şi însufleţiţi serveau animale trandafirii şi însufleţite.

Odată treaba făcută, Cotton îl puse pe Teft să se îndepărteze de cireadă şi să tragă camionul lângă gard. Acesta, înalt de aproape trei metri, era făcut din sârmă împletită, bine întinsă între stâlpi de metal înfipți adânc, din zece în zece metri. Pe sârmă atârnau smocuri de blană, acolo unde animalele se frecaseră pentru a scăpa de cojoacele lor de iarnă. De pe platforma camionului se vedea departe – un cer trandafiriu, câțiva pini, iar dincolo de ei Râpa Mogollon.

— Ia nu mai staţi ca nişte popândăi! împingeţi!

Cotton se opinti cu umărul în gard.

— Haideți, executarea!

Ceilalți trei puseră şi ei umărul, dar, după câteva eforturi îndoielnice, pur şi simplu se sprijineau de gard, nu mai împingeau deloc. Cele şapte ore de activitate febrilă, plus sacrificarea radiourilor şi căştilor şi, în sfârşit, dansul îndrăcit de la urmă îi sleiseră. Tremurând, cu gura uscată, renunțară şi se întinseră pe jos; erau prea sfârșiți ca să le mai pese de ce o să spună Cotton.

Soarele de august, roşu şi crud, îşi sprijini bărbia de orizont. Începea, orbindu-i o nouă zi.

Cotton nu spuse nimic. Cu brațele întinse, cu degetele fixate în ochiurile de sârmă ca nişte gheare, cu picioarele arcuite ca nişte doage, cu capul în piept, dădea singur lupta cu gardul. Nu voia să plătească bir nici fierului, nici încordării, nici nopții, nici zilei, nici vieții, nici morții, nici trupului nici dorinței. Ce nu putuse face un buhai de bizon, trebuia să facă el.

Dar de astă-dată nu avea păsuire. De astă-dată n-o să accepte compromisul. Răsucindu-se cu totul, sprijinit în cizme, împingea cu spatele. Vinele grumazului i se încordară şi, chiar în acea clipă, deodată ochii parcă îi ieşiră din cap; uluit, se uita nevenindu-i să creadă; apoi, întinse brațul peste capetele lor.

— Uite-i că vin!

Se ridicară şi ei, privind înapoi spre întinderea rezervației. Razele soarelui de dimineață se răsfrângeau de pe parbrizul unui jeep, lucind ca o oglindă reflectorizantă, cam la o milă depărtare. Jeep-ul era urmărit îndeaproape de două camionete, pline amândouă cu oameni. Trăgând după ele o coadă învolburată de praf, cele trei maşini trecură peste ridicătură, apoi dispărură în vale.

— Prea târziu, fir-ar să fie! E prea târziu!

Pe Cotton îl înecă plânsul, ca şi cum cei din clanul Pişăcioşilor ar fi fost de vină; apoi însă zbieră:

— Ba nu, nu-i prea târziu! Teft! înapoi, spre cireadă, încet... să nu-i sperii... mişcă, mişcă!

Când camionul se întoarse, îi împinse pe ceilalți, desfăcu oblonul din spate şi izbi în el cu piciorul până când, zăngănind, acesta căzu; în momentul când Teft opri motorul, îi puse pe băieți să măture de pe platformă ce mai rămăsese din balotul de fân şi celelalte gunoaie. – Asta o să-i mai țină în loc! Acum, dă-i drumul, Teft! Cincizeci de metri mai încolo... aşa... dar încet! Mişcă, mişcă!

Era desperat dar plin de hotărâre; improviza, coordona, plin de stoicism, întărâtat. Fordul încă nu se oprise, când el făcu un salt din maşină cu carabina în mână şi le porunci tuturor să coboare, inclusiv Teft, şi să se mişte cu grijă, căci bizonul poate ataca un om fără motiv sau avertisment. Insă băieții abia îşi mai puteau mişca picioarele. Azvârliți în aventură, nedormiți, nemâncați, erau parcă duşi din astă lume. Dezorientați, pierduți, zăpăciți, a trebuit să-i tragă el şi să-i împingă, şi să-i pună să stea la oarecare distanță de cireada care păştea. Stăteau ca nişte mici stafii, clătinându-se pe picioare, surzi şi orbi la vecinătatea animalelor periculoase şi a oamenilor periculoşi care se apropiau tot mai mult. Păreau nişte spectatori la o serbare pe care Cotton o înjgheba pentru a le face plăcere. Cotton îi spuse

lui Teft să încarce carabina şi să tragă atunci când jeep-ul va apărea din nou pe ridicătură.

— Să nu tragi în vreun om, ocheşte în radiator, spuse el calm. Doar să bagi frică-n ei, să se oprească.

Teft se bâlbâi că nu poate, că nu e în stare să nimerească nimic de la distanța asta.

— Niciunul dintre noi nu poate. Vino-ncoa.

Îl puse pe Shecker să se aşeze pe jos, îl plasă pe Teft în spatele lui şi îi zise să sprijine țeava pe umărul băiatului.

— Acum poți. Încarcă! Goodenow şi frații Lally urmăreau cu atenție. Teft, cu mâinile tremurânde, reuşi să vâre un cartuş pe țeavă şi clănțăni închizătorul. Maşinile apărură iar, mai aproape, apropiindu-se acum în şir peste creastă, pline cu oameni.

— Foc! porunci Cotton.

— Cotton, nu pot.

— Foc, fir-ar să fie!

Arma de calibrul 22 trosni. La altitudinea la care se aflau, auziră şuieratul glonțului. Bizonii ridicară capetele, ascultând, dar rămaseră pe loc.

— Trage mereu! zbieră Cotton. Trage până nimereşti ceva şi-i sileşti să se oprească! Or să ajungă aici în două minute, iar mie îmi trebuiesc trei minute!

Teft încărcă şi trase din nou. Shecker se chirci, jeep-ul se opri, la fel şi camioanele din spatele lui; mai mulți bărbați cu pălării mari în cap coborâră în grabă.

— Teft, dă-mi trei minute!

Teft întoarse capul, dar Cotton o luase din loc.

Se pomeniseră deodată într-o lume a simplității. Neiubiți, fuseseră dați în grija unui cămin bătut de vânt, pe întinderi libere, în foşnet de arbori şi iz tonic de animale. Aşa era Vestul – un tărâm fără pasiuni. Munții nu le cereau nimic. Cerul, mai larg decât îl ştiuseră ei până acum, era imparțial. Urmaseră o cură de soare, de stânci, şi se refăceau cu

balsamul zilelor care se scurgeau toate la fel. Şi se refăcuseră, sau cel puţin aşa se părea. Dacă Pişăcioşii nu erau încă în stare să facă un lucru cu adevărat greu, găseau în întortocheata lor personalitate imboldul de a face ceva spectaculos. Cu riscul de a fi daţi afară, se duseseră să vadă un film care li se interzisese. Premii pe care nu le puteau cuceri în competiţii, le luau prin şiretlic, ca apoi să le profaneze prin gloanţe. Încercările îi căliseră. Punctul culminant, isprava care, în sfârşit, îi eliberase fusese excursia în Marele Canion. Cotton îi salvase la urmă, dar erau cât pe ce să dea greş. Nopţile petrecute în aer liber erau un alt punct de atracţie al taberei de băieţi „Box Canyon". Două câte două, triburile făceau în timpul verii patru excursii de două zile, înnoptând pe traseu în Marele Canion, în Valea Monumentului din rezervaţia indienilor Navajo, în canionul Oak Creek, în Deşertul Pictat sau în Pădurea împietrită, în a şasea săptămână, într-o dimineaţă, Apaşii şi cu Pişăcioşii, împreună cu instructorii lor şi sub supravegherea unui instructor superior, s-au îndreptat în două camionete spre canionul Havasu, o porţiune din Marele Canion. Parcând maşinile la marginea râpei, şi-au continuat drumul în şir indian, cărând în spinare mâncarea, bagajele şi oliţa de noapte. Au coborât poteca, escortaţi de vulturi, timp de două ore şi jumătate pe o distanţă de doisprezece kilometri, primii şapte întortocheaţi şi abrupţi, iar ultimii cinci pe drum mai drept. Ajunseră jos, jos de tot, în altă epocă parcă, în patria căprioarelor şi a luminii orbitoare, a tăcerilor de fosilă şi a ecoului. Era tare cald în adâncimile canionului, iar marea fericire a băieţilor a fost să se întindă la umbra plopilor, apoi să se dezbrace şi să se arunce goi în eleşteul de sub cascada Havasu, să se bălăcească în apă ca nişte vidre, intrând şi trecând şi ieşind din stropii cascadei. Dacă te urcai până la marginea cascadei şi-ţi făceai vânt destul de tare, puteai zbura peste

brâul de piatră drept în eleşteu, o săritură înfricoşătoare de aproape cincisprezece metri. Apaşii încercară primii, erau mai mari şi mai puternici şi câştigau la toate jocurile; după câteva acuzaţii de laşitate, îndrăzniră şi Pişăcioşii, toţi, în afară de Lally 2. Prinzând un moment când Cotton era cu spatele, Apaşii îl luară pe puşti pe sus, de mâini şi de picioare, şi-i făcură vânt în apă. Ţipătul lui, în cădere, trezi ecoul până la mari depărtări.

În noaptea aceea, puştiul ţipă din nou, trezindu-se dintr-un coşmar. Ca să-l liniştească, Cotton îi trase fermoarul peste cap, închizându-l cu totul în sacul de dormit.

Mai şi ploua, aşa că triburile dormiră pe apucate.

Dimineaţa plecară în cercetare, înotară din nou, iar după prânz îşi făcură bagajul şi îşi umplură gamelele cu apă de izvor, pregătindu-se de urcuş. Ce larmă făceau cu toţii! Siguri că vor ajunge la marginea râpei cu mult înaintea Pişălcioşilor, Apaşii aveau de gând ca, odată ajunşi acolo, să pornească spre tabără în camioneta lor fără să-i mai aştepte şi pe „mocăiţi”. Însă instructorul superior le atrase atenţia că trebuiau să aştepte, că expediţia trebuia să se întoarcă toată odată şi că, pe deasupra, Pişăcioşii n-o să rămână prea mult în urmă. Apaşii începură să protesteze. Propuseră o prinsoare: dădeau capul de bizon, în ultimele două săptămâni de şedere în tabără, pe oliţa de noapte, dacă ajung la marginea râpei cu o oră mai devreme. Cotton acceptă prinsoarea. Îşi potrivi ceasurile şi expediţia porni la deal.

Pe primii cinci kilometri de urcuş uşor, Pişălcioşii ţinură pasul. Când începu însă adevărata ascensiune, rămaseră în urmă. Aerul, după ploaie, era neobişnuit de umed. Pereţii canionului parcă îi sufocau. Şiroiau de sudoare. Rămânând în urma lui Cotton, goleau pe furiş gamelele. Când mai aveau încă trei kilometri de mers, rămaseră fără apă. Rucsacurile erau prea grele, începură să arunce din lucruri.

Granitul şi gresia acumulaseră căldura în timpul zilei, iar acum, ca nişte plămâni, o expirau. Poteca părea că urcă drept în sus. La un kilometru depărtare de buza râpei auziră strigăte de dispreţ. Apaşii ajunşi sus îi urmăreau şi marcau timpul. Şi atunci, Pişălcioşii se dezumflară deodată. Goodenow şi Lally 2 se aşezară pe jos bolborosind. Teft cu Shecker şi cu Lally 1 se târâră până la umbra unor stânci şi rămaseră culcaţi, gâfâind. Dezgustat, Wheaties le ordonă să-şi mişte fundul, iar atunci când ei nu se clintiră, îşi continuă drumul. Rămaseră singuri.

Cotton puse jos oliţa şi se uită la ceas. Trebuiau să parcurgă ultimul kilometru în douăzeci şi opt de minute. Aşa că începu să răcnească la băieţii din batalionul său. Îi imploră, dar în zadar. Se întâlniseră numai din întâmplare. Erau uniţi numai prin chicote, glume şi fleacuri. Lar acum, firul acela delicat care îi ţinuse legaţi la un loc, la desperare, se rupsese. Cotton era mai supărat pe sine însuşi decât pe ei. Le ceruse mai mult decât puteau să dea. N-ar fi trebuit să primească prinsoarea. Dăduse greş ca bun comandant. Şi asta însemna mult mai mult decât să scape de un amărât de hârb de oală. În ultimul timp, pentru prima dată în viaţa lor băieţii ajunseseră să învingă. Dacă îi lăsa în voia lor acum, vor fi pierduţi unul pentru celălalt. Şi, pierzându-se unul de altul, fiecare se pierdea pe sine. Văzu cum întreaga vară atârnă de marginea unui blestemat de canion.

— Doamne, băieţi, vorbi el răguşit, cu gâtlejul uscat, de frică să nu izbucnească în plâns. Doamne, trebuie s-o luaţi din loc. Mai am jumătate de gamelă, puteţi s-o beţi.

Băieţii mârâiră.

— Bine, am să vă spun. N-aveam de gând, dar acum vă spun. I-am auzit pe instructori vorbind într-o seară. Spuneau că ar trebui să fim închişi, nu trimişi în tabără. Spuneau că părinţii noştri ne-au trimis aici ca să scape de

noi, că nu ştiau cum s-o facă, decât să ne arunce din maşină sau să ne împuşte.

Îi lăsă să chibzuiască la cele spuse.

— Adevărul e că suntem nişte nasoi. Încurcăm pe toată lumea, şi nu suntem buni de nimic, şi nimeni n-are nevoie de noi. Părinții, instructorii, toți – şi mai ales lăudăroşii ăia de sus – nimeni nu ține să urcăm până acolo în douăzeci şi opt de minute. Adevărat, suntem la pământ, dar să-i lăsăm să facă iar pipi în oliţa noastră? Pe dracu! Aşa că, mişcați! Dacă n-o facem acum, n-o s-o facem niciodată.

Acum, îi dădură şi lui lacrimile. Împleticindu-se, trecu de la unul la altul, lovindu-i cu piciorul în coaste.

— Mişcați, nenorociților, vai de capul vostru, prăpădiților, nasoilor, mişcați!

Cotton nu şi-a dat niciodată seama ce anume i-a făcut să se mişte, durerea sau ruşinea, dar se mişcară. Le dădu să bea din gamelă, îl puse pe Teft în fruntea coloanei, iar el se postă în coadă, răcnind la ei de îndată ce încetineau ritmul. Împreună cu Shecker, îl târâră pe Lally 2 pe ultima sută de metri. Ajunseră pe creastă cu patru minute înainte de termenul fixat şi se prăbuşiră ca morți.

Când prinse puteri, Cotton se ridică şi merse împleticindu-se pe lângă instructori până la Apaşi, care aşteptau spăşiți în maşină. Când ajungem în tabără, le spuse, cu buza de jos crăpată, plină de sânge, ne predați nenorocitul ăla de cap de bizon. Apoi se întoarse la Pişăcioşi şi îi sili să se ridice în picioare.

— Ia uite-aici, zise. Priviți!

Luând oliţa de toartă, întinse braţul, se aplecă şi, rotindu-se ca şi cum ar arunca discul, o zvârli departe în râpă. Erau liberi.

Teft trase din nou. În depărtare, oamenii săriră înapoi în maşini şi porniră din nou.

— Hei, Teft! Ambreiajul e la stânga, frâna la dreapta, nu-i aşa? Cotton era în camion, cu capul scos pe geam. – Cum bag în viteză, cu aiureala asta de lângă volan? În sus sau în jos?

20.

Teft făcu ochii mari.

Porni într-o viteză aiurea, camionul se smuci ca o capră. Cotton apăsă acceleratorul până la fund, motorul mugi şi maşina porni. Aplecat tot peste volan, cu oblonul din spate bălăbănindu-se, ochi o porțiune de gard între doi stâlpi.

Nimeri ținta cu precizie. Lovită în mijloc de botul şi bara camionului, rețeaua deasă de sârmă se rupse zornăind şi cele două jumătăți se răsuciră spre stâlpi cu viteză, ca o cortină deschisă prea uite. Camionul trecu prin gard, apoi se opri singur – căci Cotton nu putuse bineînțeles ghici care e frâna – într-un tufiş de cedru pitic.

Pişăcioşii şi-ar fi putut îngădui un ultim hohot de râs nebun, numai că Teft, trăgătorul de elită, mai trase o dată şi nimeri ceva, căci jeep-ul din vârful coloanei coti brusc în spatele unui deluşor, iar Teft, rupând cutia de cartuşe, descoperi că era goală.

Rotile camionului începură să se învârtească în gol; apoi camionul zvâcni din tufiş, făcu un ocol şi reveni prin spărtură ca la un spectacol de rodeo; iar Cotton, care descoperise probabil pentru ce au fost inventate ambreiajul ji frâna, opri tocmai în clipa când Teft se ridica în picioare şi, ținând carabina de țeavă, o ridică deasupra capului şi dădu cu ea de pământ, făcând țăndări pătul puştii.

— Nasoilor! urlă Teft. Gata benzina, gata fânul, gata muniția, nasoi pe cinste!

Cotton zâmbi. Nu-l văzuse încă nimeni zâmbind.

— Pe dracu, zise el.

Îşi aprinse o altă ţigară şi pufăi cu un aer atotştiutor. Chiar în situaţia în care se aflau, băieţii se simţiră impresionaţi. Îi atrăgea ca pe nişte pui rătăciţi, nehotărâţi, temându-se să nu-i sară iar capsa.

Nu se auzea niciun sunet, în afară de zgomotul motorului care mergea în gol. Cotton aruncă repede o privire spre cireadă; bizonii deveniseră neliniştiţi, adulmecând ba lucerna, ba urmăritorii. Jeep-ul şi cele două camionete cu oameni erau la vreo cinci sute de metri şi se apropiau rapid.

Îşi trecu în revistă regimentul. Erau ei poate osteniţi şi pricăjiţi, dar cel puţin nu-şi mai sugeau degetul, nu-şi rodeau unghiile şi nu scrâşneau din dinţi. Zâmbi din nou, şi o clipă de pe chip îi dispăru orice urmă de încordare; fără să ştie cum, le amintea de un soldat bătrân şezând pe o bancă lângă judecătoria din Prescott, gândindu-se la anii copilăriei, privind cum merge lumea înainte şi molfăind ideea de nemurire.

— Pe dracu! repetă el. Sunt mândru de noi. Am zis că terminăm treaba, şi o s-o terminăm. Cireada o s-o zbughească de aici, şi la fel o să facem şi noi. Chiar acum. Pe bune.

Ferindu-şi dintele care se clătina, strânse tare chiştocul în dinţi.

— Ia priviţi aici, le spuse celorlalţi. Fiţi atenţi!

Băgă motorul în viteză. Ambreiajul scrâşni ascuţit. Camionul se aruncă înainte. Când prinse viteză, făcând un ocol larg spre păşune, oblonul din spate pocnind ca o cutie de conserve legată de coada unei javre, se năpusti din spate spre cireadă cu şaizeci de kilometri pe oră.

La cincizeci de metri de bizoni apăsă claxonul. Asta declanşă totul.

Cireada o porni bubuind. Patruzeci şi şapte de bizoni şi doi viţei făcură un salt imens în aer şi năvăliră cu viteză maximă încă înainte de a atinge pământul; cu cozile în sus,

galopau acum spre spărtura din gard, trecură prin ea ca un fulger, cu băiatul, camionul şi claxonul după ei. Erau ca o splendidă întruchipare a tunetului. Simțeai că-ți plesnesc tâmplele. Îți golea capul de orice. Întreaga planetă se cutremură. Nu se putea să nu se fi auzit şi în cer.

Pişăcioşii văzură trofeul de bizon nostogolin-du-se de pe platforma camionului. Zăriră capul lui Cotton ieşit pe geamul maşinii şi-l auziră urlând:

— Nasoii, nasoii! Haide, nasoilor, la goană!

Doi tauri erau în frunte. Dincolo de gard, răsucindu-se chiar în ultima clipă pe buza prăpastiei, rupseră cireada în două. Jumătate la dreapta, jumătate la stânga, se răspândiră în vastele spații deschise ale acestei țări care le aparținea. Doar camionul-păcăleală o ținea drept, neiertător, înainte.

Alergând şi împiedicându-se de groază, nu mai ştiură dacă se defectase frâna sau dacă el uitase unde era, ori dacă încercase să întrerupă contactul care nu se putea întrerupe pentru că era cu dublu circuit, sau uitase de prăpastie, sau pur şi simplu nu-i păsa fiindcă izbândiseră şi bizonii erau liberi, liberi, liberi pe veci. Timp de o clipă, văzură pentru ultima dată părul roşu al lui John Cotton fluturând ca o flacără când camionul păru că se înalță în aer, apoi porni în picaj şi dispăru. Asta a fost tot, asta şi apoi o trosnitură îndepărtată, de neconfundat, a metalului zdrobit de stâncă, şi înțelegerea sensului acelei trosnituri care, câteva fracțiuni de secundă mai târziu, le zdrobea inima, chiar dacă îi şi elibera pentru totdeauna.

Jeep-ul şi cele două camioane trecură stârnind praful prin spărtura gardului, şi se opriră brusc. Din maşini săriră vreo duzină de bărbați, apoi rămaseră în loc, şovăind.

Soarele răsărise acum, văzduhul era uşor ca o sticlă rece de coca-cola, fața pământului era plăcută la vedere. Numai un vânt jalnic se strecura din canion, de jos, suspinând trist

şi tremurător printre pini şi şuierând peste prerii în semn de adio.

Mijindu-şi ochii pe sub pălăriile cu boruri late, bărbaţii se apropiară, cu feţele posomorite. Unii erau în uniformă. Alţii erau sportivi amatori de la oraş şi purtau carabine ucigătoare. Şi deodată se opriră.

În faţa lor, îngroziţi şi sfidători, stăteau, pe buza Râpei Mogoflon, cinci delincvenţi minori cu ochii roşii, cu părul plin de paie, cu cizme murdare, cu blugi şi jachete cu iniţialele BC pe spinare, unul dintre ei ţinând strâns un cap de bizon cu coarne, toţi cu ochii în lacrimi. Lawrence Teft şi Samuel Shecker, şi Gerald Goodenow, şi Stephen Lally junior, şi William Lally, strânşi unul în altul, plângând de durere şi sfidând triumfători ceea ce părea sunetul unui radio.

— Ho! Ho! Ho! – plângeau ei cu sughiţuri, bătându-şi parcă joc de bărbaţii cu pălării caraghioase. Ho! Ho! Ho!

CUPRINS

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

15.

16.

17.

18.

19.

20.